

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ਪੰਜਾਬੀ

လမ်းခွဲသူရယ်

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့

စာမူခွင့်ပြုချက်.....၅၀၁၁၇၈၀၉၀၇
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်.....၅၀၀၃၆၁၀၃၀၉
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၉ ဇူလိုင်လ
 အုပ်ရေး - ၁၀၀၀-အုပ်
 တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ
 မျက်နှာပုံပန်းချီ - သိန်းရွှေကြည်
 စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၇၉၅.၈၃

ပန်းသီခိုင်း

လမ်းခွဲသူရယ် / ပန်းသီခိုင်း - ရန်ကုန်
 ဉာဏ်ဝင်းစေပေ ၂၀၀၉၊

၂၆၄ - စာ ၁၂. ၅ X ၁၇. ၅ စင်တီမီတာ

(၁) လမ်းခွဲသူရယ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ် ၇(က)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံစိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပြည်ထောင်စုပေါင်းရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပေါ်ကြွရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုခေါင်းနဲ့ အစိုးရခွင့်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်အေးတည်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ချပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ငြာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
နိုင်ငံသားပြည်သူ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြစ်ပေါ်လာသည့်ပစ္စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄) ချပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ များသောစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး။
ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အခိုင်အာနီးများကိုခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ချပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး။
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားမှုများ
မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကိုယ်စားပြုနိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြှင့်တင်ရေး။

ပန်းသီခိုင်
လမ်းခွဲသူရယ်

ကျွန်မက မင်္ဂလာချိုပါ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု ငါး
ယောက်ရှိပါတယ်။ အင်း... သူများမိသားစုတွေလိုတော့
မဟုတ်ဘူး။

ဘာလို့လည်းဆိုတော့...

မမကြီး မာယာချိုက မေမေ့သမီး။ မင်္ဂလာချိုက
ဖေဖေ့သမီး။ ညီမလေး ကြယ်စင်ချိုက ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့
သမီး။

မေမေ ဒေါ်မိမိခင်က မင်္ဂလာ မေမေရင်းမဟုတ်ဘူး။

ဖေဖေ ဦးချိုအောင်က မာယာ ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး။ မင်္ဂလာတို့ သားအဖရယ်။

မာယာတို့ သားအဖရယ် ပေါင်းစပ်ပြီးမှ ကြယ်စင်ချို ဆိုတဲ့ ညီမလေးအသစ်ရောက်လာတာ။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာ က မမကြီး မာယာချိုကို အစ်မရင်းလိုချစ်ပါတယ်။

ညီမလေး ကြယ်စင်ချိုကိုလည်း ညီမရင်းလေးလို ချစ်ပါတယ်။ ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိတယ်လို့ စိတ်ထဲမှတ်ထား ပါတယ်။ ခေါင်းထဲစွဲထားပါတယ်။

မမကြီးကို ရိုသေရမယ်။ ညီမလေးကို ညှာတာမ ဖယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာသိပါတယ်။

‘မင်္ဂလာ’ ကို ကုမ္ပဏီမှာတော့ “မယ်ရ” လို့ အားလုံး ကခေါ်ကြတယ်။ “တိုးလပြည့်” ကုမ္ပဏီလက်အောက်မှာရှိတဲ့ “Queen Rainbow” သက်တံ့ဘုရင်မ မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှာ မင်္ဂလာက တောက်တိုမယ်ရ ဝန်ထမ်းမကလေးပါ။

ဘယ်သူက ဘာပဲခိုင်းခိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးရသူမို့ မနိုနေ ဂျာနင့် ဓာတ်ပုံဆရာက တောက်တိုမယ်ရကလေးရေဟု ခေါ် ရင်း ခေါ်ရင်းကနေ အားလုံးက “မယ်ရ” ဟုခေါ်လာကြတာ ပါ။ နာမည်တွင်သွားခဲ့တာပါ။

မင်္ဂလာပဲ ခေါ်ခေါ် မယ်ရပဲ ခေါ်ခေါ် မင်္ဂလာက

စိတ်မဆိုးပါဘူး။ မမကြီး မာယာချိုလို ချောမောလှပရင်
Queen Rainbow မှာ မင်္ဂလာလည်း မော်ဒယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။ မင်္ဂလာက အရပ်လည်း မမြင့်။ လှလည်း
မလှတော့ မော်ဒယ် မဖြစ်ပဲ “မယ်ရ” ဖြစ်နေရတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာက ကြိုးစားမှာပဲ။ မင်္ဂလာက
ချမ်းသာချင်တယ်လေ။

“ဟဲ့... ဆယ်မိနစ်တောင် ကျော်နေပြီ... အချိန်
ဆည်းနည်းကလေးပဲ လိုတော့တယ်နော်”

မင်္ဂလာက နာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တော့
ကြယ်စင်က “သိပါတယ်... ပြီးတော့မယ်” ဟုပြန်အော်
သည်။

“အမယ်လေး... ငါက အကောင်းနဲ့ သတိပေးတာ”

မင်္ဂလာချိုက လက်ကလေး ပိုက်ပြီး ခပ်မော့မော့။
ဆာချာနေပါပြီ နိုင်ဖို့။ ကြယ်စင်ချို နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်
မှာ သည်အရပ်ကို ပုံပေါ်လာအောင် ဆက်ဖို့မလွယ်ကူ။

♥ ဝန်းသီခိုင် ♥

လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ကြယ်စင်ချိုက နှေးသည်။ မျက်စိရှေ့က ခေါင်းစည်းကြိုးလှလှနှစ်ခုကို ကြည့်ကာ မင်္ဂလာအားပါးတရ ပြုံး၏။

ဖေဖေက ကြယ်စင်ချိုကို ဝယ်လာပေးတာပါ။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာဖို့မပါ။ သည်တော့လည်း လိုချင်တာရအောင် နည်းလမ်းရှာရတာပေါ့။

ကြယ်စင်ချိုက ကလေး မဟုတ်တော့ လွယ်လွယ်ညာလိုမရ။ အကြံထုတ်ကာ စဉ်းစားရသည်။ အရပ်ဆက်တမ်းကစားရင်...

သတ်မှတ်ချိန်အတွင်းမှာ ကြယ်စင်ပြီးအောင် မဆက်နိုင်ခဲ့ရင် သူ့ခေါင်းစည်းကွင်းလှလှကလေးတွေ မင်္ဂလာအတွက် ဖြစ်လာမှာ မလွဲမသွေ။

မင်္ဂလာက အရပ်ဆက်တာ သိပ်လျင်သည်။

“မမကြီးရေ”

♥ လမ်းခွဲသူရဖျံ ♥

ဟော... ကြယ်စင် စစ်ကူခေါ်ပြီ။

“ဟော”

မမကြီး မာယာချိုက ပြန်သာထူးလိုက်တာ။ လှည့်ပင်မကြည့်အား။ အပ်ထည်တွေ စားပွဲပေါ်မှာ ညှပ်နေသည်။

“ဒီမှာ မီးကို မင်္ဂလာ အနိုင်ကျင့်တယ်”

“ဘာ... ဟဲ့... နင်ပဲ ကျေနပ်လို့ စိန်ခေါ်ပြီး”

“မီး... မူးလာပြီ... မဆက်တတ်တော့ဘူး”

“အမယ်... အချိန်ကုန်တော့မှာမို့လို့ ဉာဏ်များတာ”

“ငါးမိနစ်ပိုပေး”

ကြည့်စမ်း... လူလည်မလေး။ အချိန်တိုးတောင်းတတ်သည်။

“ပြီးရော”

မင်္ဂလာက ကြယ်စင်ကျေနပ်အောင် ငါးမိနစ်တိုးပေး

လိုက်၏။ ဆယ်မိနစ်တိုးပေးလည်း ကြယ်စင်ဆက်တတ်မှာ
မဟုတ်။ ပြီးမှာမဟုတ်။ မင်္ဂလာက သိနေပြီးသား။

မပိုင်ပဲနဲ့ ကစားပါ့မလား။ မင်္ဂလာက ရှုံးရင် ကော်ဖီ
တိုက်ရမှာ။ ကြယ်စင်က ရှုံးရင် လိပ်ပြာပုံကလေးတွေပါသော
ခေါင်းစည်းကွင်းနှစ်ခု မင်္ဂလာ့ကို ပေးရမှာ။

“မမကြီးရေ”

“ဟေ”

မမကြီး မာယာချိုက ကပ်ကြေးတစ်လက်နှင့် အင်္ကျီစ
အပေါ်မှာပဲ အာရုံရှိတာ။ မင်္ဂလာနှင့် ကြယ်စင်ကို လုံးဝလှည့်
မကြည့်အားပါ။

“မီးကို ဂါကြီး အနိုင်ပိုင်းနေတယ်”

မင်္ဂလာက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သည်။

“ကြယ်စင်နော်... ရှုံးမှာ သေချာပြီဆို နင်ညစ်ပြီ”

“ဂါကြီး အပြာလေးပဲယူ... အဝါကလေးမပေးဘူး”

ဟော... ဟော... တွေ့လား။ ရှစ်နှစ်ငယ်ပေလိုပဲ
ကြယ်စင်ရေ။ ရွယ်တူသာဆို ဘယ်လောက် ဖျံကျလိုက်မလဲ။
အချိန်လည်း တိုးတောင်းသည်။ ပစ္စည်းလည်း လျော့တတ်
သည်။

“မမဂါကြီးက အကြီးပဲဟာ”

“ဟုတ်သားပဲ မင်္ဂလာရယ်... ညီမလေးကြယ်စင်
ကို အလျော့ပေးလိုက်ပါ... မမကြီး မအားဘူး... ဒီအင်္ကျီ
တွေ မနက်ဖြန်ပေးရမှာ ခဏခဏ မခေါ်နဲ့... အာရုံပျက်
တယ်”

မာယာချိုက လှည့်ကြည့်ပြီးဆိုသည်။

“ကြယ်စင်က သက်သက်ညစ်တာ မမကြီးရဲ့”

“အေးပါ မင်္ဂလာရယ်... မနက်ဖြန် ငါဝယ်ပေးပါ
မယ်... နင့်အတွက် ခေါင်းစည်းကွင်း”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

မင်္ဂလာ တစ်ဝက်ကျေနှစ်သွား၏။ ဖေဖေက ဘယ်
တော့မဆို ဘာပဲဝယ်ဝယ် ကြယ်စင်ချိုအတွက်ပဲ ဝယ်သည်။
မာယာနှင့် မင်္ဂလာက အလုပ်ရှိလို့ ဝယ်မပေးဘူးတဲ့လေ။

လုံးဝ မတရား။ လခရတော့လည်း မေမေ့မအပ်ရ
တာကျလို့။ လကုန်ရင် လခအပ်လိုက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။

“မမ”

“ဟေ”

“အခုပေါ်နေတဲ့ ဖလင်လိပ် ခေါင်းစည်းကွင်းယယ်
လာနော်”

“အေးပါ”

“မမကြီးရေ ... ကြယ်စင်ဖို့ရော ဝယ်ပေး”

“အေး ... အေး”

“နင်က မေမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့”

“မရပါဘူး မမကြီး ဝယ်ပေးရမှာပဲ”

“လောဘကြီးလွန်းတယ်”

“ရော ... ဆက်လို့လည်းမရဘူး ... ဂါကြီး ဆက်
တော့”

“ပေး”

မာယာချိုက ညီမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးနေမိ
သည်။ မင်္ဂလာကလည်း ကလေးနှင့်အပြိုင်။ နည်းနည်းက
လေးမှ အလျော့မပေးနိုင်။

ဂါဂါရယ် ... နင်ကလည်း အငယ်မက ရှစ်နှစ်ကျော်
ကျော်ငယ်တာ သိပ်အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ဟယ် ... ဟု မာယာချို
က အမြဲတားယူရသည်။

အိမ်မှာတော့ မင်္ဂလာကို ဂါဂါ ... ဂါကြီးဟု ခေါ်ကြ
ပါသည်။ ကြယ်စင်ချိုက အဝါရောင်ခေါင်းစည်းကွင်းကို
ကောက်ယူပြီးထသွား၏။ မင်္ဂလာက ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်
၏။

ဟိ... ဟိ ရပြီ။

သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ မင်္ဂလာက အရုပ်
ဆက်လိုပြီးမှာပဲဆိုတာ ကြယ်စင်က သိနေပါသည်။

“မင်္ဂလာ... ဟိုက ရှစ်နှစ်တောင် ငယ်တာ ဉာဏ်
ရည်ချင်းတူမလား” ဟု မေမေက ပြောအုံးမည်။

မင်္ဂလာပဲ ဗိုလ်ကျအနိုင်ပိုင်းသလိုမျိုး။

“မမမာယာ”

“ဟင်”

“အင်္ကျီစကလေးက လှလိုက်တာ... အများကြီးပဲ
မပိုဘူးလား”

မာယာချိုက မင်္ဂလာချိုကို တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ဂါက ပိန်ပါတယ် မမရဲ့... ရလောက်ပါတယ်”

ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိသည်။ သဘောပေါက်ပါသည်။

“အင်း... ပိတ်စပိုမှာပါ... နှစ်ယောက်စလုံးကို
ချုပ်ပေးမယ် စိတ်ချ” ဟု ဆိုမိ၏။

“အဲဒါ ဘာအတွက်လဲဟင်”

“သင်္ကြန်ယိမ်းအဖွဲ့အတွက်လေ”

“ဒါကြောင့် ပိတ်အုပ်ကြီးက ထူတာကိုး”

မင်္ဂလာချိုက အင်္ကျီစကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ကိုယ်မှာကပ်
ကြည့်ကာ သဘောကျနေ၏။ ဟိုတစ်ရက်ကလည်းအလှကုန်
တစ်ခုကလာအပ်သော အစင်းကျားလေးကို အစပိုတာမို့
တစ်ထည်ချုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“မမက အရမ်းတော်တာပဲ... တီထွင်ဉာဏ်ရှိတယ်”

“မြှောက်ပါ... မြှောက်... စကဒ်လည်း ရရင်ချုပ်
ပေးမှာပါ... မပူပါနဲ့... မမြှောက်လည်း ချုပ်ပေးနေတာပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ မမရဲ့... ဒီဇိုင်းနာလုပ်ပါလား
ဟင်... ဒီလိုချည်း စက်ချုပ် နေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်”

“ဪ... ဂါဂါရယ် လုပ်ချင်တာပေါ့... ဘယ်သူက
စက်တကုပ်ကုပ် ချုပ်ချင်မှာလဲ... ဒီဇိုင်းနာမဖြစ်သေးလို့ပါ”

“မမထွင်ချုပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီက အရမ်းလှတာပဲ”

“ကဒ်တလောက်ထဲက ကြည့်တာပါ... ဂါလည်း
ကြည့်လေ... ဘယ်ပုံစံကလေး ကြိုက်လဲ”

“အင်း”

မင်္ဂလာချိုက ကဒ်တလောက်စာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး
တစ်ရွက်ချင်းလှန်လှောကြည့်၏။

“ဒီသတို့သမီးဝတ်စုံကလေး လှလိုက်တာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်... မမ အံ့ဒါကလေးနဲ့ ပြိုင်ပွဲ
ဝင်မလားလို့” ဟုဆိုလာ၏။

“ဝင်ပေါ့... ကောင်းသားပဲ”

“မမက အဖြူရောင် မချုပ်ပဲ ဗေဒါရောင်လေးချုပ်
မလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဗေဒါရောင်”

“အင်း... အခုခေတ်စားနေတဲ့ Blue Berry ရောင်
ကလေးပေါ့... လှမလား... မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကြည့်”

“အင်း... မြင်ယောင်ကြည့်မယ်”

မျက်စိစုံမှိတ်ကာ မင်္ဂလာချိုက စိတ်ကူးနှင့် ပုံဖော်
ကြည့်၏။ အားပါး... လှလိုက်တာ။

“မမ ဆုချိတ်မှာ ကျိန်းသေပဲ”

ပိုင်နိုင်စွာ ဆိုမိ၏။

“ထစ်ထစ်ချပြောလို့မရဘူး... ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့
သူတွေ အများကြီး အခုပြိုင်ပွဲခေါ်တဲ့ သူကလည်း သတို့သမီး
ဝတ်စုံချုပ်တဲ့ နေရာမှာ နာမည်ကြီး။ သူပြိုင်ပွဲကို အားလုံး
တ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ။”

“မမရယ်... မမက လက်ရာ ဒီလောက်ကောင်းတာ
ပထမ မဟုတ်ရင် ဒုတိယ၊ ဒုတိယ မဟုတ်ရင် တတိယချိတ်
တို ချိတ်မှာပါ”

မာယာချိုက ခေါင်းရမ်းသည်။

“မရရင်လည်း မယူဘူး... ရရင်လည်း ပထမပဲ
ဖြစ်ရမယ်။ ဒုတိယကို အိပ်မက်ထဲတောင် မထည့်ချင်ဘူး”

မာယာချိုက လောဘကြီးသည်။ ပညာနှင့် ပတ်သက်
လျှင် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အားလုံးထက် သာချင်သည်။
ပထမဆိုတာကို မှန်းမှ ပထမက ကိုယ့်စီလာမှာ ဒုတိယ
လောက်ပဲ မှန်းလျှင် ဒုတိယပဲ ရမှာ။

ဒုတိယဆိုတာ ကိုယ့်စီလာဝံ့အောင် ကိုယ်က မှန်း
ထားမှ ဖြစ်မည်။

တိုးလပြည့်က အရယ်နှင့် ထသွားပြီး ရေခဲသေတ္တာ
ထဲက အအေးဗူးဆွဲယူဖွင့်သောက်၏။ ပြီးမှ သူငယ်ချင်း
“အောင်တလူ”နှင့် စကားဆက်ပြောမိပါသည်။

ဖုန်းဝင်လာတော့မှ သူအိပ်ရာထက်က ထလာတာပါ။
ရေလုံးဝ မသောက်ရသေး။

“ကဲ... ပြော ဘာအရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ မင်းကပြန်
လာမှာလဲ တလူ ဆိုပါဦး”

“ဟေ့... သွားမတိုက်ဘဲ ပါးစပ်ပုပ်နဲ့ သောက်နေ
ပြီလား။ ဒီအကျင့် မပျောက်သေးဘူးပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

အောင်တလူက တဟားဟားရယ်သည်။

“မင်း ရောက်လာရင် ငါ့စီမှာတည်း”

“ဟာ... မင်းအိမ်မှာ မနေချင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်မှာနေမလဲ”

“ငါတို့ နှစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ ကွင်းရိန်းဘိုးမှာ နေမယ်”

“အေး... ကောင်းသားပဲ”

“ငါ မန္တလေးလည်း ခဏသွားမယ်... မေမေတို့နဲ့

တွေ့ဖို့”

“သွားပေါ့”

“မင်းလိုက်မလား”

“အဆင်ပြေရင် လိုက်မယ်လေကွာ”

“ပြီးရော”

တိုးလပြည့် စကားကို အောင်တလူကျေနပ်သွား၏

“မင်း ခဏပြန်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းမသိဘူး”

“ဘာကွ... မင်းမှာ ငါမသိတဲ့ကိစ္စရှိသေးလို့လား”

အပြစ်မရှိသူလို ရယ်နေကာ...

“အဲ့ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ” ဟုဝန်ခံလာ၏။

“ပြောပြလေ”

“ငါ အကြွေးဆပ်စရာရှိလို့”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

သူ တော်တော် အံ့သြသွားသည်။

“စောစောက ပြောရောပေါ့... ငါ ဆပ်ပေးမယ်၊

ပြော ဘယ်လောက်လဲ... ဘယ်သူ့ဆီက ယူထားတာလဲ”

အောင်တလူက မဖြေ။ ခပ်တိုးတိုးရယ်နေ၏။

“ပြောလေကွာ”

“ငါ ရောက်လာမှ ပြောမယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“အဲ့ဒီအကြွေးကို ငါလာဆပ်မှကို ဖြစ်မယ် . . .
သေရင်တောင် အသေမဖြောင့်ဘူး”

“ဟာကွာ . . . သေစကား မပြောစမ်းပါနဲ့”

“အေးပါ . . . သဘောပြောတာပါ . . . ငါရောက်လာမှ
ရှင်းပြမယ်”

တိုးလပြည့်က ဇွတ်မမေးပါ။ နားလည်ပေးမိသည်။

“မင်း ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

“ဒီဇင်ဘာထဲမှာ ရောက်မယ် . . . ငါ ဒီဇင်ဘာတစ်
လ ခွင့်ရတယ်လေကွာ . . . မင်းလည်း အလုပ်တွေ ရှင်းထား
ငါလာမှ မအားဖူး မလုပ်နဲ့”

“အေးပါ . . . အခုမှ ကိုးလပိုင်းပဲရှိသေးတာ”

“ငါကြိုပြောထားတယ်”

“စိတ်ချ”

အောင်တလူက လိုချင်တာတွေ အသေးစိတ်မှာနေ၏။

တိုးလပြည့်က သူမှာတာတွေလိုက်ရေးထားသည်။

“အားလုံး စုံလင်အောင် ငါပို့ပေးမှာပါ”

တိုးလပြည့်နှင့် အောင်တလူက အရမ်းခင်သည်။

ညီအစ်ကိုရင်းထက်ပင် ပိုသေးသည်။ သူတို့ကြားမှာ ရှိနေ
တာက အပြန်အလှန်နားလည်လေးစားမှု၊ ပြီးတော့ ကတိ
သစ္စာ။

လုပ်ငန်းတွေလည်း ရှယ်ယာလုပ်ထားသည်။ တစ်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချသည်။

“တိုးလ”

“ဟင်”

“မင်း ဘာထူးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး”

“အားပါး... စကားလုံး မြင့်လှချည်လား... မထူးသေးပါဘူး”

“ခုထက်ထိ မြားနတ်မောင်က ဖူးစာရှင်ကို ဖွက်ထားဆဲပဲလားကွ... ကြည့်လုပ်အုံး”

“မင်းရော... ဘာထူးနေပြီလဲ”

“နီး မထူးပါဘူးကွာ”

“တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကန်ရေပြင်ကို ဘယ်က ခဲမှမကလာသေးဘူး... လှိုင်းဂယက်မထသေးဘူးကွ”

“မင်း ကြိုးစားလေ... ငါက မင်းမကလာပွဲက အရင်တက်ချင်တာကွ”

“အေးပါ... ပြောသလို ဖြစ်လာရင်ကောင်းမယ်အောင်တလူနှင့် တိုးလပြည့် ပြိုင်တူရယ်မောမိကြမယ်”

“မဆုံတာကြာပြီကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

တစ်ခါတလေဆို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ညစာအတူစားပြီး တစ်ညလုံး စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်တတ်တာ။ ထိုရက်တွေကို ပြန်တမ်းတမိသည်။

“ငါ လာမှ ညလုံးပေါက် စကားပြောကြမယ်ကွာ”

ယောက်ျားကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး ဝိုလိုက်တာ၊ သည်းလိုက်တာဟု မထင်လိုက်ပါနှင့်။ ပြောစရာတွေက ရင်ဘတ်ထဲပြည့်နေသည်။ တစ်ညလုံး ပြောလည်း မကုန်။

ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း သူများအကြောင်း။ အားပါးတရ တစ်ဝကြီး ရင်ဖွင့်ချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တံခါးမရှိ စကားပြောကြကာ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် ဟင်းလင်းပြင်လိုမြင်ရသည်လေ။

“ပါပလေကာ” ကားလေးပေါ် အဝတ်သေတ္တာတွေ
တင်ပြီးသောအခါ မင်္ဂလာချိုက တောင်းအံ့(စ်)ကားပေါ် လှမ်း
ကြည့်မိ၏။

ဟင်း...

သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ရှိုက်မိ၏။ မထူးပါ။
ပါလေကာ နောက်ခန်းမှာပဲ ပစ္စည်းသေတ္တာတွေနှင့် အတူတူ
ထိုင်လိုက်တော့မည်။

တောင်းအံ့(စ်) ပေါ်မှာက မော်ဒယ်ကောင်မလေး

တွေ၊ မော်ဒယ်နှင့် ပါလာသော အဖော်တွေ ကားက ထိုင်ခုံ ပြည့်နေပါပြီ။ မင်္ဂလာအတွက် နေရာမရှိ။

“ဟ... မယ်ရ ညည်း ဒီနောက်က လိုက်မှာလား”

“ဟုတ်”

မော်ဒယ်တွေနှင့် ယှဉ်ပြီး မှန်လုံကားထဲနေရာ မလှ ချင်။ ဘယ်သူကရော မင်္ဂလာလို တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းဖတ် ကို ထိုင်ခုံထဲပေးမှာလဲ။

ဓာတ်ပုံဆရာက မေးပြီးခေါင်းခန်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။ မန်နေဂျာက မောင်းမှာ။ မင်္ဂလာက ခြေကလေးဆင်းကာ ကျောမှီချပြီး အညောင်းဖြေမိသည်။

တမနက်လုံး အင်္ကျီတွေ ရွေးရရှာရ မီးပူတိုက်ရ သေတ္တာထဲ ထည့်ရနှင့် မအားလပ်ခဲ့။ တစ်ချက်ပင် ထိုင်ချိန် နားချိန်မရ။ မော်ဒယ်တွေကသာ ကြော့မော့အားလပ်နေတာ။

ဘဝအကျိုးပေးခြင်းက မတူ။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလေး ကို အနားခေါက်ကာ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ပြင်စောင်းသည်။

“အားလုံး စုံပြီလား မယ်ရရေ”

“ဟုတ်”

မော်ဒယ်ဆရာမ မဖြူက မေးလာ၏။

“ဒါဆို သွားကြဆို မယ်ရ... ခုန မိတ်ကပ် မာမီ စီ ဖုန်းဆက်ထားတယ်နော်”

“ဟုတ်”

“ဟိုတယ်ကို လာခဲ့ဖို့ ပြောရဲ့လား”

“ဟုတ်”

မော်ဒယ် ဆရာမက တောင်းအံ့(စ်)မှန်လုံကားစီ လျှောက်သွား၏။ မင်္ဂလာက မျက်နှာကလေး ပင့်မော့ကာ မျက်လွှာစင်းချပြီး မျက်လုံးမှေးကျဉ်းကာ မဖြူ၏ လှပလွန်း သော စကားစာကို လိုက်ကြည့်မိ၏။

ရေသူမ စကားရှည်ရှည်က စီးကွင့်များနှင့် ချုပ်ပုံဆန်း လှ၏။ မမာယာဆို မြင်ရုံနှင့် ချုပ်တတ်မှာ။ ချက်ချင်း သတိရမိ သည်။ မမာယာကို ယုံကြည်မိသည်။

“ဟယ်တော့”

မင်္ဂလာ ပါးစပ်ကလေးဟကာ အံ့သြတကြီး ရေရွတ်
မိ၏။ မိုးစက်မိုးပေါက်ကြီးတွေ ကြတ်တဲကျလာပါရောလား။
မိုးရိပ်မိုးရောင်ကို ကောင်းကင်ပြင်မှာ မြင်ရသည်။

မိုးရွာမလို့လား။ ပါလေကာ ကားက နောက်မိုး
ကိုင်းမပါ။ တကယ်မိုးရွာချရင် စိမ့်ကုန်တော့မှာ။

“မန်နေဂျာရေ... မြန်မြန်မောင်းပေးပါ”

ကားခေါင်းခန်းကို လှမ်းအော်မိ၏။

“အေးပါဟ... ရောက်တော့မယ်”

ကားကလေးက သိပ်မကြာခင်မှာပဲ “Queen Rain-
bow” ဟိုတယ်ထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွား၏။

“အကျီအဝတ်စားတွေ မြန်မြန်သယ်”

မန်နေဂျာက မနေသာဘဲ စက္ကူပူးတွေကို မင်္ဂလာ
လက်ပေါ်ဆင့်ကာ ဆင့်ကာတင်ပေး၏။ ဟိုတယ်ထဲက နားနေ
ခန်းထဲရောက်သွားလျှင် မင်္ဂလာအလုပ်က နည်းသွားပြီ။

မဖြူ ခိုင်းတာလုပ်ပေး မိတ်ကပ် မာမိခိုင်းတာ ပိုင်းကူ
သည်လောက်ပဲ။ လောလောဆယ်တော့ နားလို့မရသေး။

ဗူးတွေ မနိုင်မနင်း သယ်ကာ ဓာတ်လှေကားစီ ခြေလှမ်းစမိ၏။

မဖြစ်သေးပါ။ ဓာတ်လှေခါးကို ခလုပ်နှိပ်ရမှာ။

ပြီးတော့ တစ်ထပ်ပဲတက်ရမှာရယ်။ လှေခါးက ကျယ်ကျယ်
ဝန်းဝန်းရှိဟာရယ်ကြောင့် လှေခါးစီပဲ လာခဲ့လိုက်၏။

“အမေ့”

“ဟာ”

ရှေ့ကနေ အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်ခံရတာမို့ လက်ထဲသယ်
ထားသော ဗူးတွေက မင်္ဂလာကို တွန်းပစ်သလိုဖြစ်ပြီး ဖရိုဖရဲ
လိမ့်ကျသွားရသည်။

စက္ကူပူးတွေလည်း လွတ်ကျသွား၏။

“ဆောရီး”

ဩဉာဏ်ညင်သာသော စကားသံကြောင့် ရန်လွေ့

ဖိုပြင်ထားသော စကားလုံးတွေ မျောက်ကွယ်ကာ သူ့ကို
ငေးတစိုက်ကြည့်မိ၏။

ချောချောသန့်သန့် ရည်ရည်မွန်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး။
ဝတ်ထားတာက ချောကလက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကော်
ဖီရောင်နု ရှပ်အင်္ကျီ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီက အရောင်ဖျော့
သောအကွက်တစ်မျိုး။ အရောင်က ခေါ်ရခက်သည်။

အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊ အညိုရောင်လို့ လွယ်
လွယ်ကူကူပြောမရသလို ငါးပိစိမ်းစားရောင်၊ ခဲနက်ရောင်၊
မရမ်းပြာရောင်လို့ နီးနီးစပ်စပ်လည်း ပြောမရ။

ထိုအရောင်ကို မင်္ဂလာသိသည်။ ကွန်ပျူတာထဲက
အရောင်... Coatနံပါတ် ရှိသည်။ မေ့နေလို့သာ။ မင်္ဂလာက
ဒီဇိုင်းနာဖြစ်ချင်သည်။ မော်ဒယ်ဖြစ်ချင်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်တာ မှန်သမျှ
စိတ်ဝင်စားသည်။ အာရုံကျသည်။ ဝါသနာကိုပါတာ။ ဘာမှ
သာ မဖြစ်သေးတာပါ။

“ခင်ဗျား နာသွားလား”

“အင်း”

ဖင်ထိုင်လျက်သားကျလျက် ပြန်မထသေးဘဲ သတိ
ဆက်လွတ်ငေးမောသွားတာပါ။ သူက မထနိုင်ဘူးထင်ပြီး
တွဲထုဖို့ ပြင်သည်။

“ဟင့်အင်း... ရတယ်... ရတယ်”

ဆန့်တန်းကာ တိုးကပ်လာသော သူ့လက်တွေ
ဆံလာစီ မရောက်ခင် အလန်တကြားငြင်းမိပြီး အလော
တကြီး ပြောမိ၏။ သူ လာထိမှာ မလိုလား။

ရင်ထဲအေးစက်စွာ ကြောက်ရွံ့မိ၏။ ကြောက်စိတ်က
နှုန်းကနဲ လူကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ့မျက်နှာက ရှက်စိတ်
ကြောင့်လားမသိ။ တော်တော်ပျက်သွားသည်။

သူက စေတနာနှင့် ကူပေးမလိုပါ။ သူက စက္ကူမှ
ဆွဲ ပြန်ထပ်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား ဒါတွေ ပြန်သယ်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူက မင်္ဂလာလက်ပေါ် ဗူးတွေ ဆင့်ကာတင်ပေး၏။ သူ့ရှေ့မှ မင်္ဂလာတစ်ချိုးတည်း လစ်လာခဲ့သည်။ ဝံ့ကြွားမာန် ပါသော သူ့သဏ္ဌာန်သည် ကောင်းကင်က နေတစ်စင်းလို ထွန်းလင်းတောက်ပနေ၏။

ဘာလိုမှန်းမသိ မင်္ဂလာအားငယ်ရှက်ရွံ့မိသည်။ သူနှင့် ထပ်မဆိုချင်။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ရင်ထဲမှာ သိပ်ငယ်မိသည်။

သူကတော့ မင်္ဂလာကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ကြည့်ကာနေ၏။ ဘုရားစူးပါရဲ့။ မော်ဒယ်ကောင်လေးတွေ ထက်ကြည့်ကောင်းသည်။ သူ့ချောပုံက ပြီးပြည့်စုံသည်။ ဆောင်မှုရှိသည်။

ညနေအပြန်မှာလည်း မိုးက တဝန်းဝန်းရွာချသည်။

ခတ်သားပဲ အင်္ကျီသေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် စက္ကူဗူးကြီးလေး ငါးဗူးကို တာလပတ်ကြီးနှင့် အုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး... လာခဲ့ ရှေ့ခန်းကို”

ခတ်ပုံဆရာက ခေါ်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း... မလာဘူး”

“လာပါ မယ်ရရယ်... မိုးမိပြီး ကြွက်စုပ်ဖြစ်သွားလို့ ခက်မယ်... လာ... ငါ နောက်မှာထိုင်လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

မိုးသည်းသည်းမှာ မန်နေဂျာနှင့်ကားထဲ အတူတူမစီးချင်။ မင်္ဂလာ အရမ်းကြောက်သည်။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ခေါ်ရင် ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ။

“ငါတို့ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်က ရှေ့မှာ မိုးထဲ လေလုံထိုင်ပြီး နင်က နောက်မှာ မိုးရေထဲ ... ငါတို့ကို သူများ ဘယ်လိုထင်မလဲ ... သွား... ရှေ့မှာသွားထိုင်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီမှာပဲ ထိုင်မယ်” /

“ပြောရကြပ်ပါလား ... ခေါင်းမာလှချည်လား... ဒါဆို ငါတက္ကစီငှားပေးမယ် ... တက္ကစီနဲ့ပြန်”

“ဟင့်အင်း ... တက္ကစီနဲ့မပြန်ပါဘူး”

တက္ကစီဒါရိုက်ဘာနှင့် မိုးထဲလေထဲ နှစ်ယောက်တည်ပြန်စရာလား ... စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံသလို ခံစားရသည်။

“ဟိုလိုလည်း မဟုတ်၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်”

ကင်မရာမင်းနို(ဓာတ်ပုံဆရာ)က စိတ်တိုသွား၏။

“လာပါ ... ခင်ဗျားပါ ရေစိုကုန်ပြီ”

မန်နေဂျာက လှမ်းခေါ်သည်။

“ကျွန်မကို ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်ချပေးပါ ... ဘတ်စ်

ကားစီးပြီး ပြန်မယ်”

မင်္ဂလာ မိုးရေထဲ အော်ပြောသည်။

“အေး ... အေး ပြီးရော ... နင့်ကို မယ်ရကနေ ပြောမရဆိုမရလို့ နာမည်ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

မင်္ဂလာက ကားနောက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နီးရေတွေ ရွဲနှစ်ကာ လိုက်လာ၏။ စာကယ်ဆို ဓာတ်ပုံဆရာ ဘေးမှာ ပူးကပ်ထိုင်လို့ရသားပဲ။ ဆန့်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် မင်္ဂလာမထိုင်ရဲပါ။ အသားချင်း ထိရမှာ နို့ခွံသည်။ လက်ကလေး တင်းတင်းပိတ်ကာ အချမ်းအော်ကို အကြိတ်ထားမိ၏။

သည်လိုသာဆို ဖျားတော့မလားမသိ။ မတတ်နိုင်ပါ။ တားက အမိုးကိုင်ဖြုတ်ထားတာ။ မိုးက အချိန်အခါမဟုတ်

ရွာတော့ အင်းလေ... မိုးမှမကုန်သေးပဲ။ အပြစ်မတင်ပါဘူး။
မိုးရယ် ရွာပါ... မိုးကအေးမြလန်းသန်းစိမ်းစိုစေပါတယ်။
ရွာ... ရွာ။ မိုးမင်းကြီး ကျေနပ်အောင် ရွာပါ။
ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရောက်လျှင် ဆင်းပြီး ဘတ်စ်ကားစီးကာ
အိမ်ပြန်မည်။ ညနေစောင်းနေပြီမို့ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ပြန်သွား
စရာမလိုပါ။

အင်္ကျီသေတ္တာတွေ ရေစိုကုန်ပြီလား။ မနက်ဖြန်
အားလုံး ထုတ်လှန်းပြီး ရှင်းလင်းရမည်။ စိုထိုင်းထိုင်းဆိုလျှင်
အစိုနံ့ထွက်ကုန်မှာ။

ဒါတွေ သေချာဂရုစိုက်လုပ်ဖို့က မင်္ဂလာတာဝန်ပဲ။

“ဘာလေးမှန်းမသိဘူး”

“အေးဗျာ... ဒီကောင်မလေးက တစ်မျိုးပဲ”

“ကျုပ်တို့ကို သိက္ခာချတာ”

“အဲဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်ပုံမရဘူးဗျ”

“တက္ကစီ ငှားပေးမယ်ဆိုလည်း မရဘူး”

“အင်း”

မန်နေဂျာနှင့် ကင်မရာမင်းနီက နားလည်နိုင်စွာနှင့်
ဆယ်ရအကြောင်း ပြောနေမိကြသည်။

“တက္ကစီ တစ်ယောက်တည်းမစီးရဲတာကတော့
ထားပါကော့ဗျာ”

“အေးလေ... ကျုပ်တို့ကိုပါ မယုံသင်္ကာနဲ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြ၏။

တိုးလပြည့်က ကားကို ညဉ့်သာစွာ မောင်းလာရင်း
မီးပွိုင့်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဝင်လိုက်၏။ မီးပွိုင့်နီနေပါသည်။
ရှေ့က အမိုးဖွင့်ပါလေကာ ကားထဲမှာ နေ့ခင်းက သူနှင့်
ဝင်တိုက်မိသော ကောင်မလေး။

မိုးတွေရွာနေတာမို့ ကောင်မလေးက ရွဲနေပါပြီ။
တိုးလပြည့်ရင်မှာ ကရုဏာလှိုင်းတစ်ခု လျှံတက်လာ၏။ ချစ်စ
ရာပုံစံကလေးနှင့် ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်နှာလေး နီရဲဖောင်း
အိသော နှုတ်ခမ်းကလေး၊ ကြည်စင်တောက်ပသော မျက်လုံး
တစ်စုံ၊ မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့ ရွှန်းရွှန်းများ၊ နူးညံ့
သော အသားကလေးနှင့် အသက်ပါသောအကြည့်တစ်ခု။

ထိုကောင်မလေးကို သူတစ်ခါတည်းနှင့် မှတ်မိသွားရပါသည်။ သူတို့ထူပေးမှာကို ခြောင်ကျကျ အားမနာတမ်း ငြင်းပစ်ခဲ့သော ကောင်မလေး။

ခုတော့လည်း မင်းဟာ မိုးမိထားတဲ့ကြွက်ဖြူကလေးပါလား။

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူတစ်ယောက်တည်း အော်ရယ်မိသည်။ ဝိုက်ဘာ (ကားရေသုတ်တံ)၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကြွက်ဖြူကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရသည်။

တိုးလပြည့်က တဖြည်းဖြည်းစိုက်ကြည့်ကာ... အတိုင်းမသိ သနားသွားရပြန်သည်။ ဘဝကို ရုန်းကန်နေသူ ကလေးလား။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူလေးမဟုတ် မှန်းသိရပါသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကလေးက အရောင်မရှိတော့။

သည်ကောင်မလေးက ‘Queen Rainbow’ မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှာ အလုပ်လုပ်တာ သူသိပြီးပြီ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ဝန်ထမ်းကလေးပါပဲ။

ကွင်းရိန်းဘိုးမော်ဒယ်အေဂျင်စီက သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဖြာကိုင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို နက် နဲစွာချဖြစ်သည်။

ဘာလို့များ သည်ကောင်မလေးကို မိုးရေထဲပစ်ထားကြတာလဲ။ မှန်လုံကားနှစ်စီးရော။ ဘယ်သွားနေလို့လဲ။ ပိန်ပိန် သေးသေးကလေးကို တောင့်အေး(စ်)နှင့် လိုက်ခိုင်းရင် ကားလေးသွားမှာ စိုးလို့လား။ သူချက်ချင်းပဲ ဒေါ်ဖြူနဲ့သာစီ ဖုန်းဆက်၏။

“မဖြူလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် သူဌေး”

“မဖြူ... ပါဘလေကာပေါ်မှာ ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်ရွဲနှစ်နေပါလား... ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားဟဲ့ကား”

“ဟုတ်လား... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီကားကို မိုးမရွာတော့
ဘူးဆိုပြီး အမိုးကိုင်းဖြတ်လိုက်တာ... မနက်ဖြန် အမိုးကိုင်း
တတ်ပါ့မယ်... ‘မယ်ရ’ ရေစိုနေလို့လား။ ဘယ်လမ်းပေါ်
မှာလဲ... မဖြူတို့သွားခေါ်ပါ့မယ်”

တိုးလပြည့်က စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းရမ်းသည်။
အစီအမံတွေ ညံ့လိုက်တာ ဒေါ်ဖြူရယ်။ သည်လို ပြီးစလွယ်
လုပ်သင့်ရဲ့လား။

“မယ်ရက တောင်းဘော့(စ်)မှာ နေရာမရှိလို့ဆိုပြီး
ပုစွည်းတွေနဲ့ အတူတူ ဟိုကားပေါ်သွားထိုင်တာလေ”

ဟော... ကြည့်။ ကောင်မလေးမှာပဲ အပြစ်ရှိသလို
လို့။ ပြောစရာဖြစ်အောင် ကောင်မလေးက တမင်လုပ်သလို
လို့။

“ဘယ်လမ်းမှာလဲ သူဌေး”

“နေပါစေတော့... နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

တကူးတက စောင်းအေ့(စ်)နှင့် လာခေါ်တင်ရလျှင်
ကောင်မလေးကို စကားလုံးတွေနှင့် ထုထောင်းနေအုံးမှာ။
ရှိပါစေတော့...

မိုးလည်းစိုသေး အဆူအငေါက်လည်း ခံရသေးဆို
မဟုတ်။ သူ့ကြောင့် အဆူမခံရစေချင်ပါ။ မီးပွိုင့်စိမ်းသွား
တော့ ကားကို ညင်သာစွာထွက်ရင်း ပါဘလေကာ
နောက်ကပဲ လိုက်လာခဲ့၏။

မန်နေဂျာက သူ့ကားကိုမသိ။ သူက ကားပြောင်းစီး
လာတာ။ ခြံထဲမှာ သည်ကားကို မစီးဘဲ ထားတာကြာပြီမို့
ယူလာခဲ့ဖြစ်တာပါ။

သူစီးနေကြကားနှစ်စီးဆို မန်နေဂျာကောင်းကောင်း
သိမှာပါ။ မန်နေဂျာကလည်း တကယ်ပါပဲ။ မိုးရေထဲမှာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်စပယ် နေခိုင်းထားသည်။

အမြင်မသင့်တော်။ မိန်းကလေးဦးစားပေးသင့်တာ

မဟုတ်လား။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိ။ Lady First ဆိုတာ
မကြားဖူးဘူးလား။

ပါဘလေကာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကျော်တက်ကာ
တိုးလပြည့် ဆက်မောင်းလာခဲ့၏။ ဆက်မြင်နေလျှင် ဆက်ပြီး
ဒေါသဖြစ်ရအုံးမှာ။

“ကြာလိုက်တာ ဂါဂါရယ်”

မာယာချိုက အိမ်ထဲဝင်လာသော မင်္ဂလာကို ကြည့်
ကာဆို၏။ မင်္ဂလာချိုက မိုးမိလာသည်။

“ဒီမှာ ထမင်းစားဖို့စောင့်နေကြတာ”

“အင်း... ဘတ်(စ်)ကားကြပ်လို့”

မာယာချိုက ညီမငယ်ကို ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့်ကြည့်ကာ
နေလိုက်၏။ မင်္ဂလာက အဝတ်အစားလဲသည်။ ဆံပင်တွေ
ရေသုတ်သည်။

“အရမ်းချမ်းတယ် မမ”

“ဟုတ်လား... ရေနွေးသွားထည့်လာမယ်”

မာယာချိုက မင်္ဂလာချိုအတွက် ရေနွေးတစ်ခွက်သွားယူလာ၏။ မင်္ဂလာက အိပ်ရာပေါ်တက် ကွေးပြီး စောင်ခြုံထားပြီး။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“ဟဲ့... အဲ့ဒီလောက် ချမ်းတာလား... ဒါဆို ဆေးပါသောက်ရမှာပေါ့... ရော့ ရေနွေး”

“အင်း”

မေမေက စိတ်မရှည်ပဲ လှမ်းအော်တော့သည်။

“မလာကြသေးဘူးလား ဟင်းချိုရည်နှစ်ခါနွေးပြီးပြီ”

တဲ့။

“မမမာယာ သွားစားလေ၊ ဂါ ခဏအိပ်လိုက်အုံးမယ်”

“အင်း”

မေမေက တချစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေ၏။

“ထမင်းစားခါနီးရင် အလတ်မပဲ အမြဲစောင့်ရတယ်

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

အမျိုးမျိုး တစ်နေ့တစ်မျိုးမျိုး ရိုးမသွားဘူး။ ရေချိုးနေလို့၊ သနပ်ခါးလိမ်းနေလို့၊ ဇာတ်လမ်းကောင်းနေလို့၊ မီးပူတိုက်နေလို့၊ ဆင်ခြေပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်၊ တစ်ခါမှ ထမင်းစားဖွဲ့ကို သူအရင်ရောက်နေတာမရှိဘူး တကယ်ပါပဲ”

မေမေ ရေရွတ်နေတာကို ဖေဖေက ပြုံးနေ၏။

“ကဲ... စားကြတော့... စောင့်မနေနဲ့တော့...”

အိပ်တော်မူပြီတဲ့ မိုးမိပြီး ချမ်းလို့တဲ့”

မေမေက ချက်ချင်းပဲ ဆေးထရာသည်။

“လာပါမေမေရယ်၊ ထမင်းစားပြီးမှ တိုက်ပါတော့”

မာယာချိုက လှမ်းအော်လိုက်၏။

“အစာမရှိပဲ တိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

မေမေက သတိတရဆိုသည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ

ဇာတာမပါတော့ တစ်ခုလပ်နေပါသည်။ ထမင်းပန်းကန်က

ဆင်သင့်ခူးထားပြီးသား။ တကယ်ပါပဲ...

မင်္ဂလာပြန်လာအောင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်စောင့်နေကြ

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

တာပါ။ ပြန်လာတော့လည်း မိသားစု ထမင်းစိုင်းကို အချိန်
မဝင်နိုင် မင်္ဂလာကလေး အမြဲတမ်း...

အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းပါပဲ။

မေမေ့အသံကို ကြားပေမယ့် လူက ချမ်းလွန်း၍
ဆုတ်၍ပင်မရ။ စောင့်ကို ခြုံကာ ငြိမ်နေရသည်။ အဖျားက
ဆူရှိုးရှိုး တက်လာ၏။

မျက်လုံးတွေ ပူကာ မျက်ရည်ပူတွေ ထွက်လာ၏။
ညှပ်ချောင်းလည်း နာသည်။ နှာခေါင်းလည်း ပိတ်သည်။

ခေါင်းလည်း တဆတ်ဆတ်ကိုက်သည်။ ဝေဒနာက
ဆုတ်ချင်းပဲ ကြီးမီးနေရာယူလာတာပါ။ မျက်လုံးတွေ လေးကာ
ဆဲလာ အိပ်ပျော်သွား၏။

“ဌေးမရေ”

မင်္ဂလာက ဌေးမနှင့်ဆော့ဖို့ ဌေးမတို့ တိုက်ကြီးရှိရာ
ပြေးသွားလိုက်၏။ ခါတိုင်းလည်း ဌေးမ မလာလျှင် ထိုခြံကြီး
နှင့် တိုက်ကြီးရှိရာ မင်္ဂလာသွားနေကြပါ။

မင်္ဂလာတို့အိမ်နှင့် ဌေးမတို့က လေးငါးဆယ်အိမ်
ခွာသည်။ သို့ပေမယ့် လမ်းထဲမှာ မင်္ဂလာတို့ အိမ်ကတဲအိမ်
ဘာသာကလေး။

အဖေအလုပ်ရှင်က ခြံစောင့်ပေးနေထားတာပါ။
မင်္ဂလာတို့ ဘာသာဆို သည်လမ်းထဲမှာ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ။

ဌေးမက သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အချမ်းသာဆုံး။ အဲဒါကြောင့်
လည်း သူဌေးမလို့ ခေါ်တာ။

ဌေးမကို မင်္ဂလာခင်သည်။ မင်္ဂလာကို ချောက်လက်
တိုး ဂျယ်လီတို့ ကျွေးသည်။ မမြင်ဖူး မကိုင်ဘူးသော ဌေး
ပွရ်လည်း ပေးသည်။

အားရင် အားသလို ဌေးမနှင့် မင်္ဂလာက ဆော့ကစား
နေကြပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်တာ။ ဆယ်တန်း
ပြီးတော့လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကစားကြတုန်း ခြံ
ခံကြတုန်းပါပဲ။

“မင်္ဂလာ... ဂါဂါ... နေစောင်းနေပြီ။ ရေချိုးပေး
လေ။ ထမင်းစားတော့မယ်၊ မင်္ဂလာရေ”

မာယာချိုက မင်္ဂလာကို ထွက်ခေါ်သည်။ မင်္ဂလာက
ဟိုခြံကြီးစီ လှစ်ကနဲ ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်၏။ မေမေ
ဖေဖေ သိလျှင် ဆူခံရအုံးမှာ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီတိုက်ကြီးစီပဲ သွားတတ်သည်။
ပြောလို့လည်းမရ။ သူငယ်ချင်းကို အရမ်းခင်နေသည်။

“ဌေးမရေ”

တံခါးဖွင့်ထားတော့ ခြေဖွနင်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့
၏။

“ဟင်”

ထမင်းစားခန်းမှာ ဌေးမအကိုကြီးက ဖန်ခွက်တစ်ခွက်
နှင့် ရီဝေဝေလှမ်းကြည့်၏။ ဌေးမလည်း မရှိပါလား။ မင်္ဂလာ
ဇာတ်တရက် လန့်သွားကာ အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

အရမ်းငယ်သေးပေမယ့် အရက်ခိုးငွေပါသော နက်
နိုင်းရှိုင်းအကြည့်ကို အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိလိုက်၏။ မဖြစ်ပါဘူး။
မင်္ဂလာက ချာခနဲ ပြန်လှည့်သည်။

“ဟေ့”

ဌေးမ၏အကိုက မင်္ဂလာလက်ကို ဖမ်းဆွဲထား၏။

“လာပါအုံးကွ”

ခါးကို တင်းကြပ်စွာ လာဖက်တော့ စိုးထိတ်ကာ
အော်မိသည်။

“မင်္ဂလာကို လွှတ်၊ မဖမ်းပါနဲ့၊ လွှတ်ပါ”

ဌေးမအကိုက မင်္ဂလာကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့
လိုက်၏။

“အား... ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ မင်္ဂလာကြောင့်
တယ်။ လွှတ်ပေးပါ။ မဖမ်းပါနဲ့၊ အခုလွှတ်ပေးပါ”

မင်္ဂလာက ရှက်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ရုန်းသည်။ အေး
သည်။ သို့သော်အရာ မရောက်။ ဌေးမအကိုက မင်္ဂလာ
စွတ်အတင်းဖမ်းဆွဲထား၏။

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

မင်္ဂလာက ခြံထောင့်ကလေးမှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ
တစ်ခွံခွံသည်။ အိမ်ကိုလည်း ချက်ချင်းမပြန်ရဲ။ ဌေးမအကို
ထပ်လိုက်လာမှာလည်း စိုးသည်။

လူတကိုယ်လုံး ကြောက်ရွံ့ကာ တဆတ်ဆတ်တုန်
နေ၏။

“မင်္ဂလာ”

“အမယ်လေး”

မမမာယာချို ရောက်လာတော့ မင်္ဂလာလန့်ဖျပ်သွား

“ဟဲ့ ... ဂါဂါ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မာယာချိုက ဖုရိယရဲနှင့် မင်္ဂလာကို ကြည့်ကာခေါင်းထဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလို ဖျန်းခနဲ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ မင်္ဂလာချောက်ထဲကျပြီ။

“ဌေးမအကိုက ... ဂါကို ... ဂါကို ... အနိုင်ကျင့်တယ် မမ၊ ဂါ အရမ်းကြောက်တယ်”

“ဘုရားရေ”

မာယာချို တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်မိ၏။

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီလူ”

“သူ ... သူ မူးနေတယ်”

“လာ ... လာ၊ အိမ်ပြန်မယ် ... ဖေဖေ မေမေတို့က သွားပြောရအောင်၊ ဒီစကားက အရမ်းတိုတယ် မဝတ်ပါနဲ့ တော့ဆိုတာ မရဘူး နင်ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး ဂါဂါရဲ့”

“စကားက အိစ္ဆာကြီးခုန်ရအောင် ဝတ်ထားတာ”

“ခက်လိုက်တာ”

မာယာချိုက ညီမငယ်ကို ဖက်ထွေးကာ အိမ်ကိုပြန်ခေါ်လာ၏။ မူးနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အနားကို မာယာချိုမသွားရဲပါ။

အန္တရာယ်ကို သိသည်။ အရက်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမယ်။ စကားတိုတိုကလေးနှင့် သူစိမ်းအိမ်ကို ရမ်းသမ်းစွတ်စွတ်လည်တတ်သော ညီမကိုပဲ အပြစ်တင်ရမယ်။ ပြဿနာက စပါပြီ။

ဖေဖေက ဂုန်းခနဲထပြီး ဘေးရှည်ဆွဲသည်။ ဖေဖေ
မျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ညှိမ့်နေ၏။

“ဪ... ရှင်ကလည်း စိတ်အေးအေးထားပါ။
ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ရှင့်သမီးက သွားတာကိုး”

မေမေက ဖေဖေကို ဆွဲထားသည်။ ညီမလေး ကြယ်
စင်က အော်ငိုသည်။ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းဆန်သွား၏။

“သူတို့က ဒီလောက် ချမ်းသာတာ အရှက်ကွဲမှာက
ရှင့်သမီး”

ဖေဖေက မင်္ဂလာကို စူးခနဲကြည့်၏။ မင်္ဂလာက

မျက်လွှာချမိသည်။ လူက မြေကြီးထဲနစ်ဝင်သွားသလို ခံစားရ၏။

ကိုယ်ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာသိသည်။ အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အသက်ထက် အရှက်အရေးကြီးတာ၊ ရှင်ဒီလိုလျှောက်ရမ်းရင် ရှုပ်ကုန်မှာပေါ့”

ဖေဖေက ဓားရှည်ကြီး လွှတ်ချပြီး ဝန်းခနဲ ထိုင်ချ၏။ ဖေဖေမျက်နှာက နာကျင်ခံပြင်းမှုကြောင့် အိုစာသွားသလိုပါ။

“သမီး မှားပါတယ် ဖေဖေရယ်။ သမီးအပြစ်ပါ။ သမီးက ဖေဖေမေမေတို့ မသိအောင် လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ငွှေးမတို့ အိမ်သွားတတ်တာ။ သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်မိ ဖေဖေရယ်”

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်လျှော်ကြေးတောင်းရင်တောင်း”

“ဘာကွ”

“အမေရင်း မဟုတ်လို့ သည်စကားပြောထွက်တာလား”

“ငါ့သမီး နှစ်နာသွားတာက အပျိုစင်ဘဝ၊ သူ ဘာနဲ့ တိုင်းတာပြီး လျော်မှာလဲ။ ငါတစ်သက်လုံး မကျေနပ်ဘူး။ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဘာနှစ်နာကြေးမှလည်း မလိုဘူး”

“သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတယ် လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂါဂါကလည်း အရမ်းငယ်သေးတယ်လေ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဖေဖေက မင်္ဂလာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

သမီးရယ်...

အမေရင်း မရှိလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာလား။ သည်လို အဖြစ်မျိုးကြုံရတာလား။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်မနက်ကို အစကနေ ပြန်စုချင်သည်။ အချိန်တွေကို ဆယ်နှစ်နာရီလောက် နောက်ပြန်လှည့်ချင်သည်။ သမီးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ။

သူဌေးသွားက သမီးကို စော်ကားသည်။ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့လျှင် သမီးပဲ အရှက်ရမှာ။

“မခင်မေ”

“ရှင်”

“ဒီအချိန်က စပြီး အဲဒီကိစ္စကို မကြုံခဲ့ဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်။ အိမ်မှာတစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မဟနဲ့။ အခုချက်ချင်း ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ ပြောင်းမယ်။ ဒီညပဲ ဒီအိမ်က ရွှေ့မယ် မနေဘူး၊ သွားမယ်”

“ထမင်းစားအုံးလေ”

“မစားတော့ဘူး”

“ဘယ်ကိုပြောင်းမှာလဲ”

“ငါ့အကို ဝမ်းကွဲရှိတဲ့ အိမ်မှာ ခဏသွားနေမယ်”

ဒီကနေ ချက်ချင်း သွားမယ်။ မြန်မြန်လုပ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်း... ငါ လူသတ်တာ မမြင်ချင်ရင် ငါပြောတာထောင်၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် အယုတ်တမာကောင်ကို ငါ ဆတ်မိလိမ့်မယ်။ သွားမယ်၊ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းတော့”

မေမေက ဖေဖေဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပဲ ဆင်းညှိခံရတော့သည်။

“ငါ့သမီးကို မင်းအုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်မှု ညံ့ဖျင်းစွာ”

ဖေဖေက မကျေမနပ် အပြစ်တင်၏။ မင်္ဂလာကို မဆူဆင်က။ ဘာမှ မပြော။

မင်္ဂလာက မာယာထပ်ဝတ်ပေးထားသော ဂျင်းဂါဝန် ညှိကလေးကို ကြယ်သီးတတ်ကာ ခုံမှာထိုင်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မျက်ရည်တွေလည်း ကျနေသည်။

“သမီး၊ မင်္ဂလာ၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ မကြောက်ဟုဖေဖေက အားပေးသည်။

ကြယ်စင်က မင်္ဂလာလက်ကို လာကိုင်ထား
မာယာချိုက မင်္ဂလာကို ဖက်ထွေးကာ ရှိုက်ငိုသည်။ မ
နေတော့ ကြယ်စင်ကလည်း ငိုသည်။

ညီအစ်မသုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး မေမေကပါ
ရည်ကျတော့သည်။ “ကျုပ်အပြစ်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိ
ဒီကောင်မလေးကို ကြိုမလုံးနဲ့ ရိုက်ပြီးတားမှာပေါ့။ က
ရင်နာလိုက်တာ”

မေမေက စိတ်မထိန်းနိုင်သလို ဟီးကနဲ အော်
မင်္ဂလာတို့အိမ်မှာ ကမ္ဘာပျက်သည့်နေ့ပါပဲ။

မသွားဘူး... မသွားဘူး။

ဌေးမတို့အိမ် မသွားဘူး။

ဖေဖေ မချီမဆန်မခံစားပါနဲ့။ ဖေဖေနဲ့မေ
ညီမလေးရော မငိုပါနဲ့။ မင်္ဂလာ မမိုက်တော့ပါဘူး
မသွားဘူး။ အိမ်ထဲမှာပဲ နေမယ် မေမေအနားမှာ
စကဒ်တိုတိုလည်း မဝတ်တော့ဘူး။

ဌေးမအကို လာနေပြီ။

သွား... သွား... မလာနဲ့။

မင်္ဂလာဆီ မလာပါနဲ့...

“သွား”

“သွားလေ”

“မလာနဲ့... ဂါကို မဖမ်းနဲ့... လွှတ်... သွား”

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် မေမေနှင့် မာယာက

ခန်းထဲပြေးသွားသည်။ ဖေဖေက ထမင်းစားရင်း ငေးငိုင်
သွား၏။

“ဂါဂါ... မင်္ဂလာ... ဂါ”

မာယာက မင်္ဂလာကို လှုပ်နှိုးသည်။ အိပ်မက်ဆိုး

ထိပြန်ပြီ။ ထိုအချိန်မက မင်္ဂလာ နောက်ကို တစ်သက်လုံး
ညွှတ်ကောင်လို လိုက်ခြောက်လှနဲ့နေတော့မှာလား။

မေမေက မင်္ဂလာအတွက် ဟောလစ်တစ်ခွက် ဖျော်

၆၈

❖ ပန်းသီချင်း ❖

သည်။ ဆေးပါယူလာသည်။ မာယာက မင်္ဂလာအနား
ရိုနေ၏။

“ဟောလစ် ပူပူသောက်လိုက်”

မင်္ဂလာက ဖြူဖတ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးနှင့် အ
ငယ်ဖျော့တော့နေ၏။

“မေ့လိုက်ပါ ဂါဂါရယ်”

“မေ့ထားတာပဲ မမရယ်”

မာယာချိုက မင်္ဂလာကို အားပေးနှစ်သိမ့်၏။ သည်
အဖြစ်ဆိုးကို ဘယ်သူက ကြုံချင်မှာလဲ။ မလွဲသာလို့ ပြ
သည်။

သို့ပေမယ့် ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တာ
သည်။ မင်္ဂလာက အတိတ်ကို အကြောက်လွန်ကာ မသိ
က မေ့မရပြန်နေ၏။

“ပြန်လာပြီလားကွ ဟေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး”

“လာပါအုံးကွ”

ညဉ့်ခန်းထဲ ဝင်ရုံရှိသေး ဦးလေးက လှမ်းခေါ်သည်

တကူးတက သူ့ကိုစောင့်နေပုံပါ။

“ငါ ပြောစရာရှိလို့ကွ”

“ပြော”

“ရှည်မယ်”

“ဗျာ... ရှည်ရင် နောက်မှပြော”

တိုးလပြည့်က ခပ်တည်တည်ဆိုမိ၏။

“အောင်မာ၊ ငါက မင်းနဲ့စကားပြောဖို့ အပွိုင့်မခွင့်

ယူရမှာလားကွ ဟေ”

အပွိုင့်မခွင့်နဲ့ (ကြိုတင်ချိန်းဆိုခြင်း)

“ယူရမှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ယူစရာမလိုဘူးလို့”

တိုးလပြည့်က ရယ်သံနှင့် နောက်လိုက်၏။

“လာ... ထိုင်အုံး”

“ခဏနေပါအုံးဗျာနဲ့... ကျွန်တော် ရေချိုးမလို့”

“နောက်မှချိုး”

“ထမင်းဆာပြီဗျ”

“ပြီးမှစား”

“သီချင်းခွေ ဝယ်လာတယ်၊ နားထောင်ဖို့”

“အရေးမပါတာကွာ”

တိုးလပြည့်က ဆိုဖာမှာ ဂုန်းကနဲ ထိုင်ချသည်။

“သေချာနားထောင်”

ဦးလေးပုံစံက တလေးတနက်။ ဘာကိစ္စပါလိမ့်။

“မင်းနဲ့ငါ တူဝရီးနှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ မင်းနဲ့

မိသားစု မင်းသိတယ်နော်”

“အဲဒါ နိဒါန်းကြီးပဲ၊ စာကိုယ် ပြော”

သူက စိတ်မရှည်စွာ ဖြတ်ဝင်သည်။

“နားထောင်အုံး”

“ထောင်နေတာပဲ”

“ဘာ”

“နားထောင်နေတယ်လေ”

တိုးလပြည့်က ဦးလေးကို နောက်ရွတ်ရွတ်လုပ်မိ၏။

“ငါက ငါ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းမလေးတွေ အတွက်

ယူနီဖောင်းအပ်ဖို့ မြန်လည်းမြန် လက်ရည်လည်းကော်
ဈေးလည်း သက်သာတဲ့ သူရှာတော့”

“အင်း”

“နွဲ့ထဲက ပတ္တမြားတစ်လုံးကို သွားတွေ့တယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ဝက်ပါတယ်”

ဦးလေး တင်စားမှန်းသိရက်နှင့် သူက စလိုက်တာ

“အဲဒီ ပတ္တမြားကလေးက အရည်အသွေးတစ်
ဖိတ်နဲ့၊ မင်းနဲ့ ထိုက်တန်တယ်”

“ဟိုက်ရှားပါး... တကယ်ပဲလား”

“ပြောစရာအပြစ်က တစ်ကွက်ပဲရှိတယ်၊ ဆင်
တယ်ကွာ၊ ရိုးသားတဲ့ မိသားစု ပိုက်ဆံတော့မရှိဘူး”

တိုးလဲပြည့်က ခေါင်းကုတ်သည်။ မိန်းမစပ်နေပါ
လား။ လိုရင်းကို သူပေါက်ပြီ။ ဦးလေးက ထူးထူးခြားခြား
သူ့အတွက် မိန်းမရှာနေတာကိုး။ ကြားရတာ ရယ်ချင်သလို

“နာမည်လေးက မာယာချိုတဲ့ . . . ညီအစ်မသုံး
ယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး။ ဆံပင်တစ်ရပ် လူတစ်ရပ် အရမ်း
ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေး။ ငါကတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ မင်းနဲ့
သဘောတူတယ်”

တိုးလဲပြည့်က ငြိမ်နေ၏။

“မင်းသဘောကရော”

“ဦးလေး ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်ရင် ယူလိုက်”

“ခွေးကောင်၊ ငါက မင်းနဲ့ သဘောတူတာ”

“တွေ့မှ မတွေ့ရသေးပဲ”

“တွေ့ဖို့ ငါစီစဉ်လိုက်မယ်”

“ရက်စိ”

“မင်း ကြိုက်မှာပါ”

“တွေ့ပြီးမှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့ ဦးလေး ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား ရေသွားချိုးမယ်”

ဦးလေးက ခေါင်းညှိမ့်သည်။

“ဪ... ဓာတ်ပုံမယူခဲ့နဲ့၊ ကျွန်တော်က လူတွေ့ချင်တာ၊ ဓာတ်ပုံက အသက်မပါဘူး”

“အေးပါကွာ”

“ကျွန်တော်က ဆိုခဲ့စေမြဲစေ ဦးလေး သိပါတယ်”

“အေးလေ”

“ဦးလေး စကားတွေ မကျွံစေနဲ့”

“သိပါတယ်ကွာ”

တိုးလပြည့်က အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။ အလုပ်တွေပြီးလို့ အိမ်ပြန်လာရင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလိုပါ။ မိသားစုဘဝဆိုတာကို တောင့်တလာမိ၏။ ဦးလေး စကားကိုလည်း မပယ်ရှားချင်။

မိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးဆို သူက ငြင်းမှာမဟုတ်။ ဘဝတစ်ခုအတွက် အနာဂတ်အတွက် ရွေးချယ်မှုမှာ။ ‘အချစ်’ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ အရမ်းအရေးမကြီးလှပါ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာလည်း သူ့အတွက် သိပ်အရေးမကြီး။ သူက ပြည့်စုံနေတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ကို အားကိုးပြီး နွေးထွေးသော အသိုက်အမြှူလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့သာလိုတာပါ။

စိုပြေသာယာသောနေ့တွေကို သူပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ ဦးလေးက နှစ်သက်သဘောကျပြီး ရွေးလာတာဆိုတော့ သူ ဖိတ်ချသည်။ နွံထဲက ပတ္တမြားလေးတဲ့လား။

တိုးလပြည့်နှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု ဦးလေးက သတ်မှတ်သည်။ ပတ္တမြားကလေးရေ . . . တွေ့ကြတာပေါ့။ ဆွေ့ကြည့်ရင် “Yes . . . No” က ချက်ချင်းထွက်မှာ။

အချိန်တွေ အကြာကြီးမလို။ ရင်မခုန်ရင်တောင်
လိုချင်မက်မောစိတ်တစ်ခုတော့ဖြစ်မှ သူက လက်ထပ်မှာပါ။
ဦးလေး တင်စားထားသော ပတ္တမြားလေး၏ အရည်အသွေး
ကို အကဲဖြတ်လေ့လာရပါမည်။

သူ့ကို သိသိသာသာ မြောင်းပေးချောင်းပေးလုပ်နေ
သော နာမည်ကြီး မော်ဒယ်မကလေးထက် သာမှာလား
ရေလာမြောင်းပေးရုံ သာမက မဆွတ်ခင်က ညွတ်ကျနေ
သော မော်ဒယ်မကလေးကို ဦးလေးက ငွေမက်တာပါဟု
ပယ်ချသည်။

သူကတော့ မဆိုးပါဘူးဟု ထင်မိသည်။ သုံးသပ်
သည်။

နံပါတ်တစ် အလှ
နံပါတ်နှစ် ကျော်ကြားမှု
နံပါတ်သုံး ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်း

နံပါတ်လေး မျိုးရိုးကောင်း
နံပါတ်ငါး ပိုက်ဆံချမ်းသာ
နံပါတ်ခြောက် သူ့ကိုနှစ်သက်
နံပါတ်ခုနှစ် နာမည်ပျက်လုံးဝမရှိ
ဘာလိုသေးလဲ။

ခုနှစ်စင်ကြယ် မင်းသမီးလေးပါပဲ။ ပြီးပြည့်စုံသည်”

တစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိ။ ထောက်ပြစရာမရှိ။

ဦးလေးပြောသော “ပတ္တမြား” က “ခုနှစ်စင်ကြယ်”

ဆိုမိပါ့မလားမသိ။ ယှဉ်တွေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် ထိုအတွေး

က ခေါင်းထဲ အလိုလိုဝင်လာသည်။

တိုးလပြည့်က ကားကို ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ထားပြီး
လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

ဈေးနှင့်နီးနီးနားနား လမ်းမပေါ်မှာ ဖွင့်ထားသော
စက်ချုပ်ဆိုင်ကလေးက သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါ။

တိုးလပြည့်က ဝေးဝေးကနေ လှမ်းကြည့်မိ၏။
ဦးလေးကို လိပ်စာ တိတိကျကျမေးပြီး လာခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကို
ဘယ်သူမှန်းမသိပဲ... ကိုယ်နှင့်သူ လက်ထပ်ကြဖို့ တွေ့ကြ
တယ်ဆိုတာမသိပဲ သူက ဆုံချင်သည်။ စကားပြောကြည့်ချင်
သည်။

ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တော့ လက်ချုပ်လိုက်နေသော
ကောင်မလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ ထူးခြားတာက ဆံပင်
ပါပဲ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို သူရှာမိသည်။ မတွေ့။

“အင်္ကျီအပ်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးနော်၊ မမမာယာ ဖုန်းသွားပြော
နေလို့ပါ” ဟု ဆိုလာ၏။

တိုးလပြည့်က မတ်တပ်ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။ ခဏ
လေးပါပဲ။ နူးညံ့မိမောင့်သော ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် မာယာချို
ဆိုသော မိန်းကလေး သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဘာအင်္ကျီအပ်ချင်တာလဲဟင်”

လက်ချုပ်လိုက်သော ကောင်မလေးနှင့် စကားတိုးတိုး
ပြောပြီး သူ့ကိုမေးလာ၏။

“ဒီလိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ထိုင်ပါ”

မာယာက ခုံတစ်လုံးစီ လှမ်းညွှန်ပြသည်။

“အင်း... ဝတ်စုံက ငါးစုံ... အက အဖွဲ့အတွက်ပါ။
ခေါ်တက်ရင် လင်းလက်ရမယ်၊ သက်တောင့်သက်သာ
ဆည်း ရှိရမယ်”

“အရောင်ကရော”

“အရောင်က ခင်ဗျား စိတ်ကူးနဲ့ပဲလုပ်ပါ။ အစလည်း
ခဏလေးပဲ ရွေးပါ။ ဘယ်လောက်ကျမလဲ ဆိုတာလဲ တွက်ပေး
ဦး... ကန့်သတ်တာမဟုတ်ဖူး၊ ခန့်မှန်းခြေပဲ တွက်
ပါ”

မာယာချိုက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“အကအဖွဲ့က မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ယောက်ျား
သုံးယောက်ပါ”

“ငါးယောက် ဆင်တူဝတ်မှာလား”

“ဘယ်လို ဝတ်ရင် ပိုကောင်းမလဲ”

မာယာချိုက ချက်ချင်းမဖြေ။

“သူတို့က သီချင်းဆိုပြီး ကဖိုလား၊ ကြော်ငြာရိုက်ဖိုလား၊ အဆိုတော် ပါအုံးမှာလား၊ အဆိုတော်ကို အားဖြည့်ဖို့ဆို အဆိုတော်နဲ့လည်း အရောင်ညှိရမယ်လေ”

တိုးလပြည့်က တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး...

“ကုန်ပစ္စည်းကြော်ငြာပါ” ဟုဆိုလိုက်၏။

“မင်းသား မင်းသမီးပါအုံးမှာပေါ့”

“ရတယ် တစ်ကဒ်စီရိုက်မှာပါ”

မာယာချိုက ဘောပင်ကလေးကောက်ယူပြီး တွက်သည်။ ပြီးတော့ ခန့်မှန်းခြေကုန်ကျငွေကို ပြောပြခဲ့တာလော မထင်မှတ်စရာကောင်းအောင် အပ်ထည်ကျသည်။ မာယာမနိုင်တော့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ငြိမ်အတွက် မက်စီပင် မချုပ်ရသေး။

“ဘယ်တော့လောက် လိုချင်တာလဲဟင်”

“ဘယ်နေ့ရမလဲ”

“ဆယ့်ငါးရက်လောက် အနည်းဆုံးကြာမယ်”

“ဟုတ်လား”

တိုးလပြည့်က မာယာမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။ ရင်တော့မခုန်။ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ စိတ်မလှုပ်ပါ။ သို့သော် နှစ်သက် သဘောကျစိတ်တော့ ဖြစ်မိ၏။ မာယာက လှပါသည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို မြတ်နိုးချင်စရာ ကောင်းသည်။

“လုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စရံပေးရမလဲ”

တိုးလပြည့်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီခိုင်းကို ကြိုက်ပါ့မလား”

ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးကာ မေးသည်။ အပြုံးတော်တော်ချိုသည်။

“ရပါတယ်”

တိုးလပြည့်က စရံငွေတစ်ဝက်ထုတ်ပေးသည်။ မာယာက ပင့်သက်တချက်ရှိက်၏။ မင်္ဂလာကို အကူခေါ်ပြီး သင်ပေးလျှင်ကောင်းမလား။

မင်္ဂလာက လုံးဝစိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်။ သူမ မော်ဒယ်အလုပ်ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဝါသနာပါတာ။ ကြယ်ကလည်း အရမ်းငယ်သေးသည်။

မာယာဆုံးဖြတ်မိတာက တစ်ယောက်ယောက် အခေါ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ။ တစ်ယောက်ထဲဆို စိတ်ဝင်သည်။ အလုပ်တွေပိကာနေ၏။ ပြီးတော့ မေမေက လူငယ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့ဖို့ တွင်တွင်နားချနေပါသည်။

“သမီးရယ် မိန်းကလေးဆိုတာ အရွယ်နဲ့အလိုရှိတာ ဘဝအတွက် ရွေးချယ်ရတာ၊ သမီး တစ်နေ့ တစ်နေ့ စက်ရုံ နေရတာပင်ပန်းပါတယ်” ဆိုတာက တစ်မျိုး။

“ဒါ ထိဆုကြီးပေါက်တာ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်

ဆရာတူ၊ ငါ့သမီးက လှလို့ ရိုးသားလို့ အေးလို့ ဒီလိုအတောင်းခံရတာ၊ ပြီးတော့ လူငယ်ချင်းတွေကြည့်ပြီး လေ့လာပြီးမှ ဆက်ခံပေါ့” ဟုဆိုတာတစ်မျိုး။

“မမမာယာရယ် တွေ့ကြည့်လိုက်ပါ၊ ဒါမှ ဂါတို့ဆည်း ကားစီးရမှာ ဟိဟိ” ဟု မင်္ဂလာက တိုက်တွန်းတာတစ်မျိုး။

“သမီးဘဝအတွက် ဖေဖေ စိတ်အေးရတာပေါ့” ဟု ဖေဖေကလည်း ဆိုသည်မို့ မာယာမငြင်းသာဘဲ စဉ်းစားရတော့သည်။ ငွေမက်တယ်လည်း မထင်စေချင်။

ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး နှိမ်နင်းလည်း ကြောက်သည်။ ဖေဖေရော မေမေပါ မာယာအတွက် စဉ်းစားပေးတာ စေတနာထားတာ နားလည်သည်။

သူဟာ ဘယ်လိုလူလဲ။ သူကရော မာယာကို သဘောကျပါ့မလား။ သူက လူချမ်းသာ၊ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းကဆိုတော့ ဘဝင်မြင့်နေမလား။

မာယာကို အထင်တသေးရှိမလား။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားမလား။ ဟိုတွေ့ သည်တွေ့နှင့် ခေါင်းရှုတ် သည်။

မာယာက စိတ်ချမ်းသာချင်သည်။ မိသားစုကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်စွမ်းပေးချင်သည်။ အမကြီးထံ အမိရာတဲ့။

ညီမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးချင် သည်။

“မမမာယာ”

“ဟင်”

“ကြည့်ပါအုံး ဒီခိုင်းခိုက်လားဆိုတာ”

“အင်းပါ၊ အရမ်းခိုက်ပါတယ်”

“လှည့်ဖြင့် မကြည့်ပဲနဲ့”

မင်္ဂလာက မာယာပုခုံးကို ဆွဲလှည့်ကာ ကြည့်စေ၏။

“ဪ... ကြည့်ပြီးပါပြီဆိုမှ ဒီမှာ အော်ဒါတွေ အရေးကြီးနေလို့၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ မင်္ဂလာရယ်”

“မမရာ၊ အလုပ်ပဲ စိတ်နှစ်နေတော့တာပဲ၊ မိက

ကြီးပွားမယ့် ကိစ္စ၊ ချက်ချင်းချမ်းသာမယ့်ကိစ္စ၊ မင်္ဂလာ
နာမည်ကြီး မော်ဒယ်ဖြစ်သွားရင် မမလည်း ဒီဇိုင်းနာဖြစ်

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“မမ... ဒီပုံစံကို အထင်မသေးနဲ့၊ မနက်က အ
လို ဝတ်ထားတာ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့ မော်ဒယ်၊ မမရေ အံ့
စရာကြီးနော် ကြော်ငြာတစ်ခုကို ပိုက်ဆံအများကြီးရ
သိလား”

“အေးပါ၊ သိပါတယ်”

“ဂါ အရမ်းအားကျလာတယ် မမမာယာရဲ့”

“အင်း”

မင်္ဂလာက ပန်းရောင်ပိတ်စတစ်ခုကို ခါးမှာ
တလွင့်လွင့်နှင့် နက်ပြာရောင်ဂါဝန်နှင့် ပန်းသီးတစ်
လက်ထဲကိုင်ကာ မော်ဒယ်ရှူး ရှူးနေသည်။

“မမ”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ မပြီးရတဲ့အထဲ”

မာယာက စိတ်မရှည်ပဲ အော်တော့မှ မင်္ဂလာက
ဇက်ကလေးပုသွား၏။ နောက်ထပ် မခေါ်ရဲတော့။

“သူဌေးက တောင်းတာဖြင့် လက်မခံပဲ အိုက်တင်
ခံနေသေးတယ်၊ ယူလိုက်ပါလား ပြီးရော”

“မင်္ဂလာ”

မာယာက စိတ်ပျက်သံနှင့် ခေါ်သည်။ ဖေဖေက
ကြားသွားပြီး...

“အလတ်မ သွားမရှုပ်နဲ့လေ” ဟုလှမ်းအော်တော့
သည်။ မင်္ဂလာက နှုတ်ခမ်းစုပြီး...

“မရှုပ်ပါဘူး” ဟု ညာလိုက်၏။

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်”

“အလုပ်ထွက်ပြီး ငါ့ကို ကူညီပါလား”

“အမယ်လေး မဖြစ်ပါဘူး”

မင်္ဂလာက လက်ခါပြသည်။

“မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှာ တောက်တိုမယ်ရောင်လုပ်ပြီး အခြေခံကောင်းအောင် ကြိုးစားနေတာ၊ နောက်တော့မှ သူတို့ ခိုင်းဗတ်မယ်ရကို သူတို့ မော်ကြည့်ရမယ် သိလား”

“အေးပါ အရူးရင့်လာပြီ”

“မမ မယုံဘူးလား စောင့်ကြည့်”

မင်္ဂလာက မှန်ရှေ့သွားရပ်ပြီး ပြုံးသည်။ ပန်းသီးကို ရော့အင်းဟု လှမ်းပေးသည်။

“မနက်က မင်းသမီးလုပ်တာ အရမ်းအသက်ပါတာပဲ။ ဂါ လုပ်မှ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်တော့တယ်”

သူ့ကို သူလည်းသိသည်။

“ပေါတောတောနဲ့”

မာယာက မင်္ဂလာကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိတော့သည်။ အလုပ်တွေပိုပြီး စိတ်ရှုပ်နေတာ လန်းဆန်းသွားသလိုမင်္ဂလာလုပ်နေပုံက ရယ်ရသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မမ”

“ဟင်”

“သရုပ်ဆောင်ကမ္ဘာမှာ သွားလုပ်ရင် ကောင်းမလား”

“သဘော သဘော”

“မဖြစ်သေးပါဘူး။ အေဂျင်စီက လူတွေ ဂျပာတွင်း

စိတ်ကို မြင်သွားအုံးမယ်”

မင်္ဂလာက လျှို့ဝှက်နေသေး၏။

“တကယ် မဖြစ်လာပဲနဲ့ လူသိမခံချင်ဘူး”

မာယာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ညီမငယ်ကို ကိုယ်စာလည်း ဘာမှ မကူညီမထောက်ပံ့နိုင်ပါလား ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“မမမာယာ”

“ဟင်”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မင်္ဂလာက ရှပ်ရှင်ကြိုက်သည်။ ဝါသနာပါသည်။

“မအားသေးပါဘူးဟယ်”

“ဂါ ကူမယ်လေ၊ အလုပ်ပြီးရင် သွားမလား”

“အင်း”

“တကယ်နော်”

“အေးပါ”

“ကြယ်စင်လေးပါ ခေါ်သွားမယ် ပြော... ဂါ အလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလာမိမိ မာယာချိုက မင်္ဂလာကို ချစ်စနိုးကြည့်မိသည်။

သူလိုချင်တာရှိပြီဆို ရအောင်ကျွေ့ပတ်တောင်းတာသည်။ လူလည်မလေး။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် မိုးစက်ပေါက်တွေ တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းပေါ် ထိတွေ့သံကြား နေရာကနေ ရပ်သွားတော့ အယာက အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ဟိုတစ်ရက်က ‘အက’ အဖွဲ့အတွက် ဝတ်စုံလာ အပ်သောလူ၊ မာယာကို ထီးမိုးပေးထားသည်။ မာယာက ခုတ်မိစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“ထီးမပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိမ်ပြန်မှာ”

“ထီးယူသွားလေ”

“ရပါတယ်၊ နီးနီးလေးပါ”

“အားမနာပါနဲ့ ယူသွားပါ”

“ဟင့်အင်း ရပါတယ်”

“ဒါဆို ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“ရှင်”

“အချမ်းပြေပေါ့ နွေးသွားအောင်”

သူက ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ခြေလှမ်းစတော့ မာယာက ချင့်ချင်ချိန်ချိန် တွေတွေဝေဝေနှင့် ပါလာရသည်။ ဘယ်သူစိမ်း ယောက်ျားနှင့်မှ ကော်ဖီဆိုင်မထိုင်ဘူးပါ။ မာယာက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိ။

“ကော်ဖီပဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကော်ဖီမဟုတ်ဘူးလား ဒါဆိုဘာလဲ”

“ကော်ဖီ မကြိုက်ဘူး”

“ဟော... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လက်ဘက်ရည်လား”

“အိမ်ရောက်ရင် ထမင်းစားမှာ”

“ဒါဆို...”

“ရေနွေးပဲ သောက်မယ်”

တိုးလပြည့်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ မာယာအတွက် နွားနို့တစ်ခွက်မှာပေးသည်။

“သောက်ပါ ကျွန်တော်တိုက်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ ရှင်က ညဉ့်သည်ပဲ မာယာတိုက်ပါ့မယ်။ နောက်လည်း မာယာဆိုင်အမြဲအားပေးပေါ့”

မာယာက စွဲကော်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် ဆို၏။ စကားပြောလျှင် ပြုံးတုံ့တုံ့ကလေး ပြောတတ်တာ အရမ်းထူးခြားသည်။

ထိုအပြုံးလေးကြောင့် ထိုအချိန်မှာ ပြောသောစကားကို တဖက်လူက လက်ခံခေါင်းညှိမိမိမှာပင်။

“ဝတ်စုံတွေ ရပြီလား”

“ဟင့်အင်း သောကြာနေ့မှ ရက်ချိန်းပြည့်မှာ”

“ဟုတ်လား”

မာယာက သူ့မျက်နှာကို မသိမသာအကဲခတ်၏။ သူက မာယာအပြန်ကို တမင်လာစောင့်နေတာများလား မသိဘာလို့ လာစောင့်နေတာလဲ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ထွက်ကျလာသော စကားလုံးများသည် သိုသပ်ဖုံးကွယ်မှုတစ်ခုနှင့်။ သူ့မျက်လုံးများ၏ အကြည့်မှာ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်မှုတစ်မျိုး ပါနေသည်။

ဟင် . . . သူဟာ တိုးလပြည့်များ ဖြစ်နေမလား။ မာယာ ဖျတ်ခနဲ တွေးမိသည်။ ကိုယ့်ကိုကမ်းလှမ်းထားသော သူဌေးလေးဟာ သူများလား။

သူက တမင်နီးနီးကပ်ကပ် လာလေ့လာနေတာလား

ထပ်ပါပြီ သူပါပဲ။ မာယာ ဆက်စပ်တွေးကြည့်ကာ နားလည်သည်။

“မာယာ”

“ရှင်”

“မာယာမှာ ချစ်သူရှိလား”

သူ့ကိုကြည့်ကာ ချက်ချင်း မဖြေဖြစ်ပါ။

“ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ”

“မရှိပါဘူး”

“လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာရော”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ဆက်အပ်ကမ်းလှမ်းထားတာရော”

“မရှိပါဘူး”

မာယာက တမင်ညှာလိုက်၏။ သူက သိသိသာသာ နာနာပျက်သည်။

“ဪ... တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်၊ တိုးလပြည့်က... မာယာ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“လူချမ်းသာဆိုတော့ ရှုပ်မှာ ပွေမှာပဲ ပြီးနေသလားနဲ့၊ သူဆန်ပဲကောင်းပါတယ်... တန်ရာတန်ရာ မာယာက အနိမ့်မခံနိုင်ဘူး”

သူဟာ တိုးလပြည့်ပဲဟု သေချာသလောက်ရှိပြောချလိုက်၏။ သည်စကားတွေကို ပြောချင်နေတာ ကြုံပြီ။ လူချင်းမဆုံသေးလို့သာ။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ မာယာကိုများ ဘာမပြောမပြောလာချဉ်းကပ်နေသေးတယ်၊ ဟွန့်... မာယာ ဘယ်လိုထင်နေတာလဲ။

“ငွေမက်တယ်လည်း အထင်မခံနိုင်ဘူး၊ ပြီးမှ ကိုယ့်မိသားစုကို နှိပ်မှာလည်း စိုးတယ်”

တိုးလပြည့်က ကော်ဖီသောက်ရင်း မာယာပြောသမျှ အထောင်နေ၏။

“သူချစ်ကိုယ်ချစ်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

မာယာကို ကြည့်ကာ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပြောနေပါပြီ။

“ပိုက်ဆံဆင်းရဲပေမယ့် မာနတော့ မဆင်းရဲဘူး”

မာယာက တစ်ခွန်းချင်း သူ့ကို နှိပ်ကွပ်နေသလိုပါ။ စာသဘောပါလိမ့်။ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

“မိဘတွေက ကောင်းစေချင်လို့ တိုက်တွန်းကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ဘဝကိစ္စဆိုတော့၊ လွယ်လွယ်မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ယူပြီးမှ ကွဲကြကွာကြရင် ရှက်စရာကြီးလေ”

မာယာက ပြောချင်တာပြောပြီးမှ နွားနို့ကိုသောက်လိုက်၏။ စကားကုန်သွားသလို နောက်ထပ်မဆို။

“ကျွန်တော်က မေးကြည့်တာပါ”

“အင်း”

“အခုလို ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင် ထိုင်တော့ မမာယာအသား ဘာညာရှိနေရင် ရှင်းနေရမှာစိုးလို့”

“အဟင်း... ရပါတယ်”

မာယာက နွားနို့သောက်ပြီးတာနှင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ သူက အံ့သြသွားသည်။

“ပြန်တော့မယ်၊ အိမ်မှာက ညစာကို အတူတူ ကြတာလေ၊ စောင့်နေကြမှာ အဲ့ဒါကြောင့်ပါ”

ချက်ချင်းပဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်လာ၏။

“ကောင်းပါပြီ”

“ဖိုက်ဆံရှင်းခဲ့မယ်”

“ရှင်းခဲ့ရင် ကျွန်တော် အိမ်အထိ ထမင်းလိုက်မှာ၊ မပြန်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မာယာက မျက်လုံးကလေး သွားပြီး ပိုက်ဆံမရှင်းတော့ပါ။ ဆိုင်ရှေ့လျှောက်သွားမိုးရေထဲက လှမ်းအော်ပြောလိုက်တာက...

“ကိုတိုးလပြည့်၊ အကျိုးတွေက သောကြာနေ့ ညနေ ၃ ရမှာနော်” တဲ့။

ဟာ...

သူ့ကိုယ်ကြီးမတ်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ထိုင်ရမလို ဆရာမလိုနှင့် ပြန်ထိုင်ချသည်။ သူ့ကို သိနေပါရောလား။ သူ့ကိုလပြည့်မှန်း သိလျက်နှင့် ပြောသွားလိုက်တာ ရက်ရက်စက်စက်။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ တော်တော်အကင်းပါးပုံရသည်။ စကားပြောနေရင်းကနေ သူ့ဟာ တိုးလပြည့်ပဲဆိုတာ ဆင်ချမတ်ချပြောနိုင်သည်။ အကဲခတ်နိုင်သည်။

အလာကြီးပါလား... မခေ။

အပြန်လမ်းမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်နေရသည်။ မာယာချိုဆိုသော မိန်းမချောကို သူ့စိတ်ဝင်စားမိပါ

မာယာချိုက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်နိုင်သည်။ သူ့ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေသည်။ တိုးလပြည့်မှ ဖြစ်မလားဟု ဝေဝေဝေါမဟုတ်ပဲ ကိုတိုးလပြည့်ဟု ပိုင်ပိုင်လို့က်ပုံက သူ့ကို အံ့သြစေသည်။ ကြည်နူးစေသည်။

လူကဲခတ်တော်လိုက်တာဟု သူ့ချီးကျူးမိသည်။ ကားမောင်းလာရင်း လမ်းဘေးကပ်လျှောက်လာသော ကောင်မလေးကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားသည်။

ဟိုကောင်မလေးပါလား။

သူ့ကုမ္ပဏီက မယ်ရ ဆိုသောမိန်းကလေး။ ဝယ်ယောက်တည်း ခပ်အေးအေးလမ်းလျှောက်လာသည်။ သူ့စာတစ်ခါတော့ လှပသော ထီးအနားတွန့်ကလေးနှင့်... မိုးရွာနစ်မနေ။

ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး တိုးလပြည့်က စောင်းပြန်

ချီပြီး ချက်ချင်းပဲ ကားကိုအလိုအလျှောက် သူ့ပြန်ကွေ့မိသည်။ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု သူ့ဘဝတွင် ဖြစ်ပေါ်၏။

ဘာလို့များ သူ့ကားကို ပြန်ကွေ့မိသလဲ။ ထီးအနားနဲ့ပန်းရောင်ကလေးနှင့် မလှုပ်တလှုပ်လျှောက်နေသော ကောင်မလေးကို နောက်ကျောကနေကြည့်ရင်း ကားတီးကို ဆိုမိချင်းလိုမိကာ သူ့ကျေနပ်နေမိသည်။

တိုးလပြည့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘက်ကို အခုလိုမျိုးမလိုက်ဘူးပဲ။ ထီးပန်းရောင်ကလေးနှင့် ကောင်မလေးက သူလိုက်တာ လုံးဝမသိ။ နောက်ကိုလည်း မကြည့်။

တိုးလပြည့်က ကားကို ဘာရိတ်အုပ်ရပ်ကာ သူ့အရှိန်ပြန်ထိန်းသည်။

ဟူး...။

သူ ဘာလုပ်မိပါလိမ့်၊ စောစောကပဲ သူ့ဘဝအတွက်
ရွေးချယ်ဖို့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သူသွားတွေ့ခဲ့သည်။ မယ်
ဆိုသော ကောင်မလေး ဘယ်မှာနေနေ၊ ဘာပဲဖြစ်
သူစိတ် ဝင်စားစရာမလို။

သူ့ကို မယ်ရက သိမှမသိတာ။ သူကသာ သေ
ချာချာသိနေတာပါ။ ကားကို ပြန်ကျွေးပြီး အိမ်ကို မောင်း
တော့ ရင်ထဲမှာ ဟာတီဟာတာ။ ဘာလိုနေမှန်းမသိ။

“မမမာယာ”

“ဟင် ဂါဂါ”

“ခုမှ ပြန်လာတာလား မမရဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

မင်္ဂလာချိုက မမမာယာကို ထီးမိုးပေးတော့ မာယာ
က ဝတ်ထားသော Rain Coat (မိုးကာအင်္ကျီ) ခေါင်းစွပ်ကို
ဆွဲဖယ်ချလိုက်၏။

“မမ ထီးမပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မင်္ဂလာက မာယာကို သေချာကြည့်သည်။

“မမ ဒီနေ့ ပြုံးနေပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မာယာက ငြင်းသည်။ မင်္ဂလာက ခပ်ကနဲရယ်၏။

“ဘာလဲ အော်ဒါတွေ အများကြီး ရလို့လား”

“အင်း”

ထပ်ပြီး မေးမြန်းနေမှာမို့ ခေါင်းညှိမ့်လိုက်၏။

“ဟင်း... ဂါကျတော့ ရည်ရွယ်ချက်မပြည့်သေး

ဖူး မမရဲ့” ဟုညည်းလာ၏။

“အဲ့ဒီမှာ ပင်ပန်းရင် မမနဲ့ လာဝိုင်းကူပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ လက်လျှော့ရမှာလားဟင်”

“လက်တွေ့မကျတဲ့အလုပ်မှာ ဘယ်အချိန်ထိ မျှော့ပါ
အချိန်ဖြုန်းနေမှာလဲ”

မင်္ဂလာက နှိမ်းဖျော့စွာပြုံးသည်။

“မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင် ဂါ
နောင်တ မရပါဘူး မမရယ်”

မင်္ဂလာချိုက သေချာသလိုပြောလာ၏။

“အေးပါဟယ်... ငါလည်း ငါ့ကို ကူညီပါလို့မပြော
တော့ပါဘူး နင် ရူးသွပ်တာ ငါသိပါတယ်”

“အဟင်း”

မင်္ဂလာက အရှက်ပြေရယ်သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“ဂျီစိတ်ကူးက ရယ်စရာကောင်းလား”

“မကောင်းပါဘူး”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ စိတ်အရမ်းထက်သန်ရင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်
တာမှာပေါ့၊ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ”

မင်္ဂလာချိုက ကျေနပ်သွားသည်။

မင်္ဂလာချိုက ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ပြီးမှ သူရပ်နေတာ
ကို မြင်မိသည်။ ပထမတုန်းက မတွေ့။ သူက ဘယ်နှစ်ထပ်ကို
သွားမှာပါလိမ့်။

မင်္ဂလာက အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ရုံးခန်းကို သွားရမှာပါ။
ခန့်နေကျက ခိုင်းလိုက်တာ။ အောက်မှာ အကအဖွဲ့ရော
မော်ဒယ်တွေသာမက ကြော်ငြာပစ္စည်း ပိုင်ရှင်မိသားစုပါ
ရောက်နေကြပါပြီ။

မင်္ဂလာက ဖိုင်တွဲအိတ်ကို ရင်ဘတ်မှာ တင်းတင်း
ဆွဲကာ ကိုယ်လေးကျုံ့ပြီး ထောင့်ကပ်ရပ်နေမိသည်။ သူက
ပြူးသည်ဆိုရုံ ပြုံးပြပါသည်။

မင်္ဂလာက ခေါင်းဆတ်ပြမိ၏။ သူ့ကို မင်္ဂလာမှတ်
ပါသည်။ ဟိုးတစ်ရက်က သည်ဟိုတယ်မှာ ဆုံဖူးသည့်
သူကလည်း မင်္ဂလာကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။
မင်္ဂလာက မျက်လွှာချရင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။

တိုးလပြည့်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ရှေ့ရောက်
လာသော မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်
သွားရသည်။

မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ ဘာလို့သည်လို့ တိုက်
ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတာလဲ။ မမြင်ရသော ရေစက်တစ်ခု ရှိနေပါပြီ။
ဆူးရေစက်ကြောင့်သာ ခုလိုတွေ့ရတာ။

ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး မျက်
လွှာချကာနေ၏။ အေးဆေးကြောက်တတ်ပုံရသော ဟန်ပန်
လေးနှင့် သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်မိသည်။

“အပေါ်ဆုံးထပ်လား”

သူမေးမိ၏။ ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိမ့်သည်။

“ဟုတ်”

တိုးလပြည့်က ပြောစရာစကားကုန်သွားသလို နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ သူနှင့်စကားပြောချင်ပုံမရ။

ဂျင်းစကဒ်ကလေးနှင့် တီရှပ်ကလေးနှင့် ဆံပင်လေးကို တျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားသည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဓာတ်လှေကားက တုန်ခန်ရပ်ပြီး မီးမှောင်သွားတယ်။

“မီးပျက်တာလား။ ဓာတ်လှေကား ပျက်တာလား”

တိုးလပြည့်က မှိန်မှိန်ကလေး လင်းလာသော ရောင်အောက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝေကာ ကြည့်သည့် ဓာတ်လှေကားက အပြင်ကို မြင်ရပေမယ့် ဘာမှမသိကဲ့သို့

အပြင်မှာ မီးလာနေသည်။ မီးပျက်သွားတာ မဟုတ်။

အရေးပေါ်အချက်ပေးခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကောင်မလေးအသံက ကြောက်ရိပ်လွှမ်းသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

တိုးလပြည့်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ခဏလေးပါ။ အခု သူတို့ တံခါးလာဖွင့်ပေးလိမ့်”

အပြင်ကို မြင်နေရတယ်”

သူက ကောင်မလေးကို အားပေးလိုက်သည်။

“အသက်ရှူကြပ်သလိုပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ထွက်လို့ရမှာ

လဲ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“ခဏလေးပါ မကြာပါဘူး”

သူက ဟင်းနီဖုန်း ဆက်သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ

သိပ်မမီချင်။ ခဏကြာတော့ အပြင်က အသံတချို့

ရသည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပုံပါပဲ။ လပြည့်က ကောင်မလေးကို ကြည့်မိ၏။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းက ကြောက်ရိပ်ဝိုင်းသော မျက်လုံးကလေးကို မြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ အပြင်မှာ အသံကြားနေရပြီ”

သူက ကောင်မလေးကို အားပေးလိုက်၏။ အလန့်နေတာ သူသိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မှန်ကနေ အပြင်ဘက်ကို မြင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်္ဂလာချိုက သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်ကာ အကဲခတ်နေမိ၏။ သူက တည်ကြည်ပုံတော့ ရသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေကို ခပ်ပြတ်ပြတ်လည်း အမိန့်ပေးသည်။

သူက အခွင့်အရေးယူတတ်မည့်ပုံတော့မဟုတ်ကြောက်လန့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ မင်္ဂလာ သူ့ကို တောင်မခတ် ကြည့်နေမိ၏။

ဓာတ်လှေကားတံခါးပွင့်သွားတော့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းဟောင်းဝတ်ထားသော ချာတိတ်တစ်ဦးက

“တံခါးက ဖြစ်တာပါဆရာ၊ အခုပဲ လာကြည့်ပေးဖို့ ဆားပြီးပြီ နောက်တစ်ခါ ဂရုစိုက်ပါမယ်”

သူ့ကို ခေါင်းလေးငုံ့ အရိုအသေပေးကာ ဆိုလာတဲ့ မင်္ဂလာက သူ့ကိုကြည့်မိ၏။

“သူဌေးလက်ထဲက အိတ်ယူလိုက်လေ”

မျက်မှန်တစ်လက်ကို လည်ပင်းမှာဆွဲထားသော ဦးကြီးက ကောင်လေးကို ပြောသည်။ ကောင်လေးက လက်ထဲက အိတ်ကိုဆွဲယူသည်။

သူက သူဌေးလား။

သည်ဟိုတယ်က ဘော့(စ်)လား။ ဒါဆို မင်္ဂလာတို့အင်စီရီ သူဌေးပဲပေါ့။ မင်္ဂလာက မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ မိတ်ကြည့်မိ၏။

သူက မင်္ဂလာကို ဖွဖွပြီးပြပြီး ဓာတ်လှေကားထဲက

ထွက်သွား၏။ မင်္ဂလာလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာမိသည်။ သူဌေးက ငယ်ငယ်လေးပဲဟု တွေးကာ အံ့အားသင့်ရင်း မင်္ဂလာတို့နှင့် ဘဝချင်းကွာလိုက်တာကို ဆက်ပြီး ယှဉ်မိလျက် အားငယ်မိသလိုပင်။

“ကလေးမလေးက ဘာကိစ္စလဲ”

အဘိုးကြီးက မေးလာ၏။

“ဒီဖိုင်တွဲကို မန်နေဂျာက ပေးခိုင်းလို့ပါ”

“ဪ... ပေး... ပေး”

အဘိုးကြီးက လည်ပင်းမှာ ကြိုးနှင့်ဆွဲထားသော မျက်မှန်ကိုတတ်ပြီး ဖိုင်တွဲအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။

“ကျွန်မပြန်လို့ရပြီလား”

“ရပါပြီ”

မင်္ဂလာချိုက သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်လာခဲ့၏။ သူက မားမတ်သော ခြေလှမ်းနှင့် လျှောက်နေလိုက်တာ မင်္ဂလာကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်။

ဟုတ်တာပေါ့နော်။ မြေကြီးနဲ့ ကောင်းကင်။ သူက သည်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ သူဌေး။ မင်္ဂလာသည် ကုမ္ပဏီက ဆောက်တိုမယ်ရ ကောင်မလေး ဝေးကွာလွန်းလှသည်။

ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ မင်္ဂလာလျှောက်လာမိ၏။ အကယ်တော့ ဘဝချင်းက တခြားစီမို့ နှိုင်းယှဉ်တွေးစရာပင်လှပေသည်။

တိုးလပြည့်က ကောင်မလေး လာချပေးသော သံပု
ရည်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့ပြီးမှ

“မဆိုးပါဘူး ဦးအလား” ဟုဖြေမိသည်။

“ဒါဆို ငါက ရှေ့ဆက်ရမှာလား နောက်ဆုတ်ရမှာ
လား”

“ခဏနေပါအုံး”

“ဟေ”

“ခဏရပ်နေပေးပါအုံး ရှေ့လည်းမဆက်နဲ့၊ နောက်
လည်း မဆုတ်နဲ့၊ ကျွန်တော်သေချာချင်သေးတယ်”

“ကြာတယ်ကွာ”

“သုံးနှစ်သုံးမိုး မကြာစေရဘူး”

“အခု အင်တာနက်ခေတ်ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်နှစ်ရက် ရပ်နေရမလဲ”

“ဆယ်ရက်လောက်ပေါ့”

“များတယ်”

ဦးလေးက ဈေးဆစ်သည်။

“ဒါဆို တစ်ပတ်တော့ စောင့်ပါ”

“အေး... အေး ပြီးရော”

တိုးလပြည့်က အပေါ်ထပ်တက်လာခဲ့၏။ သီရိ

တိုးတိုးဖွင့်ကာ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ

နွေးနွေးနှင့် တခုခုကို မေ့မရနိုင်သလို ရှိနေ၏။ ဓာတ်လှေ
စားထဲက မျက်လုံးများကလေးတစ်စုံကို သူပြန်သတိရသည်။

လွယ်လွယ်နှင့် မေ့လို့မရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ‘တစ်ခါ

မက နှစ်ခါမက သုံးခါမက ဆုံလာသော’ တိုက်ဆိုင်မှုကို

သတိပြုမိရင်း ထိုကောင်မလေးကို သိသိသာသာ မှတ်မိလာ

၏။ သူကလေးကတော့ ကိုယ့်ကို သတိပင်ပြုမိရဲ့လားမသိ။

ပထမအကြိမ် ဆုံဖူးတာကို မှတ်မိရဲ့လားမသိ။ ထိုကောင်မ

လေး၏ ဟန်ပန်က ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနှင့် ထူးခြားနေသည်။

မာယာချိုလို တော်ဝင်အလှလည်းမရှိ။ မော်ဒယ်

‘ချစ်ချစ်သင်’လို စွဲဆောင်မှုလည်း မရှိ။ ဘာမှမရှိပဲ ပုဂံတိ

ထူးခြားနေသည်။

သူကလေးဟာ မော်ဒယ်အေဂျင်စီမှာ တောက်တို

မယ်ရကလေးဆိုတာ တိုးလပြည့်သိသည်။ ထိုတစ်ခုက လွဲ

ပြီး ကျန်တာ ဘာမှမသိ။

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် သူက လှည့်ဝင်လာခဲ့ပြီး အိပ်မက်
ပေါ်တင်ထားသော ဟင်းနီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

တဖက်က သူပြောသလို လိုက်ပြောနေတာမို့ တိုင်း
ပြည့် ရယ်လိုက်ကာ အသံကို မှတ်မိသွား၏။

“အခုတလော အသံမကြား ဘာမကြား ပျောက်မ
တယ်နော်” ဟု ခွဲနဲ့နဲ့ ဆိုလာ၏။

“မပျောက်ပါဘူး”

“ဘာလို့ ချစ်သင်စီ မလာတာလဲ၊ သင် ကစား
နေတာ ကိုတိုးလပြည့်ရဲ့”

“မအားလို့ပါ”

“ကြားပါတယ်နော်”

“ဗျာ”

“မဟေသီ ရွေးတော့မယ်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒါ ဘယ်သူ ဖွဲ့တာလဲ”

ချစ်ချစ်သင်က ရယ်နေ၏။

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်သေးလို့ပါ”

“အင်း... တော်သေးတာပေါ့”

ချစ်ချစ်သင်က စိတ်အေးသလို ရေရွတ်သည်။ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ သူ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

“သင်က လာမလို့ပါနော်၊ တကယ်အလုပ်ရှုပ်နေ
တာ ပြီးတော့ မေမေက တားနေတာလည်း ပါတယ်”

“ဪ”

“ဟုတ်လို့ တွဲတာ ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့၊ မဟုတ်ဘဲ တွဲနေ
ရင် နာမည်ထိခိုက်မယ် ဘာညာပေါ့”

သူက ခေါင်းညှိမ့်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ချစ်ချစ်သ
က လူများစွာ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံနေရသော မော်ဒယ်
သူက မော်ဒယ် အေဂျင်စီ၏ပိုင်ရှင်။

ဒါမျိုးကို သတင်းအဖြစ် ပိုမိုသာသာရေးချင်ကြတာ
ကျော်ကြားအောင်မြင်မှုက ချစ်ချစ်သင်ကို မလုပ်ရဲအောင်
ချုပ်နှောင်ထားသည်။

“ရှင့်ဦးလေးက ပြောတာပဲ၊ ပြောတာမှ ရိုက်ကွဲ
ပေါ်အထိလိုက်လာပြီး ပြောသွားတာ၊ ရှင် မိန်းမယူတော့
တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဒါတော့ ဦးလေး လွန်နေပါပြီ။ သူများတကာ ထိန်း
အောင် မလုပ်သင့်။

“သင့်ကို ရှင့်ဦးလေးက ကြည့်မရဘူးထင်ပါရဲ့”
တိုးလပြည့်က ရယ်နေလိုက်သည်။

“ရှင်ကရော”

ချစ်ချစ်သင်က တဲ့တိုးမေးလာသည်။

“တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာလား၊ သတို့သမီး

လောင်းတွေ့ထားပြီလား”

“အင်း... တွေ့တော့တွေ့နေပြီ၊ အချိန်နည်းနည်း

သူရဲအုံးမယ်၊ သေချာမှ ပြောချင်တာ”

တဖက်က အသံတိတ်သွား၏။ အားနာတာ မှန်
သေမယ့် ထိုကိစ္စသည် အားနာနေ၍ မပြီး၊ ပြတ်သားရမည်။

“သေချာရင် မိတ်ဆက်ပေးမှာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့”

ချစ်ချစ်သင် ပြောပုံက အသက်မပါ။ တိုးလပြည့်က
သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဦးလေး ရွေးပေးတာဆို”

“ဟုတ်တယ်”

အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်တာဟာ ချစ်ချစ်သင်အတွက်
ခါးသီးနာကြည်းစရာများ ဖြစ်သွားမလား။ ညာပြောတော့ရော
ဘာထူးမှာရှိလဲ။

တစ်နေ့နေ့ အမှန်တရားက ပေါ်လာမှာပဲလေ။

“မာယာ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မာယာက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်
သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင်”

“ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“အရမ်းကြာလို့ မဖြစ်ဘူး။ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်”

“အိုကေ... မကြာပါဘူး”

မာယာက သူ့နှောက်ကနေ ညင်သာနဲ့ နှောင်းသော

ခြေလှမ်းများနှင့် ပါလာ၏။ သူ့ဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးကနေ
ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ နေသည်။

သူက ကားမောင်းရင်း လှည့်ပြီးပြသည်။

“မာယာ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးစို့
တစ်ရက်တွေကြာရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတောင်းဆိုတာကို မာယာက မငြင်း။ ကားမှတ်
တိုင်မှာ ကားစောင့်နေသော ပန်းရောင်သဏ္ဌာန်ကလေးကို
မျက်စိထဲ ရိပ်ခနဲမြင်သည်။

“မယ်ရ” ပါလား။

ဆေးချာသွားပြီ။ မယ်ရလည်း သည်ရပ်ကွက်ထဲနေ
တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူက ပန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်နံ

ဆေးနှင့် ကောင်မလေးကို ဘက်ကြည့်မှန်ကနေ ကြည့်နေ
သည်။ ပန်းရောင်သဏ္ဌာန်လေးဝေးပြီး ကျန်ခဲ့သည် အထိပါ

ပြီးတော့ သက်ပြင်းမောရှိုက်သည်။ သူ ဘာဖြစ်နေ
သိနဲ့။ ထိုကောင်မလေးကို မြင်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမောလာ
ဆဲသည်။ တင်းကျပ်လာသည်။ ဘယ်လိုဝေဒနာမှန်းမသိပါ။
တာလို အဲ့ဒီလို ခံစားရတာလဲ။

“မာယာတို့က ညီအစ်မ သုံးယောက်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“အင်း”

“မာယာနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးမှပဲ

ဆွဲဆံ့ရတာ ပိုကောင်းမယ်”

“ဟုတ်”

မာယာက စကားနည်းလှသည်။ သူကပဲ တောထဲ
လျှောက်ပြောကာ နေရသည်။

“ကျွန်တော်က ဦးလေးနဲ့နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ”

မာယာက ခေါင်းကလေးညှိမိသည်။

“ဘယ်ဆိုင်ထိုင်ချင်လဲ”

“ရပါတယ်”

“ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မြှောလေ”

မာယာက ခေါင်းလေးရမ်းသည်။ သူကပဲ ဆိုင်ထဲ
ရသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် တန်းဆုံတာက ချစ်
သင်။ တိုးလမြည့် ဟန်မပျက် ပြုံးပြလိုက်၏။

ချစ်ချစ်သင်က သူတို့စားပွဲစီ ထလျှောက်လာသော

“သူလေး လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ချောလိုက်တာနော်”

ချစ်ချစ်သင်က ဖွင့်ဟ ချီးမွမ်းသည်။ မာယာက ပြုံး
မင်း မကြာခဏ နေ့စဉ်လိုလို တီဇွီမှာ မြင်ရသော မော်
မကလေးမှန်း သိလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ရှင်က အရှုံးမေးလိုက်တာကိုး”

တိုးလမြည့်က ရယ်နေသည်။ မိတ်ဆက်မပေးပါ။

အာနှင့် ချစ်ချစ်သင်ကို မိတ်ဆက်မပေးချင်၊ မသိစေချင်။

အိမ်ထဲ ထိုးနှက်သောစကား။ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွဲထွက်သော
စကား။ နှိပ်ချိုးသောစကား။ ဆိုလိုက်မှာ စိုးသည်။

မာယာကို သူ့ကားကွယ်ရပါမည်။ မာယာက သူ့ဇနီး

အင်းနေရာကို ရောက်နေခဲ့ပြီလေ။ ဘယ်သူမှ စကားလေး

မပြောဘဲ မစော်ကားစေချေ။

မေမေ့စကားကြောင့် မာယာရော၊ မင်္ဂလာပါ ထမင်း
ချက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။
ကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။

“ ‘Queen Rainbow’ ကုမ္ပဏီက ဆိုတော့ ဂါတို၊
ဌေးပေါ့နော်” ဟု မာယာကဆိုပြီး အံ့သြသွားတာ။

မင်္ဂလာကတော့ မာယာကို ကြည့်ပြီး အားကျကြေကွဲ
သွားတာ။ ဘယ်လိုမှ မမိသောမိုးထက်က ကြယ်ဟု မင်္ဂလာ
သတ်မှတ်ထားသူ၊ မော်မကြည့်ရဲအောင် သိမ်ငယ်နေတာ
ထိုလူက မမာယာကို တောင်းရမ်းလက်ထပ်မတဲ့လား။

ညီအစ်မချင်းပေးမယ့် အလှချင်းကကွာသလို ကံ
ကလည်း ကွာလိုက်တာ။ သူဌေးက မမမာယာကို နှစ်သက်
သဘောကျသတဲ့လား။

“ဂါဂါ”

“ဟင်”

“နင် မြင်ဖူးလား သူ့ကို”

“အင်း”

“သူက သဘောကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“နင့်ကိုသိလား”

“ဟင်”

မာယာက ဘာကိုမေးမှန်းမသိ။ မင်္ဂလာမဖြေတာ

“နင့်ကို ငါ့ညီမမှန်း သိလားလို့”

“ဟင့်အင်း”

မင်္ဂလာက ခေါင်းခါမိသည်။ မသိလောက်ပါ။

“ဒါဆို နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ရှက်စရာကြီး... ဂါက အေဂျင်စီမှာ ဘာမှလည်း
ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်အတွက် အခွင့်အရေး
အောင်ပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

မင်္ဂလာက ခေါင်းညှိမိသည်။ သူက ဂါဂါရဲ့ ခဲအို
လောင်းပဲ မဟုတ်လား။ မမမာယာကလည်း သူ့ကို ငြင်းမှာ
မဟုတ်။

“ဂါ”

“ဟင်”

“သူ့ကို ချစ်ချစ်သင်က ကြိုက်နေပုံပဲ”

‘ဟုတ်လား ဟုတ်မှာပေါ့၊ ချစ်ချစ်သင်က သူ့မော်
အယ် အေဂျင်စီကပဲဟာ’

“ဟုတ်လား”

မေမေကတော့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။ မာယာက

၁၃၆

♥ ပန်းသီချင်း ♥

လိမ္မာပြီး စကားနားထောင်သည်။ မိဘက ခင်းပေးသော
လမ်းကို လျှောက်လှမ်းတော့မည်။

မင်္ဂလာက ခေါင်းငုံ့ချပြီး မျက်ရည်လည်သည်အထိ
ခံစားလိုက်ရ၏။ ဘာကို ဘယ်လိုကြောင့် ရင်ထဲအောင်
ပြီး မချီမဆန့် ခံစားရသလဲ မသိ။

သို့ပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ စိတ်ကို ဖြေသည်။ မင်္ဂလာ
စိတ်ကောင်းရှိသူပါ။ မမမာယာကို မနာလိုလည်း မဖြစ်
ဂါမှာက ကြေကွဲသွေးပျက်စရာ အတိတ်မဲကြီး ရှိခဲ့ဖူးသော
ဘာကိုမှ လောဘမကြီးရဲ။ မမျှော်လင့်ရဲ။

“ဒီမနက်ပဲ မင်္ဂလာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

မာယာက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မင်္ဂလာက မငြင်း
မမက မင်္ဂလာအတွက် လမ်းပွင့်အောင် လုပ်ပေးချင်
မဟုတ်လား။ မင်္ဂလာက မော်ဒယ်ဖြစ်ချင်တာလေ။

BURMESE
CLASSIC

အတူတူ ယှဉ်ရပ်ကာ စကားပြောနေသော မာယာတို့
နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ တိုးလပြည့်အတော်ကလေး အံ့အား
သင့်သွားမိသည်။

ဟိုကောင်မလေးက မာယာနှင့် သိနေပါရောလား။
သူ လုံးဝ ထင်ထားခဲ့။ မာယာက သူ့ကိုပြီးပြသည်။ ဘေးက
ကောင်မလေးက လှမ်းကြည့်နေ၏။ စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်လုံးက
လေးနှင့်။

“ကိုတိုးလပြည့်”

သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဘေးက ကောင်မလေးဘက်လှည့်ကာ

“ဒါ မာယာညီမ... မင်္ဂလာတဲ့”

“ဪ”

ရုတ်တရက် သူ့စကားမဆိုနိုင်။ ရုပ်ချင်း လုံးဝ မဆင်သော ညီအစ်မ။

“မင်္ဂလာက အလတ် အငယ်လေးရှိသေးတယ် ကြယ်စင်တဲ့၊ ကျောင်းပို့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

“မင်္ဂလာက ကိုတိုးလပြည့်တို့ မော်ဒယ်အကောင်စီက ပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ”

မင်္ဂလာချိုက မျက်လွှာချမိသည်။

“ညီမလေးကို ကူညီပါ စောင့်ရှောက်ပါနော်”

မာယာက ဆိုလာ၏။

“စိတ်ချပါ၊ မင်္ဂလာက အဆင်မပြေတာ ရှိရင်ပြောလေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“ဟုတ်”

“ဂါ... ငါ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီနော်”

“အင်း”

“လာလေ၊ လမ်းမှ မတ်တပ်ကြီး မုန့်သွားစားရင်းနဲ့ စကားပြောကြတာပေါ့”

ချက်ချင်းပဲ မင်္ဂလာက ခေါင်းရမ်းပြီး

“ဂါ မလိုက်တော့ဘူး နောက်ကျနေပြီ” ဟုဆိုကာ ချန်ရစ်၏။ တိုးလပြည့်က ရုပ်အင်္ကျီအကျက်ကလေးနှင့် ဆံပင်မှာ ဘီးကုတ်ကလေး တတ်ကာ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် ခွာချွန်ကလေး စီးထားသော မင်္ဂလာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ “လိုက်ခဲ့ပါ၊ ပြီးရင် ဝင်ပို့ပေးမယ်” ဟု ဖိတ်ခေါ်မိပါသည်။ အားနာပြုံးကလေး နှင့် မင်္ဂလာက ခေါင်းခါသည်။ မာယာကလည်း အတင်းမခေါ်တော့ သူထပ်ခေါ်ရခက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ မှတ်တိုင်စီ လျှောက်သွားသော မင်္ဂလာကို တိုးလပြည့်လှမ်း ကြည့်မိ၏။

“ညီအစ်မဆိုပေမယ့် ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

မာယာက ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းမပြချင်း မင်္ဂလာကို စိတ်ထဲမှာ ညီမအရင်းလေးလိုပဲ သဘောထား သည်။ ဘာမှ မတော်စပ်တာ မပြောချင်း။

တိုးလပြည့်က မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်စောင့်နေသော မင်္ဂလာကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုနှင့် ငြိနေသလို မရှင်းလင်း။

မင်္ဂလာကို တွေ့တိုင်း ထိုဝေဒနာက ခံစားရစမြဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။

“မင်္ဂလာက မော်ဒယ်သိပ်ဖြစ်ချင်တာလေ”

တိုးလပြည့်က ခေါင်းညှိမ့်သည်။

“အဲဒါကြောင့်၊ ကွင်းရိန်းဘိုးမှာ အလုပ်ဝင်နေတာ”

“သင်တန်းတက်ရင် ရသားပဲ”

“မသိပါဘူး၊ သူ့အိုက်ဒီယာကတစ်မျိုး၊ အဲဒါတွေကို သင်တန်းတက်ပြီး မသင်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဪ”

“အခွင့်အရေးရရင် လုပ်ကြည့်မယ်တဲ့”

သူ ဖွဖွပြီးသည်။ သူကလေး၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ သူကလေး၏ ဝါသနာကို မရယ်ရက်ပါ။ သို့သော် ပြုံးချင် သည်။ သဘောကျလိုပါ။ ရည်မှန်းချက်ကြီးသားပဲ။ ပြီးတော့ သိုသိပ်နိုင်သည်။

ယုံကြည်မှုရော ရာနှုန်းဘယ်လောက်ရှိမလဲ။ တွေ့မှ ပဲ မေးကြည့်ရမည်။

“ဒါဆို ငါက မင်းမင်္ဂလာမွှဲကို အရင်တက်ရတော့
အပေါ့”

ဟု အောင်တလူက အားပါးတရရယ်ပြီး ကျေနပ်စွာ
ဆို၏။

“ဒါပေါ့ကွ”

“မနာလိုဘူးကွာ”

“လုပ်လေ၊ မင်းလည်း စီစဉ်ပေါ့”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ကြိုးစားကြည့်အုံးမယ်”

အောင်တလူက တိုးလပြည့်အတွက် ဝမ်းသာနေ၏။

“မင်း ဘယ်တော့လောက်ပြန်လာမှာလဲ”

“မကြာတော့ဘူး၊ လာခဲ့မယ်၊ ပြောထားတာထက် စောမယ်၊ မင်း မင်္ဂလာပွဲကို မိပါတယ်ကွာ”

“ဟာ... ငါက အခုလောလောဆယ် မယူသေးပါဘူး”

တိုးလပြည့်က ဖြေရှင်းသည်။

“အရေးတကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း စိစစ်မှာ အခုမှ စကားပြောကြည့်နေတုန်းပါ”

“နွေးလိုက်တာကွာ”

အောင်တလူက အားမရချင်။

“ငါ လာမှ မင်းကို အရောက်ပို့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

သူက လန့်နေ၏။ အောင်တလူက တစ်ခါတလေ အရမ်းနောက်တတ်တာ ဆိုတော့ သတိထားမှ။

မင်္ဂလာဆောင်မည့် သတို့သား၊ သတို့သမီးကလည်း သယ်ချင်း၊ မင်္ဂလာခန်းမကိုလည်း သူ့ဟိုတယ်မှာပဲ လုပ်မှာ မင်္ဂလာပန်းကြံပေးဖို့ ချစ်ချစ်သင်ကို ဖိတ်ချင်တာ တိုးလပြည့် ငါးသာပဲ ဖိတ်ပေးရသည်။

“ဟင်... ရက်က ကပ်နေပြီ”

ချစ်ချစ်သင်က တိုးလပြည့်ပို့လိုသော လက်ခံလိုက်ပါ။ အချိန်နီးကပ်မှ ပြောလာလျှင် အဆင်မပြေ။

မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျတော့လည်း ချစ်ချစ်သင်က မိတ်ကပ်
ဆာနေမကောင်းတာမို့ အခက်တွေ့နေ၏။

တိုးလပြည့်ကပဲ သူ့အေဂျင်စီက မိတ်ကပ်ဆရာကို
ပေးရပါသည်။

မိတ်ကပ် ဆရာက “မယ်ရ”ကို အကူခေါ်ပြီး ရောက်
တခါ။

ချစ်ချစ်သင်က မယ်ရကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အစ်မက သူဌေးနဲ့ လက်ထပ်မှာတဲ့၊ ညီမက ဒီမှာ
ဆုပ်သမား မဆီလျော်လိုက်တာ”

ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်တဲ့ရဲ့လာတော့ မင်္ဂလာကလည်း
မခံချင်။ မဆီမဆိုင် ရန်လိုစော်ကားနေတာဟာ ကိုတိုးလပြည့်
ကြောင့်ဟု နားလည်မိသည်။

“ခြေသည်းနီ အရောင်ပြောင်းဆိုးချင်တယ်”

မင်္ဂလာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ တမင်ခိုင်းချင်တာ
ကျောချင်တာကို သိသည်။

“မယ်ရ ရေ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မယ်ရက မငြင်းပါ။ ဒါက ကိုယ့်အလုပ်ပဲ မဟုတ်
လား။ အထက်စီးကနေ ဗိုလ်ကျပြီး ခိုင်းပေမယ့် သည်းခံရ
ပဲလေ။ သို့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နာသည်။

သည်လိုဖြစ်ရတာဟာ မမမာယာကြောင့်လား။ ကိုယ်
လပြည့်ကြောင့်လား။ နှစ်ယောက်စလုံးကြောင့်လား။

တိုးလပြည့်က အခန်းထဲဝင်လာတော့ မြင်ရသေး
အနေအထားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။ မင်္ဂလာက

မယ်တွေ လိုအပ်တာလုပ်ပေးနေကြ ဆိုပေမယ့်လည်း ချစ်
နှစ်သင် အကြည့်က နက်ရှိုင်းလွန်းနေ၏။

တမင် မယ်ရကို ခိုင်းထားသလိုပင်။ သူက ချစ်ချစ်
သင်ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့လာတာပါ။ သူနှင့် ချစ်သင်က
ဆွယ်ချင်းတွေပါ။

တိုးလပြည့်က နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ ဘာ
ပြောရမှန်းပင်မသိ။ ပြောရလည်း ခက်သည်။ သူ့ကို မကျေ
မိတာလား။

မာယာကို မကျေနပ်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာ
နှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါ။ မင်္ဂလာကို ခုလို မလုပ်သင့်ပါ။

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်”

မင်္ဂလာက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဖုန်းလာနေတယ်၊ လိုအပ်တာ အားလုံး ခင်ဗျားပဲ

လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အဆင်မပြေရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်
လွှတ်ပေးမယ်”

“အင်း... အကျိုးဝတ်ပေးဖို့ တစ်ယောက်တည်း
မယ် သူဌေးလေးရဲ့”

မိတ်ကပ်မာမီက ဆိုပါသည်။ မင်္ဂလာက ဖုန်းထဲ
သည်ဆိုတော့ အောက်ထပ်က ရက်ဆက်ရှင်ကို ပြော
တမင် သည်အခန်းထဲက နှင်လိုက်တာကို သိပုံမရ။

ချစ်ချစ်သင်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်မိ၏။ ပြီး
စကားမဆိုပဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်ကမှ ဖုန်းမထ
ဆိုပြီး မင်္ဂလာက ပြန်ရောက်လာအုံးမှာ။

ထင်ထားသလိုပါပဲ၊ အင်မတန် အတီးအတန်
သော ကောင်မလေးနှင့် အခန်းဝမှာ ဆုံသည်။

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်”

“ခဏလိုက်ခဲ့၊ အဲဒီအခန်းထဲ ပြန်မသွားနဲ့တော့”

မင်္ဂလာက သူနှင့်အတူတူ သူ့ရုံးခန်းထဲပါလာ၏။

ဆန်းစက်ထဲက ရေအေးလေးကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်
သည်။

“ဂါဝန်လဲရင် ဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာ”

“ရတယ်၊ ထိုင်အုံး”

တိုးလပြည့်က စတိုခန်းက ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ကို လွှတ်သည်။ ဖုန်းဆက်သည်။

မင်္ဂလာက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး နားမလည်သလို ကြည့်
နေပါ၏။ ချစ်ချစ်သင်က တမင်ခိုင်းတာဆိုပေမယ့်လည်း
မလာအလုပ်က လိုအပ်တာ ကူညီပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

ကြောင့် မင်္ဂလာ ငွေမယူ။ မမမာယာကို မနာလို မုန်းတီး
စိတ်နှင့် ကိုတိုးလပြည့်ကို နှမောတွန့်တိုစိတ်ကနေလာသော
နိုင်ကျင့်မှု၊ ဖိနှိပ်မှုဆိုတာ မင်္ဂလာလည်း နားလည်ပါသည်။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ညစာမှ မပါလာတာ ... ထမင်းချိုင့်က သမီး

ကတည်းက စားလိုက်ပြီ”

“ဆာပြီလား”

“အဟင်း”

မင်္ဂလာက ရှက်စနိုးလေး ရယ်သည်။

“ဘာစားချင်လဲ”

“အဟင်း”

မပြောပဲ ရယ်နေ၏။

“စားချင်တာ ပြောလေ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ... နောက်ပါမလား”

မင်္ဂလာက မဝံ့မရဲကလေးနှင့် ...

“မင်္ဂလာညှော်ခွဲက မုန့်ခြောက်မျိုးနဲ့ ကော်ဖီနဲ့

မုန့်နဲ့ စားချင်တယ်”

တိုးလပြည့်က ရယ်သည်။

“အိုကေ ... လှမ်းမှာပေးမယ်”

သူက တကယ်ပဲ လှမ်းမှာပေးပါသည်။

“ညှော်ခွဲ ပြီးရင် ဒင်နာလည်း ဒီမှာပဲ လုပ်မှာ။ ညစာ

စားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း မိုးချုပ်လို့ မရဘူး”

“မိုးမချုပ်ပါဘူး ... ခဏပါ ... ကျွန်တော် ပြန်ပို့

ပေးမယ်လေ၊ အိမ်က ဆူမှာ စိုးလို့လား”

“ဟုတ်”

တိုးလပြည့်က တာဝန်ယူပေးတော့ အဆင်ပြေသည်။

သူ့ရုံးခန်းကလေးထဲ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် ဟိုကြည့်

သည်ကြည့်နှင့် အထူးတဆန်းဖြစ်နေ၏။

မမမာယာကြောင့်သာ မင်္ဂလာကို သူက ခုလိုကရိုက်

တာပါ။ မမမာယာမျက်နှာနှင့် အရေးပေးတာ။ နို့မို့မို့ရင်

လှည့်တောင်ကြည့်မှာ မဟုတ်။

မင်္ဂလာက သူ့ရဲ့ သာမန်အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ဝန်ထမ်း
ကလေးပါ။ သူက အရေးတယူ အဖက်လုပ်မှာတဲ့လား။
မင်္ဂလာက ကွန်ပျူတာ စားပွဲနားကပ်သွား၏။

“ကွန်ပျူတာ . . . ရလား”

“နည်းနည်းတော့ ရတယ်”

“ဒီဟာကို သွားမထိနဲ့၊ ဒါက ကိုယ့်သီးသန့်ကွန်ပျူ
တာကွ၊ ပျင်းရင် ဟိုဘက်က ဟာကိုဖွင့် ဂိန်းတွေလည်း
မယ် ထင်တယ်”

“အင်း”

တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်၊ ကျေလည်းကျေနပ်ကာ ရင်ထဲ ပေါ့ပါးနေ၏။

အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သူကလေးရှိနေတာ အနှေး
ဓာတ်တစ်မျိုးရှိနေသလို ခံစားရပြီး အရာရာပြည့်စုံနေသလိုပင်
မင်္ဂလာညှော်ခံပွဲ စပြီမို့ ပိုပိုလျှံလျှံလုပ်ထားသော မုန့်တွေကို
သူက ယူလာခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“မင်္ဂလာ၊ မုန့်တွေရပြီ၊ လာစားတော့”

“ဟုတ်”

ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပြီး မင်္ဂလာက ထလာသည်။

“မေမေ ထမင်းစားစောင့်နေမလား မသိဘူး” ဟု
ရေရွတ်ပူပန်နေသေးသည်။

“မင်္ဂလာနဲ့ မာယာက မတိမ်းမယိမ်း အငယ်မလေးနဲ့
အသက်ကွာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက မိသားစုနှစ်စုရဲ့ ပေါင်းကူးတံ
တားလေ” ဟု မုန့်စားရင်း ပြန်ဖြေသည်။ မင်္ဂလာချို၏
စကားကို သူနားမလည်။

“သူက ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ သမီးလေး”

“ဟုတ်လား”

“မမမာလာက မေမေသမီး၊ မင်္ဂလာက ဖေဖေသမီး၊
ညီအစ်မ အရင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား၊ တကယ်လား၊ မာယာ ဘာမှ မငြင်းဘူး” ဟု ယုံရခက်စွာ ပြန်မေးမိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မင်္ဂလာက နောက်ပြောင်နေပုံမရ။

“မမမာယာက ညီအစ်မအရင်းတွေမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး”

“ဪ”

“တကယ်လည်း ညီအစ်မအရင်းတွေလိုပါပဲ နှစ်ယောက် အကြာကြီးအတူတူ နေတာတုံ့ဟာ”

တိုးလပြည့်က ခေါင်းညှိမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မာယာကို လေးစားသွား၏။ မာယာက အိမ်ပြင် အမိရာ စိတ်ဓာတ်မျိုးအပြည့်ရှိသည်။ မင်္ဂလာကို ညီမအရင်း လိုပဲ ချစ်ရှာသည်။

“မာယာက ကိုယ့်အကြောင်း ဘာပြောသေးလဲ”

“အဟင်း၊ မမက ဖေဖေ မေမေတို့က ယူဆီယူလိုက် နာပဲ မငြင်းဘူး အရမ်းလိမ္မာတယ်”

“မင်္ဂလာကရော”

“ဂါက နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ဆိုးတယ်၊ အရမ်းအဆော့မက်တယ်၊ အိမ်မကပ်ဘူး၊ လျှောက်သွားတယ်၊ မေမေ ဆူလည်း နားမထောင်ဘူး၊ ခေါင်းမာတယ်”

“အင်း”

“အခုတော့ ဂါ လိမ္မာအောင် နေပါတယ်”

“ညီမလေးကိုရော... မင်္ဂလာ ချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်တာပေါ့၊ မချစ်ပဲနေမလား၊ သူက ဂါညီမပဲဟာ၊ မကိုလည်း ချစ်တာပါပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့”

ထိုညက ညစာစားပြီးမှ တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာကို အိမ်ပြန်ပေးပါသည်။ မင်္ဂလာက အပျော်လွန်နေ၏။ သူ့ကား

၁၅၈

♥ ပန်းသီခိုင့် ♥

ပေါ်ပါလာရင်း ကြောက်စိတ်တွေ တစ်စက်မှမရှိပါလားဟု
တွေ့တောသတိမရှိမိသည်။

မင်္ဂလာက သူစိမ်းယောက်ျားဆို အရမ်းကြောက်တတ်
တာ မဟုတ်လား။ ယုံလည်း မယုံရဲ့။ တိုးလပြည့်ကိုမှ မင်္ဂလာ
ယုံကြည်စိတ်ချမိ၏။

မယုံနိုင်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူဘေးနားရှိနေတာ
ကို လုံခြုံစိတ်ချသည်။ မမယာယာနှင့် ပတ်သက်နေတာမို့
နောက်ဆို အကိုနေရာ ရောက်လာမှာ မဟုတ်လား။

အဲဒါကြောင့်များ မင်္ဂလာ သူ့ကိုကြောက်လန့်စိုးထိတ်
မှုမဖြစ်တာလားမသိ။

“ကွင်းရိန်းဘိုး” အေဂျင်စီရှေ့ကို ကားရောက်တော့
သူက ခဏဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အောင်တလူက သူ့ကိုမေးသည်။

“မင်း ကောင်မလေးအိမ်လား”

လာပြန်ပြီ သည်မေးခွန်း။ လေယာဉ်ကွင်းက ကြိုလာ
ဆတည်းက ဘယ်နားကားရပ်ရပ် ဘယ်သွားသွား မင်း
ကောင်မလေးလားပဲ မေးနေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ငါမိတ်ဆက်ပေးမှာပဲ။

ငါ ဒီမှာ ခဏဝင်စရာရှိလို့ကွာ၊ ငါ့ခယ်မလေးရှိတယ်၊ ဒါငါတို့
မော်ဒယ် သင်တန်းပဲလေ၊ မင်းဆင်းပါအုံးလား”

“မဆင်းတော့ဘူး၊ ညောင်းနေပြီ၊ မင်းသွား”

“ပြီးရော... ခဏစောင့်”

အောင်တလူကို ကားထဲထားရစ်ကာ တိုးလပြည့်က
ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။ မင်္ဂလာကို တွေ့ချင်လို့ပါ။
မင်္ဂလာ ဘာလုပ်နေသလဲ သိချင်သည်။

သူလည်း စဉ်းစားနေသည်။ မင်္ဂလာကို ဘယ်နေရာ
ရွှေ့ရမလဲဆိုတာ၊ မော်ဒယ်ပဲ လုပ်ခိုင်းရမလား။

အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပဲ အကအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့
သာ အက လေ့ကျင့်နေတာမို့ သူ့အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့၏။

တခြားသူတွေ တော်တော်များများ ရှိနေပေမယ့်
မင်္ဂလာကို မတွေ့ရပါ။

“မင်္ဂလာ မလာဘူးလား”

“လာတယ် စောစောကပဲ အပြင်ပါသွားတာ၊ ပိုစတာ
ကံမို့ ထွက်သွားကြတာ”

“ဟုတ်လား”

တိုးလပြည့်က ခေါင်းညှိမိပြီး စားဖွဲ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

အောက်က သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးသည်။

“ရပါတယ်၊ အောက်မှာ ဧည့်သည်ပါတယ် ခဏပဲ”

သူ့ကဆိုမိ၏။ မင်္ဂလာက ရှိမနေ။ သူ့ရောက်လာချိန်မှပဲ
ဆုတောင်းဆိုင်ဆိုင် အပြင်သွားနေသည်။

လွဲချင်တော့ အဲဒီလို၊ ညမှပဲ မာယာစီသွားတော့မည်။

ယောတို့ အိမ်ကို သူသည်ညသွားမလို့ပါ။ အိမ်သွားလျှင်
မင်္ဂလာလည်း ရှိမှာမလွဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးကာ လိုအပ်
တာ လုပ်ပေးရမည်။

မင်္ဂလာကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားချင်။ ဖြူစင်သော

စက်နာကလေးနှင့် ရိုးသားသော စိတ်ထားကလေးကို သူ့

ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေးအရမ်းသနားသည်။ သူ့ရောက်လာချိန်
မင်္ဂလာ ရှိနေတာလည်း တစ်မျိုးကောင်းသည်။ သူ့ယတီ
ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားစေသည်။

ကော်ဖီကို မြန်မြန်သောက်ကာ သူပြန်ဆင်းလာခဲ့

မင်္ဂလာချိန် တိုးလပြည့်ကားကို မြင်တော့ ဝမ်းသာ
ပြီး တောင်းအံ့(စ်)ထဲက မဆင်းသေးပဲ လှမ်းကြည့်မိ

အမယ်လေး...

ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနှင့် လန့်ဖျပ်သွားပြီး မလှုပ်
ဆွက် ငြိမ်နေမိ၏။

ဘုရားရေ...

ဌေးမအစ်ကိုပါလား။ သူက ကိုတိုးလပြည့်ကားထဲ
ဆယ်လိုရောက်နေပါလိမ့်။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေသာမက

တကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ မျက်နှာကလေးပါ ဖြူဖတ်ဖြူ
ဖြစ်ပြီး ကြက်သေသေနေ၏။

“မယ်ရ”

မန်နေဂျာက ခေါ်ပေမယ့် မကြား။ ကြောက်လန့်စိတ်
စိုးရွံ့စိတ်၊ တုန်လှုပ်စိတ်က တကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းကာ ထု
လေဟာနယ်ထဲ လွင့်နေသလို ပေါ့ရှုပ်သွား၏။

“မယ်ရ... ဟေ့... မယ်ရ၊ မြန်မြန်သွားယူ
ဟိုမှာ စောင့်နေကြမှာဟ”

“ဟုတ်”

မန်နေဂျာအော်မှ သတိဝင်ကာ ခွေယိုင်ချင်
ခြေလှမ်းနှင့် ကားထဲက ဆင်းသည်။ လှေကား စီတင်
နေအောင် ပြေးလာမိ၏။

ကားထဲကနေ သူလှမ်းမြင်သွားမှာ စိုးလိုပါ။ ရင်ထဲ
မိုင်တစ်ရာ မရပ်မနား ပြေးလာရသလို မောဟိုက်တုန်ခါနေ

ညှပ်ဝန်းကျင် သည်အလုပ် သည်နေရာကနေ မင်္ဂလာ
ဘိချင်း ထွက်ပြေးရတော့မည်။

သူ... သူ... ဂါကို မမြင်ပါစေနဲ့...

သူ့မျက်နှာကို ဂါ နောက်တစ်ကြိမ် မမြင်ပါရစေနဲ့။
ဟို ကယ်တော်မူပါ။ ရုန်းထွက်ခွင့်ပြုပါ အရိပ်မဲကြီးအောက်
ဂါ လွတ်မြောက်ပါရစေ။

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှုရင်း
သူကားကို ကြိုးစားတက်သည်။ ဒူးတွေ ညွတ်ကျကာ တက်

ဒုက္ခပါပဲ။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိ၏။ အပေါ်
တက်လျှင် ဂါ ပြန်မဆင်းတော့ပါ။ မဖြူကို ပြောပြီး ဂါ
မပြန်မည်။

သည်ကို ဘယ်တော့မှ မလာချင်း။ မလာတော့ပါ။
က ကိုတိုးလပြည့်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ပုံရသည်။ မတော်တဆ

သူ... မင်္ဂလာတို့ အိမ်အထိပါလာခဲ့ရင်... ရောက်လာရင် ဖေဖေနှင့်တွေ့လျှင်...

ထိုအတွေးက မင်္ဂလာကို ခြောက်ခြားသွေးပျက်စေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ချက်ချင်း မူးဝေလာ၏။

“မင်္ဂလာ”

ချက်ချင်းပဲ အနားရောက်ကာ ခေါ်မိသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း”

“လာ... လာ... အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ နားလို့”

“ဟင့်အင်း”

မင်္ဂလာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းလိုက်၏။ တိုးလပြည့် အံ့သြမိသည်။

“အပေါ်ကိုပဲ ပို့ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ လာ... ကိုယ်တွဲမယ်”

မင်္ဂလာလက်ကို ဆွဲကာ သူတလေကားတက်စေပါသည်။ ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေသော လက်ဖျားလေးကြောင့် တိုးလပြည့် စိတ်ပူမိ၏။

“မင်္ဂလာ... နေမကောင်းတာအိမ်မှာ နားရောပေါ့”

သူကအပြစ်တင်၏။ အပေါ်ရောက်တော့ မဖြူရော၊ မော်မော်ကောင်မလေးတွေရော မင်္ဂလာကို ဝိုင်းတွဲသည်။ ရေတိုက်သည်။ ရှုဆေး ရှုစေသည်။ ခုံမှာ သက်တောင့်သက်သာမစေ၏။

မင်္ဂလာ လာယူသော ပစ္စည်းတွေကို တခြားတစ်ထောက်က သွားပို့သည်။

တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာကို စိတ်မချစွာ ထိုင်နေ၏။ သူ ထိုင်နေခြင်းက ဂျီဂျီ ရောဂါတိုး စေပါသည်။

မတော်တဆ ဟိုလူ တက်လိုက်လာလျှင်...

“ရပါတယ်၊ ဂါ ခဏ အိပ်ချင်တယ်၊ ကိုတိုးလပြန်ပါ။ ကုမ္ပဏီက ကားလာမှ ဂါပြန်ပါ့မယ်”

တိုးလပြည့်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကားထဲမှ အောင်တလူကလည်း စောင့်နေမှာ။ မဖြူကို သေချာမှာ ဘာပြန်ဖို့ ပြင်ရသည်။

“စိတ်ချပါ ဂါရပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဖြူမတ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးနှင့် ဆိုလာတော့ ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကုမ္ပဏီက ကားနဲ့ ပြန်ချင်လည် ပြန်၊ အိမ်ရောက်ရင် ဆေးသောက်အုံး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မဖြူက မင်္ဂလာကို ခေါင်းမူးသက်သာအောင် ဘီးတိုက်ပါသည်။ တိုးလပြည့်က အရမ်း ဂရုစိုက်နေသောအတခြားလူတွေလည်း မနေသာ။

မင်္ဂလာက သူပြန်သွားမှ ပင့်သက်ရှိက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ငွေမအစ်ကိုနှင့် သည်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ ခေ့ချင်၊ မတွေ့ချင်။

ဘာလို့များ ကိုတိုးလပြည့်နှင့် သူနှင့် လာပြီး သိကျွမ်းနေရသလဲ။ မင်္ဂလာပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပူတွေ စီးကျလာ၏။ စာကယ်ပဲ သည်အတိတ်ဆိုးကြီးကနေ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဖူးလား။

မင်္ဂလာ နောက်ကို အရိပ်လို လိုက်ပါ ခြောက်လှန့်၊ နှောင့်ယှက်နေတော့မှာလား။

တိုးလပြည့် ရောက်သွားတော့ ထင်ထားသလိုပင်
မင်္ဂလာ နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။

မာယာက သူ့အတွက် ပန်းသီးနှင့် လိမ္မော်သီးယူလာ
ပေးသည်။ စပျစ်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်လာပေးသည်။ မင်္ဂလာကို
အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရ။

“အရမ်းအဖျားကြီးနေတယ်၊ လမ်းထိပ်ဆေးခန်းက
ဆရာဝန်မကလေး အိမ်လာကြည့်ပေးသွားတယ်၊ ဆေးထိုး
ပေးတယ်၊ ခုနပဲ အိပ်ပျော်သွားတာ”

ဟု မာယာက ဆိုပါသည်။

မာယာမျက်နှာကလေးလည်း နှမ်းနေ၏။

“ပင်ပန်းနေပြီလား”

သူ မေးမိသည်။ မာယာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

“စိတ်ပူနေတာပါ . . . ညီမလေးက ဖြစ်လိုက်ရင် စိုးရိမ်ရတာချည်းပဲ . . . အဖျားမကျမှာစိုးလို့”

အလုပ်ပင်ပန်းတာရော၊ မင်္ဂလာအတွက် စိတ်ပူတာ ရော ပေါင်းပြီး မာယာ မောနေ၏။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း သူ့အနားမှာပဲ စောင့်နေကြ ဟယ်၊ ဆရာဝန်က အဖျားကြီးလွန်းရင် ဆေးရုံတင်ရမယ် တဲ့”

“မင်္ဂလာက ရိုးရိုးဖျားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း”

မာယာချိုက သူ့ညီမအကြောင်းတွေ တရှည်တလျှား ပြောချင်ပုံမရ။

တိုးလပြည့်က အလိုက်သိစွာ မမေးတော့ပါ။

ထိုနေ့က နေမကောင်းတာကို သတင်းမေးသွားခဲ့ ပေမယ့် မင်္ဂလာနှင့် တွေ့ခွင့်မရ။ *

နားလည်ရခက်သော မိသားစုပါလားဟု သူထင်မိ သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ခေါက် သူထပ်လာ အုံးမည်။

“ဘယ်လို... အလုပ်ထွက်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

ကြားရတာကို သူ မယုံနိုင်။ တစ်ခုခု လွဲနေပါပြီ။
ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ကောင်မလေးက ဘာလို့
ရုတ်တရက် လက်လွှတ်နောက်ဆုတ်ရတာလဲ ဘာလို့ စိတ်
ပျက်သွားရတာလဲ။

သူ ချက်ချင်းပဲ မင်္ဂလာတို့အိမ်လိုက်သွားသည်။
မင်္ဂလာက အတွေ့မခံ။ အခန်းအောင်း ရှောင်ပုန်းနေပါသည်။

“ဂါက နေကောင်းခါစဆိုတော့ မေမေတို့က ဘယ်
သူနဲ့မှ ပေးမတွေ့သေးဘူး”

မာယာစကားက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ကိုယ်က သူ့အလုပ်ရှင်ပါ။ မေးမြန်းခွင့်တော့ ပြုသင့်သည်ပဲ။ ပြီးတော့ မာယာနှင့် သူက နောက်ဆိုရင် လက်တွဲဖော် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။

“ကိုယ် မေးကြည့်ချင်တယ်”

“ခဏလေးနော်၊ မာယာ မေးကြည့်ပေးပါမယ်၊ ကိုတိုးလပြည့်နဲ့ စကားပြောမလားလို့”

“အင်း မေးပေးပါ”

မာယာက သူ့ကိုအားနာပြီး မေးပေးတာပါ။ မာယာတို့ အဖေ၏ မျက်နှာက အေးစက်မာကျောလွန်းလှပါသည်။

သူလာတာကို မကျေနပ်တာလား။

သူဘာများ အမှားလုပ်မိသလဲ။ စဉ်းစားမရ။

“ဂါက ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့”

တိုးလပြည့် ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရသည်။

ခံပြင်းမှုနှင့် ဒေါသက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်သည်။

သူချက်ချင်းပဲ ထပြန်လာခဲ့၏။

“ကိုတိုးလပြည့်”

မာယာက နောက်ကလိုက်ခေါ်သည်။

“ဂါ အလုပ်ထွက်ချင်တာကို ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

တိုးလပြည့်က ခေါင်းမညှိမ့် ခေါင်းမခါ ကားပေါ်တက်

ပူးကနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

တော်ပြီ။

သည်ကောင်မလေးကို ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပါ။ သူ့

စာနာကို စော်ကားလွန်းလှပါသည်။

မင်္ဂလာအလုပ်ထွက်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်အထိ သူ
အဆက်အသွယ်မလုပ်ပဲ နေခဲ့ပါသည်။

ဂရုစိုက်မှုနှင့် မထိုက်တန်။

ပစ်ထားတာကောင်းသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်မဆိုင်။

သို့ပေမယ့် စိတ်က ကြာကြာ မတင်းနိုင်။

နေမှကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်မပြေရဲ့လားဟု မကြာ

ခဏ တွေးမိသည် နောက်ဆုံးတော့ သူ့စိတ်သူ လျှော့ချကာ

မာယာတို့အိမ်ကို လာခဲ့၏။

ညွှန်ခန်းမှာ အဆင်သင့် ဘွားကနဲ ဆုံလိုက်ရတော့
မင်္ဂလာ ရှောင်နေလို့မရတော့ပါ။

ဆံပင်လေးကို ကျစ်ဆံပြီး ကျစ်ထားပေမယ့် မျက်နှာ
ကလေး သိသိသာသာ ချောင်ကျပြီး ပိန်လည်း ပိန်သွား
သူ့ကို နူးညံ့ညင်သာသော အပြုံးကလေးနှင့် နှုတ်
ဆက်လာသောအခါ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသမျှ လွင့်ပြယ်သွား
ရပါသည်။

မင်္ဂလာရယ်...

ရက်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ မင်းတကယ်ပဲ ပြင်းပြ
ထန်ထန်နေမကောင်း ဖြစ်သွားပါလား။

“မမမာယာ မရှိဘူး၊ ဈေးသွားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ထိုင်အုံးနော်”

သူ့ကို ညွှန်ခန်းမှာ ထားရစ်ကာ လစ်ဖိုပြင်သည်

“ခဏနေပါအုံး မင်္ဂလာ”

“ဟုတ်”

မင်္ဂလာက သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်လွှာချထား၏။

“ဘာလို့ အလုပ်ထွက်တာလဲ”

“မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါဆို ဟိုတယ်မှာ ပြောင်းလုပ်
လား၊ အလုပ်ထွက်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“ပင်ပန်းလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့လား၊ ဆု
နဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နေကောင်းရင် အလုပ်ပြန်ဝင်”

မင်္ဂလာက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ။
မသိ။ သူက ဇွတ်ပဲ တိုက်တွန်းနေသည်။

မင်္ဂလာ ဘာတွေဖြစ်နေလည်း မင်္ဂလာပဲ သိသည့်အတိုင်း
တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာ ရင်ထဲမှာ
မချီ မဆန့်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောရဲ။

အိမ်မှာ သည်ကိစ္စကို အစပြန်မဖော်ချင်။

တိုးလပြည့်နှင့် လာဆက်နွယ်နေတော့ ဘယ်လိုတုံ့
ရမှန်းလည်း မသိ။

မမမာယာ၏ ဘဝရှေ့ရေးကို ဂျီကြောင့် မထိန်းနိုင်
စေချင်။

တိုးလပြည့်ကို လက်ထပ်ဖို့ မမမာယာက လည်း
ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

မတော်တဆ တိုးလပြည့်နှင့် သူက ပါလာခဲ့တဲ့
ဖေဖေတို့နှင့် ပြဿနာတက်မှာလည်း စိုးလှသည်။

ဂါ ဘာလုပ်ရမလဲ...

ဘယ်ကိုပြေးမှ သည်ဒုက္ခက လွတ်မှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ
ဆိုင်းမသိ အားငယ်ကြေကွဲမိသည်။ သူက ကိုတိုးလပြည့်

သိကျွမ်းနေကြတော့ သည်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဝင်လာ
ခွင့် မင်္ဂလာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ မင်္ဂလာ
မကြီးတင်ငိုမိသည်။ ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်တော့ သူ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဘယ်လို နှစ်သိမ့်အားပေး ချောမော့ရမှန်းမသိ။ သူ
ဆင်ထားသလိုပါပဲ။ မင်္ဂလာက ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့်
အလုပ်ထွက်ချင်တာပါ။

“မင်္ဂလာ”

တိုးလပြည့်က တိုးဖွဖွခေါ်သည်။

“ကဲ... ကဲ၊ တိတ်... တိတ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်

လို့လဲ ပြော... ကိုယ် အားလုံး ပြေလည်အောင် လုပ်မယ်”

မင်္ဂလာက ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဂါ အလုပ် မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ နေမယ်။ သူ စိတ်ပျက်စွာနှင့် နားမလည်နိုင်။

“ဂါကို ဘာမှလည်း မမေးပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဂါ အဲ့ဒီအလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

မျက်ရည်တွေ သုတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသလို ဆို

“ကောင်းပြီလေ၊ ဂါမလုပ်ချင်လည်း နေပါ၊ အထူးအကြပ်မတိုက်တွန်းတော့ဘူး မဝိပါနဲ့၊ ဂါရယ်၊ ဒါ ငိုစရာလို့ မဟုတ်ပဲ”

မင်္ဂလာငိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆို.ဆို.နှင့်နှင့်ကြီး ခံနေရသည်။ စိတ်မကောင်းနိုင်။

“လူဆိုတာ ကြံ့ခိုင်ရမယ်၊ စိတ်မပျော့ရဘူး”

တော်တော်ကလေး ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်နေသော မင်္ဂလာကို သူ့အားပေးမိ၏။

“ဘာစားချင်လဲ၊ တစ်ခုခု သွားစားမလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ခေါ်တာကို မင်္ဂလာ ငြင်းသည်။ အိမ်ထဲအောင်းပြီး စိတ်ညစ်စရာကို ဖက်တွယ်အရှုံးပေးနေတော့မှာလား။ သူ ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ထိုတစ်နေ့လုံး ရင်ထဲမှာနေလို့ မကောင်း။ စားတော့လည်း စားမဝင်၊ အိပ်တော့လည်း အိပ်မပျော်၊ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ။

သည်းသည်းထန်ထန် ငိုနေသော သူမရှိက်သံတွေကို ပြန်ကြားယောင်ကာ သူ့စိတ်တွေမရွှင်။ ဘယ်လို ပြဿနာက သူမကို စိတ်ဓာတ်ကျစေတာလဲ။

ဘာလို့ သည်လောက် နွမ်းဖတ်ညှိုးငယ်နေရတာလဲ၊ ဘာလို့ သည်လောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရတာလဲ။

မင်္ဂလာရယ်...

အခုလောက်အထိ ထိခိုက်ခံစားနေရမှန်း ပသိလို့
အပြစ်တင်စိတ်ဆိုးမိတာပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မသက်မသာနှင့်
နေမရ ထိုင်မရ၊ စားမဝင် အိပ်မပျော် ဝေဒနာတစ်ခု ဖိစီး
ထား၏။

မန်နေဂျာက သူ့ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရောက်လာရ
သည်။

“ထိုင်ပါ”

တိုးလပြည့်က စားပွဲရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်သော မန်နေ
ဂျာကို အကဲခတ်သည်။ သူ တစ်ညလုံး စဉ်းစားပြီးပြီ။ သူနှင့်
လှေကားမှာ ဆုံကတည်းက မင်္ဂလာပုံစံလေးက ဖြူဖတ်ဖြူရော်
အေးစက်တုန်ခိုက်နေတာ။

ဒါကြောင့် မန်နေဂျာကို သူလှမ်းခေါ်လိုက်တာပါ။

“ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မေးပါ”

“မင်္ဂလာ အလုပ်ထွက်သွားတာ သိလား”

“သိတယ်၊ တကယ်ကြိုးစားတဲ့ ကောင်မလေး”

“အဲ့ဒီနေ့က သူ ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်လာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဘာပြဿနာ ဖြစ်သေးလဲ”

မန်နေဂျာက မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ့အဖေတောင် ခံသေးတာပဲ”

မသင်္ကာလို့ ခေါ်မေးတာ ရိပ်မိပြီ။ မတတ်နိုင်ပါ။ သည်လို

မေးမှပဲ အဖြေမှန်ကို သိရမှာမဟုတ်လား။

မင်္ဂလာတစ်ခုခု ဖြစ်တာသေချာသည်။ ဘယ်သူနဲ့

ဘာဖြစ်မှန်းသာမသိတာပါ။

“ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်ဖူးဆရာ၊ အဲ နေအံ့

ကားပေါ်မှာ ငေးဝိုင်ဝိုင်နဲ့ ခေါ်မရဘူး”

“အင်း”

“အဲ့ဒါပါပဲ . . . ကျွန်တော်က မြန်မြန်သွားလေ၊

ဟိုမှာ စောင့်နေကြမှာလို့ သတိပေးတော့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး

ဆင်းသွားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ခင်ဗျားသူ့ကို အော်လိုက်သလား၊ ဆူလိုက်သလား

ဆို မေးကြည့်တာပါ”

“အဲ့ဒီနေ့က မဆူပါဘူး၊ ခါတိုင်း ဒီထက်မက ဆူတာ

တောင် ခံသေးတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုအလုပ်မထွက်စေချင်ပါဘူး၊

ဘာပဲခိုင်းခိုင်း မညည်းမညူလုပ်ပေးတာ”

ကိုင်း . . . သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

အောင်တလူနှင့် တိုးလပြည့် ခြံထဲက မြက်ခင်းပြင်မှာ
အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။ အောင်တလူက တိုးလပြည့် ကောင်မလေးကို မတွေ့
ရသေးတာ မကျေနပ်။

“မင်း လျှိုထားတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ခုထက်ထိ ငါမတွေ့ရသေးပါဘူး”

“အေးပါကွာ၊ တွေ့ရမှာပါ။ သူက အခုတလေ
အလုပ်များနေတာရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ညီမတစ်ယောက်

နေမကောင်းတာရယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါက အပြင်ခေါ်ထုတ်ဖို့
ခက်နေလို့ပါ။ စိတ်ချ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အေး... မြန်မြန်မိတ်ဆက်ပေး”

“ဒါနဲ့ မင်းအကြွေးတွေ ဆပ်မယ်ဆို၊ ဆပ်ပြီးပြီလား”
ဟု တိုးလပြည့်က သတိတရမေးသည်။

“ငါ့အကြွေးရှင်ကို ရှာနေတာ မတွေ့သေးလို့”

“ဟုတ်လား”

“တိုးလ”

“ဟင်”

“ငါ မင်းကို နည်းနည်းပါးပါး ရင်ဖွင့်လို့ရမလား”

“ဟား... ဟား ရတာပေါ့ ကြိုက်သလောက်ဖွင့်”

လိုက်၊ တအံ့နွေးနွေး ခံစားမနေနဲ့”

“မင်း ငါ့ကို အထင်သေးမှာလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ အရမ်းအောက်တန်းကျခဲ့တယ်”

တိုးလပြည့်က အောင်တလူ မျက်နှာကို သေချာ
ကြည့်မိ၏။ နောင်တမျက်လုံးများက ဒဏ်ရာတစ်ခုနှင့် နာကျင်
နေသည်။

“မင်း မသိဘူး သူငယ်ချင်း... ငါ... ငါ... ငါ
ဦးမ သူငယ်ချင်းကို မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးလုပ်
မိတယ်၊ ငါ... လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။
သူရမ်းကားကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လုပ်ရပ်က
ဆိုးဆိုးရဲရဲ ရှာရတာကောင်းလွန်းတယ်”

တိုးလပြည့်က သူမသိသေးသော အကြောင်းအရာ
တည်းဖြစ်၊ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား
ဟု နားထောင်နေမိသည်။

“အဲ့ဒီနေ့က ဘော်ဒါတစ်ယောက်မွေးနေ့... ငါ
ဆိုသောက်ကြတယ်၊ အိမ်ပြန်လာတော့ ငါက ဆက်သောက်
တယ်၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ အဲ့ဒီကောင်မလေးက စကားတိုတို

ကလေးနဲ့ ငါ့မျက်စိရှေ့ရောက်လာတယ်။ ငါဘယ်လိုမှ ထိ
လို့ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲ့ဒီအ
ကြီးကြောင့် စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဘယ်သူမှမသိဘူးလား”

“သိတယ် ... သူ့အိမ်ကသိတယ်”

“ဟ ... မင်းကို အရေးမယူဘူးလား”

“သူတို့က ဆင်းရဲတယ် ငါတို့က ချမ်းသာတယ်
သူတို့သမီးကလေး အရှက်ကွဲမှာစိုးပြီး ညတွင်းချင်း ပြေး
ပြေးသွားကြတယ်”

“ဟာ ... ကျွတ် ... ကျွတ် တစ်မိသားစုလုံး အ
ရောက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါကြောက်လည်း ကြောက်နေတာ
သွေးပူနေတော့ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ ငြင်းမိမှာပဲ ဝန်ခံမှာ မဟု
ဘူး။ အိမ်က ငါ့ကို အပြစ်တင်မှာလည်း ပူတယ်”

“ဒါပေါ့”

“ငါ့ကို မင်းအထင်သေးသွားပြီလား”

“တိုးလပြည့်က ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခေါင်းရမ်းသည်။

“ယောက်ျားချင်းပဲ မင်းကို ငါနားလည်ပါတယ်၊

ပေမယ့် မင်းအရမ်းမှားတယ်”

“အခြေအနေအရပ်ရပ်က ငါ့ကို မှားအောင်တွန်းပို့

တယ်”

“ဟူး”

“ငါ အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်တယ်၊ သူတို့ဘက်
ဆည်း ဘာမှမပြောဘူး”

“အင်း”

“ဒါပေမယ့် ငါ နောင်တအရမ်းရတယ်၊ ငါ့အမှားကို
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်တွေးတိုင်း ငါအိပ်မပျော်ဘူး၊ ငါလန့်
တယ်၊ ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်၊ ငါ အဲ့ဒီအပြစ်ကို
ချစ်တောင်းပန်ချင်တယ်”

တိုးလပြည့်က သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“သူ ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ငါ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ယူမယ်၊ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ လက်တွဲသွားမယ်၊ တကယ်လို့တစ်ခုခု တောင်းဆိုမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ လိုလျော့မယ်၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ပဲ ငါ့ကို အရေးယူမယ်ဆိုလျှင် သူ အရှက်မကွဲအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဝန်ခံပြီး ငါပေး ပြစ်ဒဏ်ခံယူမယ်၊ ဒီကိစ္စကြီးကို ငါ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု လွယ်မထားချင်တော့ဘူး”

“ဒါပေါ့ကွာ”

“ငါ စိတ်ရှင်းချင်တယ်၊ ဖိုးလောက်ကြီးတဲ့ အပြစ် ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖူးထောက်တောင်းပန်ချင်တာ သူ့ကိုရော သူ့မိသားစုကိုရော”

အောင်တလူက ကြေကွဲစွာ ရင်နင့်လာ၏။

“ငါ ပြန်လာတာ အဲဒီကိစ္စပဲ”

“သူတို့က မင်းကို တိုင်ရင်ရော”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ သူတို့ကျေနပ်အောင်ပဲ လုပ်ပေးမယ်၊ ငါ့အပြစ်အမှားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဆပ်ရဆပ်ရ ငါပေးဆပ်ချင်တယ်”

“တွေ့ပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး၊ ငါ စုံစမ်းနေတုန်းပဲ”

“မလွယ်ပါလားကွာ၊ ငါက ပေါ့ပေါ့သေးသေးကိစ္စပဲ ဆင်ထားခဲ့တာ တလူရာ၊ မင်းသေချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့လား၊ ချီးစားအုံး”

“စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

တိုးလပြည့်က သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။
“ငါ့ဘက်က သဘောထားကြီးပါ့မလား၊ အောင်တလူအပေါ် အာတာပါ့မလား။

ပေးဆပ်ဖို့ တစ်ခုတည်းပဲ ဖွတ်မှိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော

သူငယ်ချင်းကို သူစိတ်မချနိုင်။ သူတောင်းပန်တာကို တစ်ဖက်တကျ ကျေနပ်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မည်။

“ဒီကိစ္စကို မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သိတာကွ”

“ဟုတ်လား”

“မင်း လျှို့ဝှက်ထားပေးပါ”

“အေးပါကွာ၊ စိတ်ချ၊ ဒါနဲ့ အဲ့ဒီကောင်မလေးနာမည်က
ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ပြောထားအုံး”

“အဟား ဒီလိုဘယ်ရမလဲ မင်းတောင် လျှို့ဝှက်ထား
သေးတာ ငါက ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“အေးပါ... ငါမိတ်ဆက်ပေးပြီးရင် မင်းပြောပြရမယ်
ဒါပဲ”

“အဲ့ဒီကောင်မလေးနာမည်က အရမ်းကျွန်သား
မင်္ဂလာရှိတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား”

“ငါ့ သူ့ကို တောင်းပန်မယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကြိုက်
မယ်၊ သူ ငါ့ကို လက်ခံလာအောင် ငါပြောမယ်”

“အောင်မြင်ပါစေကွာ”

တိုးလပြည့်ကလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

အောင်တလူကို ဒုက္ခမရောက်စေချင်။ မှားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့်
ဆိုအမှားကို ကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်းနှင့် ပြုပြင်လိုရတာပဲ
ဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဘက်လိုက်တာပဲပြောပြော၊
အောင်တလူကို ဟိုဘက်က အရေးယူအပြစ်ပေးမှာ စိုးရိမ်မိ
ပါသည်။

မာယာက ရှက်စနိုးပြုံးကာ ခေါင်းညှိမ့်သွား၏။

“အဲ့ဒါ ကိုတိုးလပြည့်က စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာယာရယ်၊ မာယာ ခေါင်းညှိမ့်ခေါင်း
ခါကို ကိုယ်ကစောင့်နေတာပါ”

“ဖေဖေ မေမေတို့ သဘောတူရင် ပြီးတာပဲ”

“မာယာ့ သဘောကရော”

သူက ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်၏။

“တချိန်ချိန် မာယာနောင်တရခဲ့ရင်ရော”

“မာယာ နောင်တရအောင် ရှင်မလုပ်နဲ့ပေါ့ ကိုတို့
လပြည့်ရယ်”

မာယာ သဘောထားက ရှင်းလင်းပြတ်သားသည့်

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် မာယာ နောင်တရအောင်
ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး... စိတ်ချ”

တိုးလပြည့်နှင့် မာယာ ပွင့်လင်းမိကြပါပြီ။ တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ခံနိုင်ပါပြီ။

“ဒါဆို ကိုယ် စိစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ဟင်”

“စေ့စပ်ပွဲ အရင်လုပ်ကြတာပေါ့”

မာယာက သူ့စီမံမှုကို နာခံသည်။ စောဒက မတက်
သိမ်မွေ့နူးညံ့လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော ရိုးသားဖြူစင်သူကတော့
ကို သူက ကျေနပ်စွာ လက်ခံခဲ့တာပါ။

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်”

ပန်းပင်အိုးကလေးတွေ ဘေးမှာထိုင်ကာ ဘာတွေ
အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း မသိသော မင်္ဂလာက သူ့ဘေးနားလာရပ်
တော့ မော့ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်္ဂလာက လေးလေးစားစား မတ်တပ်ထရပ်၏။

“ကိုယ် မင်္ဂလာအကိုကြီး ဖြစ်တော့မယ်”

သူက ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားကြေငြာ၏။

“တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဂါ တကယ် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာတယ်။ ကွန်ဂရက် ကျူးလေးရှင်းပါ ဂါတို့အိမ်က ကိုတိုးလေပြည့်ကို ကြိုဆိုပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဆို ဘာစားမလဲ”

“ကျွေးချင်တာကျွေး... စားမှာပေါ့”

မင်္ဂလာက ဆွယ်တာ အနီရဲကလေးနှင့် ဟပ်ပင်အဖြူကလေးကို ဝတ်ထားသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား”

“အင်း”

“ဒါဆို အပြင်ထွက်စားရအောင်”

“အင်း”

မမမာယာက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ရှက်စနိုးကြည့်နေ၏။ မင်္ဂလာက လှမ်းခေါ်သည်။ သုံးယောက်သား အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားကြပါသည်။ ဂါရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရွှင်ပျနေ၏။

ကိုယ့်ကြောင့် သူတို့အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရ။ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာကြသော သုံးယောက်ကို အောင်တလူက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ကားဘေးမှာ ပုန်းကွယ်ရပ်လိုက်၏။

တိုးလပြည့်က သူ့ကိုမမြင်။ သုံးယောက်သား စကားပြောရယ်မောရင်း ကျော်သွားသည်။ အောင်တလူက မျက်နှာဖျက်စွာ ခြေစုံရပ်နေမိ၏။

တိုးလပြည့်ကောင်မလေးက မာယာချိုလား။ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေပါရောလား။ သူကဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ...

မင်္ဂလာက တိုးလပြည့် ခယ်မလောင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ လုံးဝမထင်ခဲ့မိ၊ မတွေ့ခဲ့မိ။ မြင်ရမှပဲ သူတအံ့တသြနှင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

မင်္ဂလာက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း သွက်သွက်လက်လက်ကလေးပဲ။

မင်္ဂလာ...

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ...

သူ့ခပ်တိုးတိုးတောင်းပန်မိ၏။ ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ သူ နှုတ်မဆက်ချင်။ သည်လို ပတ်သက်ဆက်နွယ် သိကျွမ်း နေတော့ သူချင့်ချိန်ရတော့မည်။

သူ့ကြောင့် တိုးလပြည့်၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို မထိခိုက်စေချင်ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မကြုံချင်။

“ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ အမျိုးသမီးက ကိုတိုးလပြည့် လက်ထပ်မယ့်သူပေါ့” ဟု ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရှင်းပြပါသည်။ သူက အဖော်မရှိလို့ အဲ့ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့တာ။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အေးလည်း အေးတယ်၊ ချောလည်း ချောတယ်”

“အင်း”

တိုးလပြည့်ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ မင်္ဂလာအစ်မ မာယာကိုမှ တိုးလပြည့်က နှစ်သက်ဆက်မောစွာ ရွေးချယ်ထားခဲ့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကြောင့် ပြဿနာ မဖြစ်စေရ။

၆

“သိချင်တော့လည်း မင်း၊ တွေ့ချင်တော့လည်း မင်း၊

ကွဲပေးမယ်ဆိုတော့လည်း မင်းပဲ အင်တင်တင်လုပ်နေ”

တိုးလပြည့်က အောင်တလူကို စိတ်မရှည်စွာ ကြည့်

“အေးလေ၊ ပြီးရော၊ မင်းအားတဲ့နေ့မှပဲ သွားကြ

ကပေါ့” ဟု သူက ပြေလည်အောင် ဆိုပါသည်။

သည်တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ အောင်တလူကို ကြည့်ရ

တဲ့ ငေးဝိုင်းဝိုင်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိ။

“မင်းရှာနေတဲ့ အကြွေးရှင်လေးရော တွေ့ပြီလား”

“ရှာတုန်းပါပဲ”

တိုးလပြည့်ကိုလည်း စကားဟက်ဟက်မက်မက်
မပြော၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။

“မင်းရော အဆင်ပြေပြီလား”

“အင်း သေချာသွားပြီ”

အောင်တလူက တိုးလပြည့်ကို အားကျစွာ ငေးငြိမ်
မိ၏။ ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝကို ဖန်တီးနိုင်တော့
မာယာတို့မိသားစုကလည်း တိုးလပြည့်ကို နွေးထွေး
လက်ခံသည်။ ဘာလိုသေးလဲ။

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်”

“ဘာတွေစားနေတာလဲ”

သူက မေးလိုက်သောအခါ တိဗ္ဗိကြည့်နေရင်းမှ လှည့်

သ်ပြပြီး “သကြားလုံး”ဟု ဖြေ၏။

“သကြားလုံးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကလေးကျနေတာပဲ”

“စားမလား”

မင်္ဂလာက သူ့ကို သကြားလုံးလှမ်းပေးပါသည်။

“ကိုယ်မစားဘူး”

တိုးလပြည့်က ခေါင်းခါငြင်း၏။

“စားပါ အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်၊ ဆားငံသီးသကြားလုံး၊ ဂါက ဆားငံသီးသကြားလုံးရယ်၊ မာလကာသကြားလုံးရယ် ကြိုက်တယ်”

“ကိုယ် သကြားလုံးမစားတာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာပြီကွ၊ ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝ ကတည်းကပဲ၊ သူ့ကိုက်ပြီး ကတည်းက မစားတော့တာ၊ ဒီနေ့အထိပဲ”

“စားကြည့်ပါဆို သကြားလုံး စားပြီးသွားတိုက်သွားကိုက်မှာကြောက်ရင်”

မာယာက ဘာမှဝင်မပြောပဲ အင်္ကျီတစ်ထည်ညှစ်၏။ သည်မိသားစုမှာ သူနှင့်ခင်တာက မင်္ဂလာတစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

တိုးလပြည့်က လှမ်းပေးနေသော သကြားလုံးကို ယူစားလိုက်၏။ မင်္ဂလာနှင့် တွေ့လျှင် အမြဲအထူးအဆန်း။ အခုလည်း သူ သကြားလုံးစားဖြစ်သွားပြီ။

တထိုင်တည်း တွေးမိတာက နောက်နေ့လာလျှင် သကြားလုံး ဝယ်လာခဲ့ဖို့ပါ။

“ညီမလေးနဲ့ စားရင်းကနေ ကြိုက်သွားတာ”

“ဪ”

“ကြည့်မရလို့ သူ့သကြားလုံးတွေ မွေ့ရာအောက်ကောက်ထားရင်းကနေ စားဖြစ်တာလေ”

မင်္ဂလာက စကားပြောလျှင် ချစ်စရာကောင်းသည်။ ချွဲမပစ် ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောပေမယ့် ခက်ထန်ခြင်းလုံးဝမရှိ။ မျက်လုံးကလေးတွေက နွေးထွေးလွန်းလှပါသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ မင်္ဂလာ ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းနေလျှင် သူလည်း ပျော်သည်။ သည်ကောင်မလေး စိတ်ညစ်နေလျှင် သူလည်း ညစ်မိသည်။

သူနှင့် မင်္ဂလာက ရင်းနှီးနေတော့ မာယာတစ်မျိုးမှာ
ထင်မလား။ စိတ်ခုနေမလား။

မင်္ဂလာကို သူ အရမ်းခင်သည်။ ဂရုစိုက်မိသည်
တစ်ခါတလေ သူ့ကိုသူပင် နားမလည်ချင်ပါ။

ဘာမဆို မင်္ဂလာအတွက် ဦးဆုံးသတိရသည်။ ဦးဆုံး
လုပ်ပေးမိသည်။ ဆိုင်ရောက်လို့ စားစရာမှာတာကအ
မာယာအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမလားမသိ။

“ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“စားကြည့် ကြိုက်သွားတယ်၊ ကြယ်စင်စိက ယူထား
ပြီး နှမောတာနဲ့ စားလိုက်တာ ကြိုက်သွားရော”

ကြယ်စင်ကို မင်္ဂလာက တစ်ခါတစ်ရံလိုက်ပြိုင်ဆိုင်
အနိုင်လုနေတတ်ပါသည်။ အငယ်ဆိုတော့ အားလုံးက အ
လိုက်ထားကြတာ။

“ကိုတိုးလပြည့်”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် မမမာယာနဲ့ အပြင်သွားရအောင်”

“အင်း... သွားလေ၊ ဘယ်အချိန်လဲ”

“ညနေပိုင်းပေါ့”

“အင်း”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်တိုင်း မင်္ဂလာပါသည်။

ဘာလို့များ မင်္ဂလာကို အနှောင့်အယှက်ဟု မမြင်မိသလဲ။

မိတ်ရှုပ်နေတာကို ကျေနပ်နေမိသည်။

စိတ်ဟာ မှန်းဆရခက်အောင် ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။

အောင်တလူက ကားမောင်းနေရင်း တိုးလပြည့်ကို
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“ငါ မင်းကို ပြောသင့်မပြောသင့်၊ ချင့်ချိန်နေတာကွ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့ကြားမှာ သင့်တာမသင့်တာ မရှိ
ပါဖူး၊ ပြောပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

“အေးပါ၊ အိမ်ရောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောတာပေါ့၊ မင်းမအိပ်ချင်သေးဖူး မဟုတ်လား”

“အိပ်ချင်ရင်တောင် မင်းက မရမက နီးပြောမှာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“အကြွေးရှင်လေးရဲ့ သတင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ထင်သားပဲ”

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“မင်း လေးနက်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

အောင်တလူက ခေါင်းညှိခွံ၏။

“မင်း ကျေနပ်နေပြီလား”

“အဲ့ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး တိုးလပြည့်ရာ”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြောဆိုနေရင်း ကားကို အေးအေးလူလူပဲ မောင်းလာခဲ့တာပါ။ ထိုအချိန်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ ကားကြီးတစ်စီးက ရှေ့တည့်တည့်ကို တိုးဝင်လာ၏။

“အောင်တလူ”

တိုးလပြည့်က လန့်ဖျပ်ပြီး သတိပေးအော်ဟစ်မိ၏။

တည့်တည့်လာနေသော ကားကြီးကို အောင်တလူက ကွေ့ပိုက်ကာ ရှောင်လိုက်၏။

“ဟာ . . . မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

အောင်တလူက ခဏလေးအချိန်အတွင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်၏။ သူ့ဘက်ကို အတိုက်ခံလိုက်တာ။ တိုးလပြည့်ဘက်ကို လွှတ်အောင် ရှောင်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

“ဂိုန်း”

“ကျီ”

အသံတွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဘာတွေဖြစ်သွားမှန်း တိုးလပြည့်မသိတော့ပါ။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသောအခါ အောင်တလူကို လိတ်

၂၂၀

♥ ပန်းသီချင်း ♥

လန့်စရာတွေ့ရသည်။ သွေးတွေ အများကြီးထွက်နေပေမယ့်
အောင်တလူ သတိမလစ်သေးပါ။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“အောင်တလူ၊ မင်းအားတင်းထား၊ ဘာမှမဖြစ်စေ
ဘူး”

ချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံကားနှင့် အောင်တလူကို ဆေးရုံ
ပို့သည်။ တဖက်ကား၏ အမှားကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာပါ။
တခြားကားနှစ်စီးလည်း ဒဏ်ရာရသူရနှင့်။

လုံးဝမထင်မှတ်သော ကိစ္စတစ်ခုကို သူတုန်လှုပ်သွေး
ပျက်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။

“သူက ဒဏ်ရာပြင်းတယ်၊ ခွဲစိတ်ခန်း မဝင်ခင်
ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့၊ မြန်မြန် ပြောလိုက်ပါ၊
သွေးထွက်လွန်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးက ချက်ချင်းရောက်လာပြီး လိုအပ်သော
ကုသမှုကို လုပ်ပေးပါသည်။ အောင်တလူက တိုးလပြည့်ကို
မှာစရာရှိနေသည်။ သူ့ကို သူလည်း သိနေပါပြီ။

“တိုးလပြည့်”

“ပြောလေ၊ မင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

“ငါ မရတော့ဖူး”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ မင်း ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

တိုးလပြည့် လက်မခံနိုင်ဘဲ ငြင်းမိ၏။

“မင်း ဒီလိုပုံနဲ့တော့ မသွားပါနဲ့ကွာ၊ ငါဖြေလို ရှာ”

မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအကြွေးဆပ်ရအုံးမယ်လေ”

မချိုမဆန့်အသံကြီးနှင့် သူသတိပေးမိ၏။

“တိုးလ... ငါ့ မင်းအပေါ်ကို မတရားဘူး၊ ငါ့အကြွေးကို မင်းကို ဆပ်ခိုင်းမလို့... ငါ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါရစေကွာ၊ ငါဆပ်စရာရှိတဲ့ အကြွေးကို မင်းပုခုံးပေါ်လွှဲပေးပါရစေ”

“ဟင်”

“မင်း ငါ့ကိုယ်စား သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပါ၊ လက်ထပ်ပါ၊ ငါက မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မင်း ကတိမပျက်ရဘူး”

အောင်တလူက စိတ်မချသလို မှာနေ၏။

“မာယာက အပင်မှာ ဝုံဝုံကြွားကြွားလန်းလန်း ဆန်းဆန်း ပွင့်နေတဲ့ပန်းကလေးပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့အကြွေးရှင်ကလေးကို ငါ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ် မင်းခွဲစိတ်ခန်းဝင်ပါတော့”

“သေချာကတိပေးပါ”

“အေးပါ၊ ပေးပါတယ်”

“ငါ စိတ်ချပါရစေ၊ မင်း သူ့ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို ဘယ်တော့မှ မထင်ပါနဲ့... သူက ပန်းကြွေလေးပါ၊ မင်း သူ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ လက်ထပ်ပါ”

“အေး... စိတ်ချ”

“ပြီးတော့ ငါတောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“အေး... ပြောပေးမယ်”

“ငါနဲ့မင်း လုပ်ထားတဲ့ ‘ရှယ်ယာလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို ငါ သူ့ကိုလွှဲပေးတယ်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ သဘောပေါက်ပါပြီ”

“တိုးလ သူငယ်ချင်း...”

“တော်ပြီကွာ၊ မင်း မပြောနဲ့တော့၊ ခွဲစိတ်ခန်းက မင်းထွက်လာမှ ဆက်ပြော”

သူနာပြု နှစ်ယောက်က အောင်တလူကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ပို့ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပါပြီ။ တိုးလပြည့်က အောင်တလူဘေးကနေ လမ်းလျှောက်ပါလာရင်း အားပေးစကားဆိုမိ၏။

“တိုးလ”

“ဟင်”

ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ အောင်တလူက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး အားတင်းပြောရှာ၏။

“မင်း ကတိတည်ပါ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ကတိတည်မှာပါ”

“မင်္ဂလာက အရမ်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်”

“ဘာ”

ဗလုံးဗထွေး ပြောပေမယ့် သေသေချာချာ ကြားလိုက်ပါသည်။

“ငါ့အကြွေးရှင်လေးက မင်္ဂလာပါ။ မာယာ့ညီမ”

“တိုးလပြည့် ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော ငလျင်တစ်ခု ခံသွားသလို ခါရမ်းသွားရ၏။ ဟုတ်သားပဲ ကတိသာ ဆက်ထပ်ပေးနေတာ။

ဘယ်သူမှန်း မသိရသေးပါ။ မမေးရသေးပါ။ သူ့ချာပီသစ္စာ ကြားလိုက်တာက မင်္ဂလာတဲ့။ တကယ်ပဲလား လာလို့ ပြောလိုက်တာလား။

“မင်္ဂလာကို လက်ထပ်ပြီး သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပါ။ ငါ မင်းကိုယုံပါတယ်”

တိုးလပြည့်က အောင်တလူကို ငေးကြည့်ကာ စကားမဆိုနိုင်တော့ပါ။ အံ့သြတုန်လှုပ်မှုက သူ့ကို ကြီးစိုးသွား

တာလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ မာယာ့ကို နောက်ဆီပြီး မင်္ဂလာကို ရှေ့တိုးဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် လွယ်ပါတာ။

၂၂၆

♥ ဝန်းသီခိုင် ♥

မလွဲမရှောင်သာ ကတိတစ်ခုအတွက် အောင်
၏ အကြွေးရှင်ကို လက်ထပ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဆို
တခြားတစ်ယောက်ဆို အကောင်းသား။

ခုတော့ အခက်တွေ့ရပြီ။ သူက မာယာနှင့် လ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ဘယ်လို လမ်းခွဲရမလဲ။ လမ်းခွဲ
သူကို ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။

ပြီးတော့ မင်္ဂလာကို တဖန် ကြိုးစားလျှင် အ
က ဘုမသိဘမသိ အထင်သေးအပြစ်တင်အိုးမှာ။ သူ
ထဲ ရှုပ်ထွေးပူလောင်သွား၏။

“မင်္ဂလာကို မျက်နှာမငယ်ရအောင် စောင့်
ပေးပါကွာ၊ ငါ မင်းကို ယုံကြည်စွာ အပ်ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းရှာ ...

အောင်တလူရှာ ...

မင်းက ငါ့အတွက် အသက်တောင် ပေးရဲသူပါ
ကတိတစ်ခုတော့ တည်ချင်ပါတယ်။

♥ လမ်းခွဲသူရယ် ♥

၂၂၇

ဒါပေမယ့် ... ငါ ... တတ်နိုင်ပါ့မလား။

ကတိတည်နိုင်ပါ့မလား။

ထိုသူက ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့မှာ သူတစ်ချိန်လုံး ဆုတောင်း

နေခဲ့သည်။ အောင်တလူ အသက်ရှင်ဖို့ပါ။ သို့ပေမယ့်

သူ့ဆုတောင်းက မပြည့်။ အောင်တလူက တကယ်ပဲ သူ့ပုခုံး

ပေါ် အကြွေးတစ်ခု လွှဲပေးကာ အေးချမ်းသွားခဲ့ပြီ။

တိုးလပြည့် အံ့ကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျမိ၏။ မင်း

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ပေးဆပ်ချင်ခဲ့တဲ့ “အမှားတစ်ခုအတွက်

ကတိတည်ပါမယ်။

မာယာကို လမ်းခွဲမယ် ...

မင်းစိတ်အေး လက်အေး သွားပါတော့ကွာ ...

“မင်္ဂလာ”

“ဟင်္ဂ”

“ကားထဲမှာ ခဏနေခဲ့ပါ။ ကိုယ် မာယာနဲ့ ပြောစရာ
ကယ်” ဟု တိုးလပြည့်ကဆိုလာသောအခါ မင်္ဂလာ အရမ်း
ကဲကာ သိမ်ငယ်သွားမိ၏။

သက်သက်လိုက်ရှည်နေမိပါလား ဟု နားလည်မိ
သည်။ တိုးလပြည့်က သည်းမခံနိုင်ပဲ ဖွင့်ပြောမှ သိတော့
သည် အဖြစ်။ ရှုပ်ဆိုးလွန်းလိုက်တာ။

မာယာက တိုးလပြည့်ကို ကြည့်ကာ ကားထဲက

ဆင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်လာကြ၏။

မင်္ဂလာက ကားပေါ်က ဆင်းပြီး တက္ကစီငှားက ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို မလိုလားတာ သတိမပြုမိပဲ နောက်ယှက်မိပါသည်။

မင်္ဂလာ အရမ်းဆိုးပါလားနော်။ တက္ကစီပေါ်မှာ မျက်ရည်လေး တလည်လည်နှင့် မင်္ဂလာပြန်လာခဲ့သည်တိုးလပြည့်ကို စိတ်မဆိုးချင်ပါ။

သူပေါက်ကွဲချိန်က နောက်ကျလွန်းသည်။

သူဟာ သည်းခံစိတ်ရှိသူပါ။ ချုပ်ထိန်းနိုင်သူပါ။

“မာယာ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲကြစို့။”

“ရှင်”

တိုးလပြည့်က အေးစက်စွာဆို၏။

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ မင်္ဂလာကို

စက်ထပ်ချင်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့်ပါ”

ပါးရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါစေတော့ဟု ဇွတ်မှိတ်ပြော

လိုက်ပါ၏။

သူပြတ်သားမှ ဖြစ်မည်လေ။ တွေဝေနေလို့

ကြာလေ ရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်ကုန်မှာ။

“မင်္ဂလာကို”

“ဟုတ်တယ်”

မာယာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကိုအောင်တလူက မှာခဲ့လို့လား” ဟုမေးလာ

သူက လမ်းခွဲမယ်ပြောတာကို မာယာက မအံ့သြပဲ၊ မာယာ
မေးလိုက်တာကို သူတုန်လှုပ်သွား၏။

“မာယာ သိပါတယ်၊ မင်္ဂလာ အကြောက်လွန်
ဖျားကတည်းက အလုပ်ထွက်ကတည်းက မသင်္ကာလို့ စုံစမ်း
ကြည့်ခဲ့တာလေ”

မာယာက ပါးနပ်လိမ္မာပြီး စေ့စပ်သေချာသူပါ။

“ရပါတယ်။ မာယာက ကျေကျေနပ်နပ် နောက်
ဆုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တခြားလူတွေ ဘာပြောပြော အံ့

လိုထင်ထင်၊ မာယာအတွက် စစ်မှန်တဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခု
ထပ်ရလာအုံးမှာပါ။ ကိုတိုးလပြည့်က မင်္ဂလာကို လက်ထပ်နိုင်
တယ်ဆိုရင် မာယာက ဝမ်းသာကျေနပ်ရမှာပါ”

ဪ... မာယာရယ်...

မင်းဟာ မင်္ဂလာရဲ့ အစ်မကြီးတစ်ဦး ပီသလွန်းသူပါ
လား။

“ဒါပေမယ့်... လူကြီးတွေ...”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော်ပြောလည်အောင် ကြိုးစား
မှာပါ”

တိုးလပြည့် ရင်ထဲ ရှင်းလင်းတည်ငြိမ်သွား၏။ မင်္ဂလာ
ကို လက်ထပ်ဖို့ သူပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ဝံ့သည်။ လူပုံအ
လယ်မှာ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာ မငယ်စေရဘူး။

မင်းရှေ့က ကိုယ်မားမားမတ်မတ်ရပ်ပါ့မယ်။ တကယ်
ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့မသိစိတ်က မိုးရေထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့

မင်းလေးကို ကိုယ့်ကားပေါ်ပွေ့တင်ခေါ်ယူပြီး ကယ်တင်
စောင့်ရှောက်ချင်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုယ့်နှလုံးသားက မင်းဘက်
မှာရှိခဲ့တာပါ။ ကတိတစ်ခုတည်းကြောင့် မင်းကို လက်ထပ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ပန်းကြွလေးဆိုရင်လည်း ကိုယ်မြတ်နိုးပါတယ်။
တယုတယနဲ့ တစ်သက်လုံး ကြင်နာပါ့မယ်။ ကိုယ့်အပေါ်
မင်းယုံကြည်ပေးပါ။

အောင်တလူက မင်းပါလို့ပြောလာချိန်မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲ
အင်အားပြင်းငလျင်တစ်ခု လှုပ်ရမ်းသွားခဲ့တယ်။ မင်းကို
အတိုင်းမသိသနားတယ်၊ နားလည်သွားတယ်။

ကိုယ့်ဘဝကို မင်းအတွက် ကြည်ဖြူစွာ ပေးအပ်ချင်
ပါတယ် မင်္ဂလာရယ် ... မင်းလက်ခံဖို့ပဲ လိုပါတယ် ...

သူတို့ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ မင်္ဂလာ
ကားထဲမှာမရှိ။

မာယာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

“သူ ရှက်ပြီး ပြန်သွားတာ ဖြစ်မယ်”

“အင်း... ရပါတယ်”

တိုးလပြည့်က ဘယ်လိုမှမနေ။ ကိုယ့်သဘောထား
အမှန်ကို မင်္ဂလာ သိရတော့မှာပဲ မဟုတ်လား။ မာယာက
လူကြီးတွေကို ပြောပြမှာပဲ မဟုတ်လား။

သူက နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြင်ဆင်ထား
မိ၏။ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့... သွေးအေးဖို့... မင်္ဂလာရှေ့က
မားမားရပ်နိုင်ဖို့ပါ။

မင်္ဂလာက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်
က ကြယ်မှိတ်တုတ်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ဟင်... ခုနစ်ဆင်ကြယ်ပါလား။

ခုနစ်ဆင်ကြယ်ကို မြင်လျှင် ကံကောင်းတတ်သည်တဲ့

လေ။

မင်္ဂလာ မယုံမရဲ ပြုံးမိ၏။

မမမာယာကတော့ တကယ်ကံကောင်းသူပါ။

ကိုတိုး လပြည့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်။

ကိုတိုးလပြည့်ရယ်...

၂၃၇

♥ ပန်းသီချင်း ♥

မင်္ဂလာအတွက်ဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ ကောင်းကင်
ထက်က ကြယ်တပွင့်ပါ။ လှမ်းဆွတ်ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဖူး။

ထူးဆန်းလိုက်တာ...

ရှင်က ကားထဲမှာနေခဲ့ဆိုတော့ ရင်ထဲကနာလိုက်
တာ။ မင်္ဂလာက ရှင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ယုံကြည်စွာ
ထွေးပြီး ရင်းနှီးရဲတင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။

တခြား ယောက်ျားတွေဆို မင်္ဂလာ ကြောက်တယ်
ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်မိတယ်။

ရှင့်ကိုမှ ကြောက် စိတ်မရှိခဲ့တာ။

ရှင်က မင်္ဂလာကို ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရက်တာလဲ
ရှင့်နှုတ်ဖျားက လွယ်လွယ်ကလေး ထွက်ကျလာတဲ့ စကား
တွေကို ဂါ ဘယ်လို အင်အားနဲ့ နားထောင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ
သိရဲ့လား။

ဂါ မှားပါပြီ ကိုတိုးလပြည့်ရယ်...

♥ ဇစ်နွဲ့သူရယ် ♥

၂၃၈

ရှင့်ကို ဘာလို့ ယုံကြည်မှု ပိုကဲခဲ့သလဲ။

ရှင်လည်း ယောက်ျား။

ဂါက ရှင့်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့လိုသော ခုလို
ဖြစ်ရတာ။

ရှင်လည်း အားလုံးနဲ့ အတူတူပဲ။ မယုံခဲ့သင့်ဘူး။

ညွှန်ခန်းက အသံတွေကြောင့် မင်္ဂလာ လန်နီးလာ
သည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်။

ကြယ်ကလေးတွေ ရေတွက်ငေးမောရင်း ဂါအိပ်ပျော်
စားခဲ့တာပါ။

ဖေဖေအသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှပါလား။

မေမေနှင့် ဖေဖေစကားများတာလား။ မမမာယာ
သံလည်း ကြားရသည်။ ဘာပြဿနာဖြစ်ပါလိမ့်။ မင်္ဂလာ
ခန်းထဲက ထွက်ပြီး သွားနားထောင်သင့်ရဲ့လား။

“အလတ်မကို ခေါ်၊ ရှင်းအောင်မေးရမယ်”

၂၄၂

♥ ဝန်းသီခိုင် ♥

ဖေဖေစကားကြောင့် မင်္ဂလာလန်သွား၏။

“ဖေဖေ ညီမလေးက နေ့ကောင်းတာမကြာခင်
ဘူး”

မမမာယာက ဝင်ပြောသည်။ မင်္ဂလာ ရင်ထဲ
တဒုန်းဒုန်း မြည်လာ၏။ တစ်ခုခု ထင်ခနဲဆို ရင်က တဆူမာယာကို ကြည့်မိသည်။
ဆတ်တုန်လာတတ်ပါသည်။ ကြာရင် ရောဂါရတော့မလ
မသိ။

“ခေါ်စမ်းပါ၊ မေးကြည့်ရအောင်”

မာယာလာမခေါ်ခင် မင်္ဂလာက ဧည့်ခန်းကို ထွ
လာခဲ့၏။ မေမေက မင်္ဂလာကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။ ဖေဖေ
သက်ပြင်းမောချကာ...

“သမီး”

“ရှင်”

“အမှန်အတိုင်း ဖြေစမ်း”

♥ လမ်းခွဲသူရယ် ♥

၂၄၃

“ဟုတ်”

“မောင်တိုးလပြည့်နဲ့ ကြိုက်နေကြသလား”

အမယ်လေး...

မင်္ဂလာ ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထမိ၏။ မျက်လုံးပြူးနှင့်

မင်္ဂလာ ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထမိ၏။ မျက်လုံးပြူးနှင့်

“အစကတည်းက ကိုယ့်အစ်မနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူ
သိရင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသင့်တာ၊ အခုတော့ မဖြစ်
သင့်တာဖြစ်ပြီ”

မေမေက မင်္ဂလာကို ကျေနပ်ပုံမရ။

“မေမေ၊ မာယာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရပါတယ်ဆိုမှ”

“ရတော့ရတာပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပြော

သိ၊ အခုအစ်မနဲ့ လိုလို ဟော ယူတော့ ညီမနဲ့ဆိုတော့”

မေမေတို့ မာယာတို့ ပြောနေတာတွေ ဂါလုံစနား

ထည့်နိုင်အောင်ပါ။ ဘာလို့ ဂါကို အပြစ်တင်နေကြတာလဲ

ဂါ ဘာမှားသွားလို့လဲ။

“သမီး”

“ဟင်”

“ဖေဖေ မေးတာ ဖြေလေ”

“လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဆို သူက ဘာလို့ သမီးကို လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ”

လဲ”

“ရှင်”

မင်္ဂလာ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိပါ။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ကနဲ အေးစိမ့်ကာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

သူက... တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာကို လက်ထပ်ချင်တာလား

သတိထား ဟုတ်ရဲ့လား။

“ဖြေလေ သမီး”

“သမီး မသိဘူး”

“ဘာမှ မပတ်သက်ပဲနဲ့ ပြောပါမလား၊ ယောက်ျား

လေးတစ်ယောက်က ဒီစကားကို ခဏခဏအပြောင်းအလဲ

ပြောတာ ဘာသဘောလဲ”

မေမေဒေါသက မင်္ဂလာအပေါ် ကျရောက်နေ၏။

မမေက မမမာယာ ဘက်ကနေ နာနေတာ။

အမြဲတမ်း သည်လိုပါပဲ။ မင်္ဂလာကိုဆို ကြည့်မရ။

ခြားလွန်းသည်။ မာယာနှင့် ကြယ်စင်ကိုပဲ မေမေက ချစ်

တာပါ။

“ကျွန်မသမီးနစ်နာတာရှင် ကျွန်မသမီးက ဘာအစွန်း

ထင်းမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါက သမီးရပြီးသား

ခွင့်အရေး၊ ဒီလို ပျက်စီးအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

မေမေ ပူစပ်နေတာကို မင်္ဂလာသိသည်။ ဖေဖေ

လည်း သိသည်။ မမမာယာလည်း သိမှာပါ။

“မင်း ခွဲခြားခွဲခြား မပြောစမ်းပါနဲ့”

“ပြောရမှာပဲ၊ ရှင်သမီးလုပ်ပုံမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကလေး
ဘုမသိဘမသိ အဟုတ်ထင်နေတယ်၊ ကျွန်မသမီးက အ
ရှင်၊ အတိတ်အကြောင်းကို သိရင် ဟိုက လန့်ပြေးမှာ
မလား”

“ဘာ”

ဖေဖေက မေမေကို မေးကျဉ်းသော မျက်လုံးများ
စိုက်ကြည့်၏။ ဖေဖေမျက်နှာ သည်လောက်ခက်ထန်
စက်သွားတာမျိုး မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ဒေါသတကြီးနှင့် တစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။

“မင်းဟာ မိထွေးပဲ”

ဖေဖေက တဝုန်းဝုန်းနှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား
ထွက်မသွားလျှင် ပေါက်ကွဲမိတော့မည်။ မင်္ဂလာက ထေ
ပိုင်ပိုင်ရပ်နေမိ၏။

“ဗြိုလ်မ... အိမ်ကို ပြဿနာ သယ်လာရင် သူပဲ”

မေမေက မညှာမတာ ပြော၏။ မင်္ဂလာလည်း တာမှ
မသိရပါလား။ ပြောဆိုသမျှ ငုံ့ခံနေရသည်။ ဘာမှ သဘော
မပေါက်။

ကိုတိုးလပြည့်က မင်္ဂလာကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
သတဲ့လား။ ကမ်းလှမ်းထားတာ မမမာယာကိုပါ။ ဘယ်လို
ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

သေချာတာကတော့ မေမေ စွပ်စွဲသလို ပြဿနာကို
ဖန်တီးတာက မင်္ဂလာမဟုတ်။ ကိုတိုးလပြည့်ပါ။ မမမာယာ
နှင့် စကားများလို့ ပြောလိုက်တာလား။ စဉ်းစားလို့မရ။

ခဏကြာတော့ ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မင်္ဂလာ”

ကိုကို လှမ်းခေါ်၏။ ဂါ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင်တိုးလပြည့်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညှိမိလိုက်ပါ။

ခုချက်ချင်းပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဖေဖေက လာတွေ့ပါလို့
စောင့်နေမယ်လို့”

“ရှင်”

မေမေနှင့် မမမာယာက မြန်ဆန်လှသော ဖေဖေ
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အံ့အားသင့်စွာ ဘာမှဝင်မပြောရဲ။

“သမီးက ဖေဖေသမီး၊ ဖေဖေစကား နားထောင်ပါ သူက တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားမယ်ဆိုပြီးတာပဲ၊ လက်ခံ သင့်တာပဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနဲ့၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ကြည့်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က ပူစရာမလိုဘူး၊ ဖေဖေ ပူတာ က သမီးကို... သမီး အရင်ဆုံး လက်ထပ်ရမယ်၊ လှပတဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ်”

ဖေဖေ တကယ်အတည်ပြောနေတာလား။ မေမေ့ကို တမင်ထိုးနှက်နေတာလား။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် တုန့် ပြန်လိုက်တာလား။

“ကဲပါ ဖေဖေပဲ သွားဆက်မယ်”

“ဒီမှာ”

မေမေက ဖေဖေ့ကို တားသည်။

“မင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

“မာယာ့ကို ကမ်းလှမ်းပြီးမှ အလတ်မကို လက်ထပ် ချင်တဲ့သူ့ကို ရှင်က သားမက်တော်မလို့လား”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“ငါ့သမီးကောင်းစားမယ့် ကိစ္စ”

“မာယာက ရှင်သမီးမဟုတ်ဘူးလား”

ဖေဖေက မဖြေပဲ နာကျင်စွာ ပြုံးသည်။

“မင်းစီမှာ တစ်သက်လုံး ခိုအောင်းနေတဲ့ စိတ် ငါ့စီ ရောက်လာပြီ။ ငါ့သမီးက မင်္ဂလာ၊ မင်္ဂလာ ကောင်းစားဖို့ တစ်ခုပဲ ငါကြည့်မယ်”

“ကျွန်မ ကန့်ကွက်တယ်”

“ဟား... ဟား၊ ရမလား မင်း ကန့်ကွက်လို့၊ ငါ့ သမီးကို ငါ သဘောတူတဲ့ သူနဲ့ပေးစားမယ်”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ် တွေ့ပါတော့”

မာယာက ရှက်ရှက်နှင့် ငိုသည်။ မင်္ဂလာက မတ်တပ် ရပ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးကို တလှည့်စီကြည့်နေ၏။

“မင်းစောင့်ကြည့်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ငါရအောင်စီစဉ် မယ်၊ အလတ်မ... ဂါဂါ... ဖေဖေစကားကို နားထောင် ပါ။ မောင်တိုးလပြည့်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

မင်္ဂလာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။ ဖေဖေက ချက်ချင်း ဖုန်းသွားဆက်သည်။ မေမေက ဒေါသတကြီးနှင့် အဝတ် အစားတွေ သေတ္တာထဲထည့်သည်။ ဖေဖေနှင့် ကွဲမည်ကွာ မည် ဆိုလာ၏။

“မေမေရယ်၊ မေမေက မှားတာပါ။ ဖေဖေကို တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ဒီနေ့အထိ မာယာ့ကို ဖေဖေက ပထွေး စကားမပြောဘူး။ ပထွေးကြည့် မကြည့်ဘူး။ ဖေဖေကို မေမေ တောင်းပန်သင့်တယ်။ မေမေကသာ ညီမလေး မင်္ဂလာအပေါ် သမီးရင်းလို သဘောမထားနိုင်တာ။ ဖေဖေက မာယာ့ကို သမီးရင်းလို ချစ်တယ်။ မေမေက ခုနပြောလိုက်တာ အရမ်း မှားတယ်။ အဲ့ဒီ စကားက ဖေဖေရင်ဝကို ကန်လိုက်သလိုပဲ။ မေမေ့ကို ဖေဖေပြောသွားတယ်လေ။ မကြားဘူးလား မိထွေး တဲ့။ သမီးတို့မျက်နှာကို ထောက်ပါအုံးမေမေ။ သမီးတို့က ညီအစ်မတွေပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။”

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

ကြယ်စင်ချိုက ထင်သည်။

“ငါကပဲ သူ့ကိုတောင်းပန်ရအုံးမလား”

“တောင်းပန်ရမှာပေါ့ မေမေရယ်၊ ဂျီကို မေမေ ပြော လိုက်တာ မာယာလည်း မကျေနပ်ဘူး။ မေမေက မေမေပါ။ ဒီလို ရက်စက်တဲ့ စကားပြောထွက်သလား။ မာယာကျေကျ နပ်နပ် နောက်ဆုတ်ပေးတာပါ။ မင်္ဂလာ့ကို အရမ်းသနားတယ်။ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တယ်။ မာယာ့အတွက် နောက်ထပ် အခွင့်အရေးတွေ ရှိနိုင်ပါတယ် မေမေရယ်”

မာယာချို၏ စကားများကြောင့် မေမေ ဝိုင်တွေ့ငြိမ် ကျသွား၏။

“မင်္ဂလာက ကံမကောင်းလို့ ဘဝမှာ အခွင့်အထွေး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရလာပြီဆိုရင် သူက တံ နည်းသူပါ မေမေရယ်။ မာယာကိုယ်တိုင်က သဘောထား ကြီးနိုင်တယ်။ နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ မေမေက ဘာလို့ ချီ

ကို မချစ်နိုင်တာလဲ ဂါကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထပ်ပြီးရင်
ဖေဖေ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာသွားမယ် ထင်သလဲ မေမေ
အဲ့ဒါ မေမေတွေ့ကြည့်ပါအုံး”

“မေမေက မင်္ဂလာကို လှမ်းကြည့်၏။

“သူ့အတွက် မာယာတို့အားလုံး စိတ်မပူရတော့ဘူး
အတိတ်က အရိပ်မဲကြီးလည်း သူ့ကို မကြီးစိုးထားနိုင်တော့
ဖူး။ အဲ့ဒါ မေမေ မစဉ်းစားမိလို့ပါ”

မေမေက သက်ပြင်းမောရှိုက်သည်။ အဝတ်အစား
တွေကို ဗီရိထဲပြန်ထည့်သည်။ ဖေဖေက ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်
ရောက်လာ၏။

“မနက်ဖြန်နေ့လည် ဧည့်သည်တွေ လာမယ်၊
မာယာ ဆိုင်ပိတ်ပါ။ အားလုံး ဖြစ်ဆင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“မင်္ဂလာ ... သွားအိပ်တော့”

ဖေဖေက ဂျုံကို စကားပြောခွင့်မပြု၊ ချက်ချင်းနှင့်
သည်။ ဘာမပြော ညာမပြော ဂါက ခေါင်းညှိမ့်လက်ခံရမှာ
လား။ ဖေဖေက ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဧည့်သည်တွေအတွက် ဘာစီစဉ်ထားရမလဲ” ဟု
မေးလိုက်၏။ မေမေက ပြန်မဖြေပါ။

“ကျွန်မမှားသွားပါတယ်၊ ကျွန်မအပြစ်ကို ရှင် ဒီ
လောက်ကြီးလည်း ပုံကြီးမချဲ့ပါနဲ့၊ ကျွန်မတောင်းပန်နေပြီပဲ၊
အကြီးဆုံးမှန်ဘီလူးနဲ့ ပုံကြီးချဲ့ အပြစ်ရှာမလို့လား” ဟု
ဆို၏။

“အေး... မင်းမှားတာက ကောင်းတယ်၊ ငါ ဒေါသ
မဖြစ်ရင် ဒီသူငယ်ကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှားတာ
ဟိုသူငယ်နဲ့ ဂါဂါနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ”

မင်္ဂလာက နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့
၏။ ဂျုံကို အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို့ သဘောထားစီမံနေပါလား။ ဂျုံ

၂၅၆

♥ ဝန်းသီဒိုင် ♥

ဆန္ဒကို မမေး၊ ဂါသဘောထားကို ပြောခွင့်မရ၊ ဘယ်လိုကြီး
လဲ။ တဖက်စောင်းနင်း နိုင်လှသည်။

ကိုတိုးလပြည့်ကလည်း ဂါကို မမေးမြန်း၊ ဂါ ဆန္ဒကို
မရမစိုက်။ သူ့ကို ဂါက လက်ထပ်ရမှာလား။

သူ ရောက်လာတော့ မင်္ဂလာက ထွက်မတွေ့ပါ။

ဖေဖေက လူကြီးတွေကို ထွက်နှုတ်ဆက်ပါဟု
ဆိုတာမို့ မင်္ဂလာ မလွန်ဆန်နိုင်ပဲ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သွား
ပါသည်။

“ချစ်စရာလေးနော်”

“အင်း အကြီးမက လုတာ၊ သူက ချစ်စရာကောင်း
တာ၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး”

မင်္ဂလာက မျက်လွှာချပြီး မရယ်မပြုံးထိုင်နေ၏။

မေမေက...

“သမီး လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်အုံး”

ဟုတိုးတိုး ကလေး သတိပေးသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေက ငါ့သမီး သူ့သမီး ပြိုင်ဆိုင်တာ

ကြောင့် တိုးလပြည့်က ကံကောင်းသွားသည်။

ဖေဖေက မေမေစကားတွေကြောင့် မခံချင်ဖြစ်ပြီး
သူ့ကိုလက်ခံသဘော တူလိုက်တာ။

သူက ဒါကို အဟုတ်ထင်နေသည်။

မင်္ဂလာက စုပုတ်ပုတ် ပုံစံကလေးနှင့် အလိုမကျ
အိုက်တင်ခံနေတာမဟုတ်ပါ။

ထကယ်မကျေနပ်လို့ပါ။

သည်လိုလုပ်တာကို ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲ။

မတရားဘူး။

သူ့ကို မင်္ဂလာမကြည့်ချင်။

သူက အင်မတန် နားလည်ရခက်သည်။

မင်္ဂလာကို အတိတ်ကို သူသိရဲ့လား။

သိလျှင် မေမေ ပြောသလို လန့်သွားမလား။

ဘုရား... ဘုရား။

ထပ်တစ်ကြိမ် မင်္ဂလာအရှက်ရအုံးမှာလား။

“ဒီမှာ”

တိုးလပြည့်ကို မပွင့်တပွင့် ခေါ်မိ၏။

“ကျွန်မ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာနောက်ကို ထလိုက်လာ၏။

မင်္ဂလာက ခြံထဲအဆင်း အုတ်နီခဲကို မထိတထိနင်းမိကာ
ယိုင်ကျသွား၏။

၂၆၀

♥ ပန်းသီချင်း ♥

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

တိုးလပြည့်က ခါးလေးဖက်ကာ ဖမ်းထိန်းပေးထား၏။

“လဲကျရင် ထူမှာပဲ ဆိုပြီး ပစ်စလက်ခတ်မလုပ်နဲ့လေ”

“ဖယ်... ဖယ်”

သူ့လက်တွေကို မင်္ဂလာက ဖယ်ချပစ်သည်။

သူက တအံ့တသြကြည့်နေပြီးမှ ရယ်၏။

“ဘာမှ မသိပဲနဲ့”

“ဗျာ ... ဂါ ဘာပြောတာလဲ”

“ရှင် ဘာသိလို့လဲ”

မင်္ဂလာက သူ့ကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်၏။

“ကျွန်မအကြောင်းမသိပဲနဲ့ လက်ထပ်ရင် ရှင်နောင်တရလိမ့်မယ်၊ အိမ်မှာလည်း ရှင်ကြောင့် ပြောင်းဆန်နေတာပဲ”

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

♥ စမ်းခွဲသူရယ် ♥

၂၆၁

“ဟုတ်လား”

“ရှင်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်နိုင်ဘူး လူကြီးတွေခေါ်ပြီး ရှင်ပြန်ပါတော့”

“ဘာလို့ လက်မထပ်နိုင်တာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှင် မသိပါဘူး”

တိုးလပြည့်က မင်္ဂလာလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး သူ့ဘေးနားတိုးကပ်စေသည်။

“ပြော ... ဘာလို့မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆို”

“အောင်တလူကြောင့်လား”

“ဟင်”

မင်္ဂလာမျက်နှာကလေးဖွေးဆုတ်သွား၏။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

သူက အဲ့ဒီ အကြောင်းသိနေသလား။

“ကိုယ်သိပါတယ် ဂါရယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဂါကိုလက်
ထပ်မှာပါ။ ဂါကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်မယ်”

မင်္ဂလာက မျက်လွှာချမိ၏။

သူ့ကို မကြည့်ရဲ။

သူက သိသိကြီးနဲ့ ရှေ့တိုးလာခဲ့သူပါလား။

သည်လိုသာဆို ဂါ သူ့ကို ဘယ်လို နောက်ဆုတ်

ခိုင်းရမလဲ၊ အရမ်းခက်ပြီ။

“သတ်ချင်သတ်လိုက်၊ မပြန်ဘူး”

တိုးလပြည့်က ယတိပြတ်ဆိုပါသည်။

မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ...

လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ချစ်စကားပြောပေါ့။

လူကြီးတွေကို ခွင့်တောင်းပြီး လွယ်လွယ်ကလေး

သိမ်းပိုက်ချင်တာ တရားရဲ့လား။

“မာယာကို လမ်းခွဲစကားပြောဖို့ ကိုယ်အားနာနေ
ခဲ့တယ်၊ အားလုံးကတွဲပြီးမှ လမ်းခွဲတဲ့သူလို့ မြင်ရင်မြင်ကြမှာ
ဘယ်လိုပဲထင်ထင်မြင်မြင်... ကိုယ် ဂါကိုပဲလက်ထပ်မယ်၊
ဂါအတွက် ကိုယ်လိုအပ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုယ်သေချာသိတယ်၊
ဂါအတွက် တိုးလပြည့်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး... ဂါသိရဲ့လား”

တိုးလပြည့်က တိုးတိုးသက်သက် လေးလေး
နက်နက် ဆိုလာ၏။

ပြီးတော့ မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ ကြိမ်းလိုက်၏။

“ဒီထက်လွန်လာရင် ကိုယ်စိတ်ဆိုးမိမယ်။ ခိုးပြေးမိ
လိမ့်မယ်... သိရဲ့လား”

မင်္ဂလာက ကြည်နူးစွာ ရယ်လိုက်၏။

အခုမှပဲ ဘဝ တစ်ခုလုံး သာယာအေးချမ်းသွားသလို
ထင်မိသည်။

မနီးစပ် နိုင်ပါဘူးလေဟု မော့ကြည့်ကြေကွဲခဲ့ရသော
ကောင်းကင်က ကြယ်တစ်ပွင့်...

၂၆၄

♥ ပန်းသီချင်း ♥

မင်္ဂလာစီ တည့်တည့်ကြွေကျလာချိန်မှာ အံ့အား
တသင့်နဲ့ အပျော်လွန်ပြီး ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး။

BURMESE
CLASSIC

ပန်းသီချင်း

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ